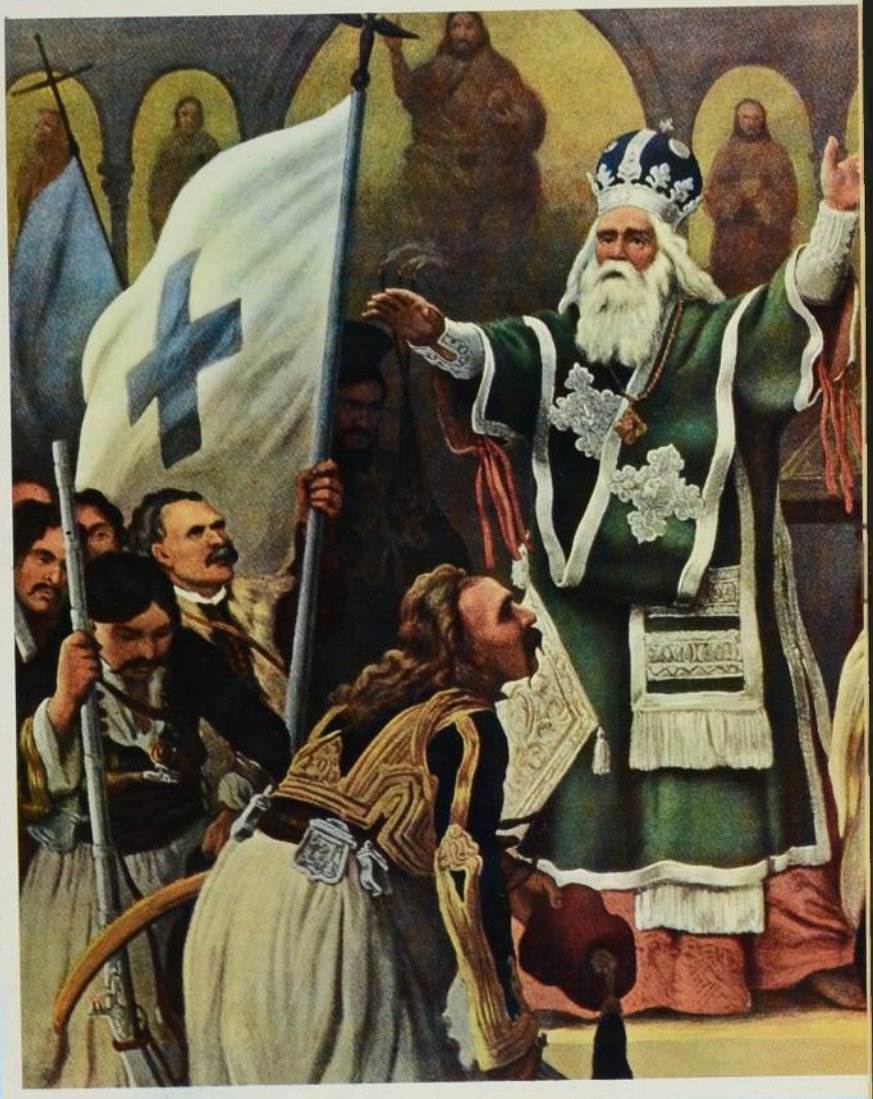
ΤΕΥΧΟΣ 405

αστυνομικα χρονικα

ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

αστυνομικα χρονικα

15νθήμερος ἔκδοσις Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἔτος ΙΗ΄ — Τεῦχος 405 — 1 Ἀπριλίου 1970

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Α. Χ.» : Ὁ ὅρκος καὶ ἡ εὐλογία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ «21» (ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας) 289

«Α. Χ.» : Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!» 290

Σ. ΚΟΛΠΕΤΙΝΟΥ : Ὑπόσχεσις (ποίημα) 292

ΠΑΝ. ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΥ : Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημ. Τάξεως, ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821 293

ΘΕΡ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ : Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἐπετείῳ 294

Γ. ΛΙΛΗ : Ἡ Ἑλληνικὴ Φυλή 295

Σ. ΚΟΥΒΑ : Λένιν, ἕνας ἐπαναστάτης 298

Α. ΔΕΛΩΝΗ : Τὸ μεγάλο, θαυμάσιο φῶς 302

Σ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΙΑ : Διπλῆ γιορτὴ 304

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ : Ἡ Βυζαντινὴ Ἀστυνομία 305

Ι. ΣΤΑΘΑΡΑ : Σκέψεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς εὐθανασίας 309

Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ : Καλωσύνη (ποίημα) 312

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ : Ἐκ τῆς παρελάσεως, ἐπ τῇ Ἐθνικῇ ἐπετείῳ τῆς 25ης Μαρτίου 1821, σελ. α΄ καὶ δ΄ πολυχρώμου ὀρ - τέξτ.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821 (ἀφιέρωμα) β΄ καὶ γ΄ σελ. πολυχρώμου ὀρ - τέξτ.

Κ. ΤΡΙΒΙΖΑ : Προσωπικότητες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος (Ξενοφάνης) 313

Γ. ΑΚΡΙΒΟΥ : Οἱ ἐπιγραφὲς καὶ οἱ «μαργαρίτες»... 315

Π. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ : Διήμερος ἐκδρομὴ Ἀστυνομικῶν καὶ Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων 319

Χ. ΣΑΛΤΑΓΙΑΝΝΗ : Μία φοβερὰ πρόβλεψις διὰ τὸν κομμουνισμόν 327

Θ. ΑΘΑΝΑΣΑΡΟΥ : Συνεστίασις τῶν Ὑπαλλήλων τοῦ ΛΕ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀθηνῶν 330

«Α. Χ.» : Εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ 331

«Α. Χ.» : Ἐπιστολὴ - Δωρεὰ 332

Ι. Κύ : Ἀστυνομικὰ προβλήματα: (Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης) 333

Ε.Τ.Υ.Α.Π. : 20ὸς Γεν. Ἰσολογισμὸς ἔτους 1969 ... 334

«Α. Χ.» : Πένθη - Ἀλληλογραφία 336

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ ..... γ΄ ἐξωφύλλου

Σύνταξις—Ἐπιμέλεια ἐκδόσεως: Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων

Γραφεῖα: Καλλιδρομίου 12 — Ἀθῆναι 706 Τηλ. 627.469, 231.111, ἐσωτ. 296

Ἐκτύπωσις: «Ἀδελφοὶ Ἰωαννίδη» – Ἑταιρία Τύπου καὶ Ἐκδόσεων, Κεραμεικοῦ 5, Ἀθῆναι, τηλ. 547.787 – 541.382

•

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ ..... Δρχ. 60
Ἐξωτερικοῦ ..... Δολλ. 3

Τιμὴ τεύχους: Δραχμαὶ 2,50

•

Χειρόγραφα μελετῶν, δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

Αἱ δημοσιευόμεναι μελέται ἀπηχοῦν τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν τῶν συντακτῶν καὶ τὰς γνώμας αὐτῶν.

Ο ΟΡΚΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας

ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ πρὸς τὰς ἐν Μάνῃ προετοιμασίας ὑπὸ τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη καὶ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, τὴν 10ην Μαρτίου τοῦ 1821, ἀπεσύρθησαν ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἔναρξιν τοῦ Ἀγῶνος, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, ὁ Ἐπίσκοπος Κερπίνης Προκόπιος καὶ οἱ πρόκριτοι Ἀχαΐας, Ἀσημάκης Ζαΐμης, Ἀνδρέας καὶ Παναγιώτης Φωτήλας, καὶ Σωτήρης Χαραλάμπης. Τὴν 13ην Μαρτίου, ἡμέραν Κυριακήν, ὁ Π. Π. Γερμανός, κατὰ τὴν λειτουργίαν, ηὐλόγησε τὸ λάβαρον (ἴδε εἰκόνα 4ης ἐξωφύλλου μας), ἐρρίφθησαν πυροβολισμοὶ εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐψάλησαν ἄσματα.

Εἰς τὸν πίνακα τοῦ P. von Hess, ὁ ὅρκος καὶ ἡ εὐλογία τῶν πολεμιστῶν ὑπὸ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ λαμβάνει, κατὰ κάποιον τρόπον, σημασίαν συμβολικήν. Ἡ τελετὴ γίνεται μέσα εἰς μικρὸν ναὸν καὶ τὰ πρόσωπα εἶναι ἐλάχιστα. Ἡ μορφὴ τοῦ Ἱεράρχου δὲν ἀνταποκρίνεται οὔτε πρὸς τὴν ἡλικίαν, οὔτε πρὸς τὰ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ. Ἀλλὰ οἱ πολεμισταὶ δεικνύουν, μὲ τὴν στάσιν καὶ τὸ ὕφος των, ὅτι, δίδοντες τὸν ὅρκον, ἀναλαμβάνουν φοβερὰν ὑποχρέωσιν, ἐνῷ ἡ ἔκστασις τοῦ γηραιοῦ ἱερωμένου δίδει εἰς τὴν σκηνὴν δραματικότητα καὶ πάθος.

(Ἐκ τοῦ «Ἱστορικοῦ Λευκώματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως»)

«Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!»

(Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας)

ΠΛΗΡΕΙΣ Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως, ἑωρτάσαμεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν μεγίστην τῶν Ἐθνικῶν ἑορτῶν μας, τὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου 1821. Τὴν ἱστορικὴν ἡμερομηνίαν τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ Ἔθνους μας.

Σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀνεμνήσθη τῆς συγκινητικωτάτης ἡμερομηνίας τῆς Ἱστορίας του καὶ ἀνεβαπτίσθη ψυχικῶς εἰς τὰ νάματα τοῦ Ἐθνικοῦ Μεγαλείου της.

Τὰ γεγονότα τοῦ 1821, ἡ ἱστορικὴ πρᾶξις τῆς Παλιγγενεσίας μας, ἡ κοσμοϊστορικὴ σημασία των, ἀνεκλήθησαν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἔθνους.

Ἐπὶ 400 ὁλόκληρα ἔτη ἐταπεινοῦτο καὶ ἐξηυτελίζετο ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὑπὸ τῶν ἀγρίων Τουρκικῶν στιφῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ ἀξιοπρέπεια, τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ Λαοῦ μας εἶχον ὑποδιδασθῆ. Δουλεία καὶ ταπείνωσις ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Τουρκικῆς κατοχῆς. Ὁ φόβος ἀπωλείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου καθίστατο ὁσημέραι ἐπικρατέστερος. Ἡ ἐρήμωσις καὶ τὸ σκότος ἐξηφάνιζον βαθμηδὸν τὸν λαμπρὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν. Καὶ ὅλα αὐτὰ μέχρι τῆς ἀνατολῆς τῆς 25ης Μαρτίου 1821.

Τὴν ὡραίαν ἐαρινὴν ἐκείνην ἡμέραν ἓν θαῦμα Ἑλληνικὸν ἐγένετο. Ἀληθινὴ νεκρανάστασις! Σύσσωμος ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, εὐαγγελιζόμενος τὸ πολιτιμώτατον ἀγαθόν, τὴν Ἐλευθερίαν, ἐκινήθη κατὰ τοῦ τυράννου. Τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀνωτέρας Ἑλληνικῆς ζωῆς ἐμφανίζονται καὶ πάλιν καὶ ἐνδυναμώνουν τὴν μεγάλην ἀπόφασιν. Καὶ ὁ Βάρδος τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος Σολωμὸς ἀναφωνεῖ, πρὸ τοῦ θαύματος,

Η ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ ΠΑΡΕΜΕΙΝΕΝ ΑΓΝΗ ΚΑΙ ΑΜΟΛΥΝΤΟΣ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ

«Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!». Οἱ πάντες χαιρετίζουν τὴν Ἐλευθερίαν, ἥτις τόσον λαμπρῶς ἐξήρχετο «ἀπὸ τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά».

Τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα μεταφέρεται παντοῦ καὶ δονεῖ πᾶσαν Ἑλληνικὴν ὕπαρξιν. Ὁ τιτάνιος ἐκεῖνος ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων, ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας, εἶναι προϊὸν τῆς ἀνωτέρας Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι ἀδούλωτος καὶ ἐλευθέρα. Ἀντιπροσωπεύει τοὺς πόθους τοῦ ἀνωτέρου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται δι' ἀνωτέρους σκοποὺς καὶ εὐγενεῖς ἐπιδιώξεις. Ὁ ἀγὼν τοῦ 1821 εἶναι ἀπολύτως ἀνθρωπιστικός. Ὁλοκλήρωσις τῆς Ἑλληνικῆς ὑπάρξεως κατὰ τῆς μακρᾶς καὶ βαναύσου τυραννίας τῶν ἀλλοθρήσκων καὶ βαρβάρων Μωαμεθανῶν. Ἐμπρακτος διαμαρτυρία τῆς καθαρᾶς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, ἐναντίον τῆς μισαρᾶς δουλείας. Περίτρανος ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δουλείας, Ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ πίστεως πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Θρησκείαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ὑπόθεσις καθαρῶς Ἑλληνική, ἀποδεικνύει τὴν δύναμιν τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν, ἔναντι τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀπανθρώπου βίας. Ὑπερτάτη προσπάθεια, δι' ἀνάκτησιν τῆς Ἐλευθερίας. Δηλοῖ περιτράνως, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ παρέμεινεν ἀγνὴ καὶ ἀμόλυντος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ὅταν ἐπέστη ἡ ὥρα ἐξερράγη μετὰ μεγίστης ἀγωνιστικῆς διαθέσεως καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος. Ἡ Ἁγία Λαύρα, ἡ Τριπολιτσά, ἡ Γραβιά, ἡ Ἀλαμάνα, τὰ Δερβενάκια, ἡ Χίος, τὰ Ψαρά, τὸ Μεσολόγγι, τὸ Μανιάκι, δὲν εἶναι ἁπλᾶ γεγονότα, μιᾶς ἁπλῆς ἐξεγέρσεως· εἶναι κτήματα ἱερά, παναθρώπινα, συμβολικά, ὡς αἰώνια δυδάγματα.

Ὁ ἦχος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἶχε παγκόσμιον ἀπήχησιν. Ὑπερέβη τὰς ἁπλᾶς διακηρύξεις καὶ τὰς συνεπείας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐδόνησε πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Τὸ αἰώνιον Ἑλληνικὸν Φῶς εἶχε καταυγάσει καὶ πάλιν. Τὸ ἀνώτερον πνεῦμα τῶν: Ὁμήρου, Ἡσιόδου, Σόλωνος, Λυκούργου, Αἰσχύλου, Πινδάρου, Σοφοκλέους, Περικλέους, Σωκράτους, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Μεγ. Ἀλεξάνδρου καὶ τόσων ἄλλων, ἡ δόξα τῶν: Μαραθῶνος, Θερμοπυλῶν, Σαλαμῖνος, Πλαταιῶν, διέτρεχον τὸ παναθρώπινον καὶ προεκάλουν δέος καὶ θαυμασμόν. Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821 εἶχον ἀποδειχθῆ γνήσια τέκνα γενναίων προγόνων. Ὁ ὑπὲρ βωμῶν καὶ Ἑστιῶν, ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος, ἱερὸς ἀγὼν εἶχε κερδηθῆ.

«Ὁ Θεὸς εἶχε βάλει τὴν ὑπογραφήν του —διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν τῶν Ἑλλήνων — καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως». Τὰ αἰώνια παραδείγματα αὐτοθυσίας καὶ ἱεροῦ ἀγῶνος εἶχον ἐπαναληφθῆ ὑπὸ τῆς ἰδίας Φυλῆς, τῆς ἀθανάτου καὶ ἀδουλώτου Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Δικαίως, ὅθεν, οἱ Πανέλληνες ἑώρτασαν καὶ ἐφέτος ὑπερηφάνως τὴν μεγάλην ἐπέτειον καὶ ἐγέραραν τοὺς ἥρωας τοῦ νικηφόρου ἀγῶνος τοῦ 1821. Εἶναι ἴδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νὰ τιμᾷ ἥρωας. Ἡ ἱστορία του εἶναι ἡ πλουσιωτέρα εἰς ἡρωϊκὰς πράξεις καὶ εὐγενεῖς ἀγῶνας.

Καί, ἐν ταὐτῷ, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς κόσμος ἑώρτασε τὴν 25ην Μαρτίου καὶ ἑτέραν ἐπέτειον. Τὴν Χριστιανικὴν ἑορτὴν τοῦ χαροποιοῦ μηνύματος, περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ ἐνανθρωπίσεως τοῦ Ἱδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὑπερφυὴς διπλῆ συγκυρία. «Διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν». Τὰ ἐλευθέρια τῆς Πατρίδος μας καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἡ πίστις εἰς τὸ ἄγγελμα τοῦ Γαβριὴλ «χαῖρε κεχαριτωμένη...» ὡδήγησε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἑτέρου ἀγγέλματος τοῦ 1821: «Χαῖρε, ὦ χαῖρε ἐλευθερία».

Καθῆκον μας ἱερὸν ὁ ἑορτασμὸς τῶν δύο ἐπετείων. Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία, Χριστιανικὴ Εὐλογία.

Ἡ πίστις τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὰ ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος δὲν ἐπιτρέπουν διάφορον συμπεριφοράν. Τὰ χαρμόσυνα ἀγγέλματα τῆς θρησκείας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς ἀνωτέρας σφαῖρας φωτὸς καὶ Μεγαλείου. Τὰ μὲν θερμαίνουν τὴν καρδίαν, διὰ τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τὰ δὲ καταυγάζουν τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ προνομίου τῆς Ἐλευθερίας. Ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν πορείαν τῶν γενναίων καὶ ἀξίων προγόνων μας.

Εἶναι ἱστορική, Ἑλληνική, Χριστιανικὴ ἐπιταγή...

Α. Χ.

ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Στὸν ἴσκιο σας πλανιέται ἡ ψυχή μας.
Τὸν δρόμο ποὺ χαράξατε
ἀκολουθᾶμε!
Στοῦ Ζαλόγγου τὴ βοὴ
δὲν κλείνουμε τ' αὐτιά μας!
Στοῦ Σουλιοῦ τὶς στράτες
πετᾶνε οἱ ἐλπίδες μας.
Στῶν Ψαρῶν τὶς ράχες
ἀνδρειώνεται ἡ θέλησί μας.
Τὶς δάφνες ποὺ δρέψατε
θὰ δρέψουμε κι' ἐμεῖς,
γιὰ νὰ φανοῦμε ἀντάξιοι
στὶς μεγάλες σας προσδοκίες.

ΣΩΤ. ΚΟΛΠΕΤΙΝΟΣ
Ἀστυφύλαξ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. ΠΑΝ. ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΥ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Σύσσωμον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πανηγυρίζει τὴν 149ην Ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐθνικῆς Ἐποποιΐας τοῦ 1821.

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπείρου στρέφονται αἱ σκέψεις τῶν Πανελλήνων πρὸς τὰς σεπτὰς ἡρωϊκὰς μορφὰς τῆς ἐποποιΐας ἐκείνης καὶ εὐλαβῶς κλίνομεν, ὅλοι, τὸ γόνυ, πρὸ τῶν ἱερῶν σκιῶν των.

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, χρέος ἔχομεν ἐπιτακτικὸν ὅπως, ἀντὶ ἄλλου μνημοσύνου, ἀποδείξωμεν, δι' ἔργων, ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς κληρονομίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι περιεφρόνησαν τὴν συντριπτικὴν λογικὴν τῶν ἀριθμῶν καὶ ὑπερηφάνως ὠδευσαν πρὸς τὴν ὑπεράτην θυσίαν. Ἐνίκησαν καὶ κατέκτησαν τὴν δόξαν ὁμοῦ καὶ τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς.

Καὶ θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι τῆς κληρονομίας τῶν ἡμιθέων τοῦ 1821, ἐὰν ἀναδειχθῶμεν πιστοὶ θεματοφύλακες τῶν ὑπερηφάνων ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἰδανικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ΕΚΕΙΝΟΙ ἐνεπνεύσθησαν, ἐχαλυβδώθησαν καὶ ὡδηγήθησαν, κατὰ τὸν τιτάνειον, τὸν ἐπικὸν ἀγῶνα των.

Ἑνότης Ἐθνική. Πίστις ἀκλόνητος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεανθρώπου. Περιφρόνησις πρὸς τὰς ὑλιστικὰς ἀντιλήψεις. Προσήλωσις εἰς τὰς αἰωνίας καὶ ἀκαταλύτους ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας, αἱ ὁποῖαι Ἑλληνικὴν ἔχουν τὴν καταγωγήν. Πεποίθησις ἐπὶ τὴν ἱστορικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Ἀπαρασάλευτος πίστις καὶ φανατικὴ προσήλωσις εἰς τὴν ὑψίστην τῶν Ἰδεῶν, τὴν Ἰδέαν ἡ ὁποία λέγεται Ε Λ Λ Α Σ !

Ἰδοὺ τί ἀντιπαρέταξαν οἱ γιγαντομάχοι τοῦ 1821 ἔναντι τῶν ἀπειραρίθμων ὀρδῶν τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ. Καὶ ἐνίκησαν. Εἰς πεῖσμα τῶν σατανικῶν ραδιουργιῶν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας. Εἰς πεῖσμα τῆς λογικῆς τῶν ἀριθμῶν. Καὶ παρὰ τὰς ἀντιξοότητας, αἱ ὁποῖαι ἐχαλκεύθησαν ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας δουλείας, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχον ἐξουθενώσει καὶ περιαγάγει εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν οἱονδήποτε ἔθνος. Ὄχι ὅμως τὸ Ἑλληνικόν.

Τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα ἐκείνων ἂς εἶναι φωτεινὸς ὁδηγός μας καὶ ἂς κατευθύνῃ τὰς σκέψεις, ἀλλὰ καὶ τὰ βήματά μας εἰς μίαν ὑπερήφανον Ἐθνικὴν πορείαν.

Ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τῶν Ἰδανικῶν καὶ τῶν Συμβόλων τοῦ 1821, καὶ συσπειρωμένοι περὶ τοὺς γενναίους τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, οἱ ὁποῖοι ἀπεμάκρυναν τὸν ὄλεθρον, τὸν ἀπειλοῦντα τὸ Ἔθνος, καὶ τὰς παρακαταθήκας τῶν θρυλικῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐθνεγερσίας, ἂς προχωρήσωμεν ὅλοι ἡνωμένοι πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ ἡγετικοῦ πνευματικοῦ ρόλου τῆς Πατρίδος μας, εἰς τὸν κόσμον.

Εἰδικώτερον, σεῖς οἱ ἀποτελοῦντες τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἀντλοῦντες διδάγματα ἐκ τοῦ Ἔπους τοῦ 1821, τῆς ἀπεράντου αὐτῆς δεξαμενῆς θάρρους, ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, καρτερίας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Πατρίδα, ὀφείλετε νὰ δημιουργήσητε, ἀγωνιζόμενοι, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς σπουδαίας ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀποστολῆς σας, τὰς προϋποθέσεις, τὰς ἀγούσας εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς γαλήνης καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν κατοχύρωσιν τῆς Ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἔθνους.

Ζήτω τὸ Ἔθνος!

Ὁ Ὑπουργὸς

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΘΕΡ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἑορτάζει σήμερον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων τὴν ἱερὰν καὶ ἀτινοβόλον ἐπέτειον τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας του.

Ἑορτάζει καὶ τιμᾷ μίαν ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας σελίδας τῆς ἐνδόξου ὑπερτρισχιλιετοῦς Ἱστορίας του.

Παραλλήλως, ἑορτάζει καὶ τιμᾷ ἓν Μέγα Χριστιανικὸν Γεγονός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξεπορεύθη τὸ ἀνέσπερον φῶς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ γεγονὸς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Χριστιανικὴ Πίστις καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοπατρία, εἰς τὴν ὡραιοτέραν ἱστορικήν των ἔκφρασιν, συνθέτουν τὸ Μεγαλεῖον τῆς 25ης Μαρτίου.

Στρέφει σήμερον τὸ Ἔθνος μας εὐγνώμονα τὴν σκέψιν του πρὸς Ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς αὐτοθυσίας, τῆς γενναιότητος καὶ τῆς περιφρονήσεώς των πρὸς τὸν θάνατον, ἐπανεγκατέστησαν τὴν Ἐλευθερίαν εἰς τὸ πανάρχαιον λίκνον της καὶ ἐπέτρεψαν εἰς ἡμᾶς νὰ ζῶμεν καὶ νὰ ἀναπνέωμεν ἐλεύθεροι.

Συγκλονίζονται αἱ καρδίαι τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὰς μεγαλειώδεις φάσεις ἐκείνου τοῦ ἀνίσου, ἀλλὰ νικηφόρου ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, τὴν ἀκαταμάχητον ὑπεροχὴν τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἀδαμάστου Ἑλληνικῆς Ψυχῆς ἐπὶ τῆς ὕλης, τῆς βίας, τῆς βαρβαρότητος.

Ὑπῆρξεν, ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος, ἀντιγραφὴ καὶ ἐπανάληψις ἄλλων παρομοίων ἀγώνων, προγενεστέρων ἐποχῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, τὸ μόνιμον γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Τὰ ὀνόματα μόνον, αἱ τοποθεσίαι καὶ αἱ χρονολογίαι μετεβλήθησαν. Αἱ πράξεις ὑπῆρξαν αἱ αὐταί. Πράξεις ἡρωϊσμοῦ καὶ εὐγενοῦς Φιλοπατρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν γνωρίζουν ὅριον κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπερτάτου χρέους. Πράξεις ὑπερόχου γενναιότητος, αἱ ὁποῖαι συνεχῶς ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὴν ἀπόρθητον ταύτην ἔπαλξιν τῶν πανανθρωπίνων ἰδεωδῶν, ἡ ὁποία λέγεται Ε Λ Λ Α Σ.

Οὕτως, ἡ Δόξα καὶ τὸ Μεγαλεῖον τοῦ Ἔθνους μας, μετεδόθησαν, ἀπὸ ἐποχῆς εἰς ἐποχήν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Καὶ τὴν Ἐθνικὴν ταύτην Σκυτάλην τῆς τιμῆς καὶ τῆς Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας παρέλαβον σήμερον οἱ γενναῖοι τῆς Ἐθνεγερσίας τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὁδηγοῦντες τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν εἰς νέας κορυφογραμμὰς ἀγώνων, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἀθανάτου ἱστορίας του.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 25ης Μαρτίου εὑρίσκει σήμερα τὸ Ἔθνος ἡνωμένον εἰς μίαν μεγαλειώδη ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν, προσπάθειαν ἀνταξίαν ἐκείνης, τὴν μνήμην τῆς ὁποίας εὐλαβῶς τιμῶμεν σήμερον. Εἰς μίαν προσπάθειαν Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, Ἀναδημιουργίας καὶ Προόδου, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς ἕνα νέον Χρυσοῦν Ἑλληνικὸν Αἰῶνα. Καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ταύτας, ἀποτελεῖ ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπετείου ἐκείνης πηγὴν παραδειγματισμοῦ, αἰσιοδοξίας καὶ πίστεως.

Μὲ βαθυτάτην πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὴν ἀποστολήν, τὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν ἀστείρευτον δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, συσπειρωμένοι πέριξ τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως, ἂς ἐντείνωμεν τὰς προσπαθείας μας, διὰ νὰ κερδίσωμεν τὸ μέλλον μας. Ἡ Ἑλλὰς θὰ μεγαλουργήσῃ καὶ πάλιν.

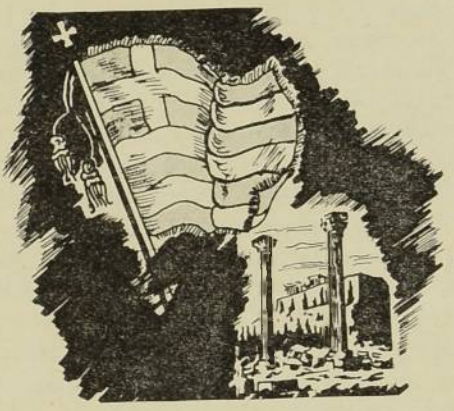
Ὁ Ἀ ρ χ η γ ὸ ς

ΘΕΡΑΠΩΝ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ

Ὁ μεγάλος ἀπεσταλμένος τῶν λαῶν τῆς ὑφηλίου

Ὑπὸ κ. Γ. Χ. ΛΙΛΗ

ΕΙΝΑΙ παρατηρημένον, ὅτι ἡ μοῖρα τῶν λαῶν εἶναι κάτι τὸ πολὺ ἀνάλογον μὲ τὴν μοῖραν τῶν ἀτόμων καὶ ὅτι ἡ ἀποστολή των ἔχει τὰ ἴδια σχεδὸν χαρακτηριστικὰ μὲ τῶν ἀτόμων τὴν ἀποστολήν.

Ἐὰν διὰ τὴν γοργὴν ἐξέλιξιν ἑνὸς λαοῦ χρειάζεται ἕνα πρωτοπόρον ἄτομον, ἕνας ἐξειλιγμένος ὁδηγός, ὁμοίως καὶ διὰ τὴν πρόσδον τῶν λαῶν, ἐν γένει, διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος, χρειάζεται ὁ πρωτοπόρος, ὁ ἐξειλιγμένος λαός, ὅστις θὰ ἡγηθῇ καὶ θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς λοιποὺς λαοὺς εἰς τὸν δύσκολον δρόμον τῆς προοδευτικῆς ἐξελίξεως.

Τὰ ἄτομα αὐτά, δι' ἕνα λαόν, ἢ ὁ λαὸς αὐτὸς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι, ὅπως καὶ λέγονται, οἱ μεγάλοι ἀναμορφωταί, οἱ μεγάλοι ἀπεσταλμένοι.

Ἡ ἀποστολή των καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ μεγάλου σκοποῦ, τῆς προωθήσεως δηλ. ἑνὸς λαοῦ ὑπὸ τῶν ἀτόμων, ἢ τῶν λαῶν ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου λαοῦ, πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐνῷ, ὅμως, τῶν πρωτοπόρων ἀτόμων ἡ ἀποστολὴ τερματίζεται συνήθως μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς των, ἡ ἀποστολή, ἀντιθέτως, τοῦ πρωτοπόρου λαοῦ συνεχίζεται ἐπὶ γενεὰς γενεῶν, διατηρουμένη ὡς διαθήκη μόνιμος, ὡς κληρονομία ἀναφαίρετος, ὡς προνόμιον Θεόσδοτον.

Ὁ ἀπεσταλμένος λαός, ἢ ἡ Φυλὴ αὐτή, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε ἕνας μεγάλος ἀπεσταλμένος εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς, μία ἀπεσταλμένη Φυλή.

Ἕνας τοιοῦτος λαός, μία φυλὴ τοιαύτη, εἶναι καὶ ἡ ἰδική μας. Ἡ Ἑλληνικὴ Φυλή.

Πρωτοπόρος εἰς τὸν πολιτισμόν, ὁδηγὸς εἰς τὴν πρόοδον, προστάτης τῶν μεγάλων —τῆς ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελίξεως— ἀρχῶν.

Οἱ λοιποὶ λαοὶ τῆς Γῆς τὴν ἠκολούθη-

σαν πάντοτε. Λαοὶ βάρβαροι τῆς Δύσεως, λαοὶ ἄγριοι τῆς Ἀνατολῆς, ἐβαπτίσθησαν εἰς τὰ ἐκπολιτιστικὰ νάματά της καὶ ἐπροχώρησαν, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν της, εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου.

Ἐχρησίμευσε πάντοτε ὡς ἡ ζύμη εἰς τὸ φύραμα τῶν φυλῶν τῆς Γῆς. Ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ λαβάρου της ἐσκιάσθησαν κατὰ καιροὺς αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν.

Εἶναι, ὅμως, μοιραῖον, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀκατανόητον, αἱ κινήσεις τῶν διαφόρων τῆς Γῆς λαῶν, εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου, νὰ σχεδιάζωνται εἰς τὸ μέγα ἐργαστήριον τῶν συγκρούσεων, τῶν πολέμων.

Ἔχει, ὄντως, ἀποδειχθῆ, ὅτι ὁ φωτισμένος, πρωτοπόρος καὶ ἰσχυρὸς λαός, ἡ ἀπεσταλμένη φυλή, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν τὰς ἄλλας φυλάς, ἐφώτισε καὶ προήγαγεν αὐτάς, κυρίως διὰ τοῦ μέσου τῆς κατακτήσεως, ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνέπειαν ἑνὸς νόμου τῆς ἐξελικτικῆς ἰσορροπίας.

Διὰ νὰ κινηθῆ ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης πρὸς ἕνα νέον σταθμὸν προόδου, πρέπει ὅλης τῆς Γῆς οἱ λαοὶ νὰ προσομοιάζουν εἰς πολιτισμὸν καὶ ἐξέλιξιν. Καὶ ἡ ὁμοιόμορφος αὕτη ἐξέλιξις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς ζυμώσεως αὐτῶν, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ μία κατάκτησις.

Αὐτὴ δ' αὐτὴ ἡ κατάκτησις δέν εἶναι, παρὰ ἡ ἐκδήλωσις τῆς τάσεως τοῦ δυναμένου νὰ μορφώσῃ ἢ τοῦ ζητοῦντος νὰ μορφωθῆ λαοῦ.

Τὴν ἐπιχειρεῖ, συνεπῶς, εἴτε ὁ σφριγῶν ἀπὸ ἐξελικτικὴν ζωὴν πολιτισμένος καὶ πρωτοπόρος λαός, κινούμενος πρὸς τὸν ἀμόρφωτον, ἀπολίτιστον καὶ ἀνεξέλικτον, εἴτε ὁ ἀπολίτιστος τοιοῦτος, κινούμενος πρὸς τὸν πρωτοπόρον λαόν, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ὄψιν τῆς ἐξομοιώσεως.

Καὶ πράγματι!

Ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἦτο πλήρης σφρίγους καὶ ἐπερίσσευεν εἰς πνευματικὴν ζωήν, ἔφθασε διὰ τοῦ θρυλικοῦ κατακτητοῦ της, τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Γάγγη τῶν Ἰνδιῶν, ἐνῷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰσέδυε καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν γνωστὴν τότε Δύσιν.

★

Ἐπέρασαν ἔκτοτε αἰῶνες πολλοὶ καὶ ἡ αἰωνία ἀνατάραξις τῶν φυλῶν τῆς Γῆς, ἀναζητουσῶν τὴν πολιτιστικὴν ἰσορροπίαν, ἐπροκάλεσε πλείστας ὅσας νέας διαστρώσεις.

Αἱ μορφαὶ τῶν παλαιῶν καταστάσεων ἤλλαξαν καὶ αἱ ἐκ τῶν ἐξορμήσεων τῆς φυλῆς μας ἐκπολιτιστικαὶ ἐπιδράσεις ἔπαυσαν, ὡφοῦ ἀπερροφήθησαν τὰ δοθέντα εἰς τοὺς ὑποαναπτύκτους λαοὺς ἐκείνους ἐκπολιτιστικὰ στοιχεῖα.

Ἦλθον κατόπιν ἡμέραι ἐκτροπῆς ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀποστολῆς της καὶ ἡ φυλή μας ὑπέστη κάποιαν σοβαρὰν ἐξάρθρωσιν καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν φθοράν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη τοῦ Βυζαντίου, ἡ φυλή μας εὑρέθη, ἀπὸ ἀπόψεως ζωτικότητος, εἰς τοὺς ἀντιπόδας.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐκεῖ νέαι φυλαί, ἀπολίτιστοι καὶ βάρβαροι, ἐνεφανίσθησαν, ζητοῦσαι φῶς πολιτισμοῦ.

Τὸ ἄλλοτε ἰσχυρὸν καὶ φωτεινὸν Βυζάντιον, ἐξηρθρωμένον καὶ διηρημένον, ἀσθενές δὲ ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς περιπετείας του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἁπλώσῃ τὴν δύναμίν του καὶ τὸ φῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Καὶ τότε ἡ κατάκτησις ἠκολούθησε τὴν ἀντίθετον φοράν. Οἱ βάρβαροι Μογγόλοι Ὀσμανλῆδες, διότι περὶ αὐτῶν κυρίως πρόκειται, ἐστράφησαν ἐκεῖνοι πρὸς τὸ φωτεινὸν Βυζάντιον καὶ τὸ κατέκτησαν.

Οὕτως ἡ φυλή μας, ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀπεσταλμένος εἰς τοὺς λαούς, ἐσταυροῦτο. Ἱστορία τόσον γνωστὴ εἰς αὐτήν.

Κατεκτήθη, ὅμως, ἵνα κατακτήσῃ καὶ μορφώσῃ τὸν κα-

τακτητὴν καὶ ἵνα ἐξαγνισθῇ καὶ ἀνασυγκροτηθῇ κατακτωμένη.

Ἡ ἀποστολή της, καὶ μὲ τὴν παράξενον αὐτὴν ἀλλαγήν, ἐξεπληροῦτο καὶ πάλιν θαυμασίως.

Ὄντως δέ! Ὁ Τοῦρκος, ζυμωθεὶς μὲ τὴν φυλήν μας ἐπὶ αἰῶνας, μετεμορφώθη εἰς μεγάλον βαθμόν, ὥστε νὰ ἠμπορῇ, κατὰ ἕνα τρόπον, νὰ παρακολουθῇ τὰς ἐξελίξεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὰ ἀνώτερα δίκαιώματα τοῦ προηγμένου λαοῦ μας.

Ἀπέβαλε τὸ μέγιστον μέρος τῶν συνηθειῶν του, ἤλλαξε νοοτροπίαν, προσηνατολήσθη πρὸς τοὺς ἰδικούς μας, χριστιανικούς ὁρίζοντας, ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον του, τουλάχιστον, καὶ μὲ μίαν λέξιν ἐπροώδευσεν.

Ἡ κατακτηθεῖσα, ἐξ ἄλλου, φυλή μας, τελοῦσα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀπεχθεστέρου τῶν ζυγῶν, ἀνέπτυξεν ἐν ἑαυτῇ νέας ἰδιότητας διὰ μίαν λαμπροτέραν συνέχισιν τῆς μεγάλης της ἀποστολῆς.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ δίπλευρος σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς της ἱκανοποιήθη, ἡ ἐκπολιτισθεῖσα καὶ προσδεύσασα, ὅσον ἐχρειάζετο Τουρκικὴ φυλή, ἔπρεπε νὰ τεθῇ εἰς τὸ περιθώριον. Ἔπρεπε νὰ κάμῃ τόπον εἰς τὴν ἀναδημιουργηθεῖσαν καὶ χαλυβδοθεῖσαν εἰς τὸν ζυγὸν της Ἑλληνικὴν Φυλήν, τῆς ὁποίας πολὺ ὑψηλοτέρα ἐνεφανίζετο τότε ἡ ἐκπολιτιστικὴ ἀποστολή της.

Δουλεία φθοροποιὸς καὶ τυραννίαι βάναυσοι συνέτριβον τότε τὰς πνευματικὰς τάσεις τῶν λαῶν τῆς Γῆς.

Ἐχρειάζετο, λοιπόν, ὁ πρωτοπόρος λαός, διὰ νὰ φωτίσῃ —ἔστω καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του— τὸν δρόμον τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως.

Καὶ ἡ φυλή μας ἦτο ἤδη ἕτοιμος διὰ τὸ νέον αὐτὸ ἔργον.

Καὶ τότε ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν τῆς Γῆς ὁ ἄγγελος τῶν μεγάλων πεπρωμένων τῶν Ἐθνῶν καὶ ἐμαγνήτισε τὴν συντετριμμένην ἀπὸ τὸν σκληρὸν ζυγὸν Ἑλλάδα, κατὰ τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο εἰκοσιένα.

Ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς φυλῆς ρομφαίαν πυρίνην, ἀκατάβλητον, εἰς τοὺς πόδας της ἐφόρεσε πτερὰ θυέλλης καὶ εἰς τὸ βλέμμα της ἔκλεισε τὴν δύναμιν τοῦ κεραυνοῦ.

Καί, ὑπὸ τὴν θέαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν σκιὰν τοῦ Σταυροῦ, ἐξαπέλυεν ὡς ὁρμητικὸν σίφωνα τὸν πάσχοντα Ἑλληνισμόν, κατὰ τῶν ἀχρήστων τυράννων του.

Ἡ λαῖλαψ ἐξέσπασεν ἀγρία τότε κατὰ τοῦ δένδρου τῆς φυλῆς τῶν Ὀσμανλήδων, τὸ ὁποῖον τέλος ὑπέκυψε.

Ἡ δρὰξ τῶν ὀλίγων ὕψωσε τὸν γρόνθον της ἐκδικητικὸν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀπειλητικὸν κατὰ τῶν ἀσυνειδήτων τῆς Δύσεως.

Ἐμυκτήρισε τὰς συμφωνίας τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ περιεφρόνησε τὸν ὄγκον τοῦ κατακτητοῦ.

Κάθε Ἕλλην ἀγωνιστὴς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἦτο τὸ ἀκούσιον ἐκτελεστικὸν ὄργανον μιᾶς ἀνωτέρας θείας βουλῆς, μιᾶς ἀνωτέρας σκοπιμότητος, μιᾶς ὑψηλοτέρας ἰδέας, ἥτις ἐποτίζετο μὲ τὸ αἷμα του καὶ ἐρριζοβόλει εἰς τὴν γῆν, ὅπου ἐσκορπίζοντο τὰ κόκκαλά του, τὰ ἱερά.

Ἡ νέα αὐτὴ ζωή, ἡ ὁποία ἐζήτησε νέους ὁρίζοντας διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ, ὤθησεν ἀκαταμαχήτως πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἐθναποστολικὴν φυλήν μας, μὲ τὸ ἀνίκητο σπαθὶ ἑνὸς λαιλαπώδους Νικηταρᾶ, μὲ τὸ ἀλάθητο τουφέκι ἑνὸς Τζαβέλλα, μὲ τὸ θαυματουργὸ πυρπολικὸ ἑνὸς Κανάρη, καὶ τὴν αὐτοθυσία τόσων ἄλλων, οἱ ὁποῖοι, διὰ τῆς ἐλευθερίας, διήνοιγον νέους δρόμους καὶ ἐφώτιζον νέους ὁρίζοντας εἰς τοὺς δυναστευομένους λαοὺς τῆς Γῆς, διὰ τοῦ Μεγάλου εἰς αὐτοὺς ἀπεσταλμένου, τῆς Θεόσταλτης ἱστορικῆς Φυλῆς μας.

Γ. Χ. ΛΙΛΗΣ

ΛΕΝΙΝ

Ἕνας ἐπαναστάτης Μιὰ ἐποχὴ Μιὰ κληρονομιὰ

«Ἡ βία εἶναι ἡ μαμὴ κάθε παλιᾶς κοινωνίας, ὅταν αὐτὴ ἐγκυμονῇ μιὰ καινούργια».

ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Ὑπὸ ΣΩΤ. ΚΟΥΒΑ, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀπὸ μηνῶν διενεργεῖται μία προπαγανδιστικὴ - ἰδεολογικὴ προεργασία. Ὅλοι οἱ ραδιοσταθμοὶ καὶ τὰ ἔντυπα τῶν χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος, τὸ Κ.Κ. Σοβ. Ἑνώσεως καὶ κατ' ἐντολήν του ὅλα τὰ Κ.Κ., αἱ ἐξωκομματικαὶ καὶ συνοδοιπορίακαὶ ὀργανώσεις, ἔχουν συντονισθῆ εἰς συστηματικὴν προβολὴν τῆς ἐπετείου τῶν 100 χρόνων ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Λένιν, ἅτινα συμπληροῦνται τὸν Ἀπρίλιον 1970. Προγραμματίζονται ἑορταί, ἐκδόσεις βιβλίων καὶ γραμματοσήμων, διαγωνισμοί, συγκεντρώσεις καὶ ὅ,τιδήποτε ἄλλο θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν κινητοποίησιν καὶ ζύμωσιν τῶν «μαζῶν». Καὶ εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ χιονισμένην Ἐρυθρὰν Πλατεῖαν τῆς Μόσχας, πρὸ τοῦ σκοτεινοῦ μαυσωλείου, τὰς οὐρὰς τῶν ὑπαναπτύκτων καὶ ἀγαθῶν μουζίκων, θὰ ἀντικαταστήσουν δι' ὀλίγον χρόνον, ἀντιπροσωπεῖαι ἀπὸ τὰ «καλύτερα παιδιὰ» (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Χρουστσώφ), τῶν διαφόρων χωρῶν τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου, μαζὶ μὲ τὰ τρομαγμένα ἀνδρείκελα τῶν ἀντιπροσωπειῶν τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν. Μέσα εἰς τὸν μυστηριώδη καὶ ἀρωματισμένον χῶρον τοῦ Μαυσωλείου, θὰ ριγοῦν καὶ θὰ ἐκστασιάζονται ἐμπρὸς εἰς τὸ κρυστάλλινον φέρετρον. Ὁ μικροκαμωμένος νεκρός, μὲ τὰ μογγολικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν περιποιημένην ἀστικὴν περιβολήν, ποὺ οἱ ἐναλλασσόμενοι κρυφοὶ φωτισμοὶ παρουσιάζουν πότε ὡς ζωντανὸν καὶ πότε ὡς «μιὰ κίτρινη παγωμένην μούμια», θὰ κεῖται ἀμίλητος ὡς σφῖγγα καὶ μοναχικός. Ὁ ἄλλος νεκρός, ποὺ χρόνια τὸν συντρόφευε, ὁ νεκρὸς μὲ τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸν παχὺ μύστακα, ἀπήχθη μία χιονισμένην νύχτα ἀπὸ τὴν θαλπωρὴ τοῦ μαυσωλείου καὶ ἐτάφη κοντὰ εἰς τὰ τείχη τοῦ Κρεμλίνου, μὲ συντροφιὰ τὴν «λιπαντικὴ κόπρο»... Καὶ ὁ μικροσκοπικὸς περιποιημένος ἀστός, θὰ διερωτᾶται:

—Μήπως εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέγουν

οἱ Χρουστσωφικοί; Δηλαδὴ ὅτι μαζὶ μὲ τὸν Γκόργκυ καὶ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἐδολοφόνησεν ὁ Στάλιν, ἦτο κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος θῦμα του;

'Απάντησιν βέβαια δὲν πρόκειται νὰ λάβη ἀπὸ κανένα, πολὺ δὲ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας του: Τὸ μῖγμα αὐτὸ τῶν ἐπαγγελματιῶν ἐπαναστατῶν, ὐδεολόγων, κομπλεξικῶν δυσμόρφων γεροντοκορῶν καὶ ἐξαθλιωμένων δούλων... Διὰ κάθε σκεπτόμενον ἄνθρωπον, διὰ τὸν 'Ελεύθερον Κόσμον γενικώτερον, ἡ ἐπέτειος ἔχει ἕνα σκοπὸν καὶ ἕνα νόημα:

Τὴν μελέτην τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τῆς ἐποχῆς του καὶ τῆς κληρονομίας του. 'Ισως ἡ ἐξαγωγὴ τῶν συμπερασμάτων, νὰ ἰσοσκελίσῃ τὴν ζημίαν πού, εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, θὰ ὑποστῇ ὁ κόσμος μας ἀπὸ τὴν ἐξαπολυομένην ξύμωσιν καὶ μεγάλην προπαγανδιστικὴν ἐπίθεσιν. Καί, ἴσως, τὰ συμπεράσματα αὐτὰ νὰ ἀποτελέσωσι τὴν ἀφετηρίαν μιᾶς νέας προσπαθείας, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀτιμήτου ἀγαθοῦ τῆς Δημοκρατίας. Τὸ ὅραμα μιᾶς Νέας, Μαχομένης Δημοκρατίας, ἂς καταστῇ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ μικροσκοπικοῦ φαλακροῦ ἀστοῦ, τοῦ μοναχικοῦ καὶ μελαγχολικοῦ ἐνοίκου τοῦ Μαυσωλείου τῆς 'Ερυθρᾶς Πλατείας...

I. ΕΝΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Εἰς τὴν μακρυνὴν μικρὴν πόλιν τοῦ Σιμπίρσκ, μία οἰκογένεια μορφωμένων ἀστῶν ἐξεχώριζε. Ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐπιθεωρητοῦ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως Ἰλιὰ Νικολάεβιτς Οὐλιάνωφ. Αὐτός, ἐπιβλητικὸς μὲ εὐρὺ μέτωπο, γενάκι περιποιημένο καὶ κουστούμι εὐρωπαϊκοῦ στύλ, ἐξεχώριζεν εἰς τοὺς ἀξέστους καὶ ἀμορφώτους μουζίκους. Ἡ γυναῖκα του, Μαρία 'Αλεξάντροβνα, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἦτο

κόρη ἰατροῦ καὶ εἶχε ἀνατραφῇ μὲ αὐστηρὰ ἤθη. Ἡ οἰκογένεια ἦτο ἀρκετὰ πολυμελής. Εἰς τὰς 10 (22) 'Απριλίου 1870 ἐγεννήθη τὸ τρίτον τέκνον της. Ἦτο ἕνα ἀγοράκι ζωηρὸ καὶ ἔξυπνο. Τὸ ὠνόμασαν Βλαντιμίρ. Ὁ Σάσια ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός. Σοβαρός, μελετηρός καὶ ἀξιαγάπητος, εἶχεν ἀποκτήσει τὴν λατρείαν τοῦ Βλαντιμίρ, ὁ ὁποῖος, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμά του, ἦτο ἄριστος μαθητής. Εἰς τὰς 12 'Ιανουαρίου 1886 ὁ πατέρας ἀπέθανεν ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν αἱμορραγίαν, εἰς ἡλικίαν 55 ἐτῶν. Τὴν ἀνατοφὴν τῶν παιδιῶν ἀνέλαβεν ἡ μητέρα, βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τοῦ 'Ιλίτς, τὸν Βασίλη, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ δὲν ἦτο μορφωμένος, εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ ἀρκετὰ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ σπουδάσῃ τὸν Βλαντιμὶρ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ὁ Βλαντιμίρ, ὅπως προαναφέρθη, ἦτο πολὺ καλὸς μαθητὴς καὶ ἐτελείωνε τὸ γυμνάσιον εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, ὅταν ἡ οἰκογένεια Οὐλιάνωφ, ὑπέστη τὸ πρῶτο κτύπημα τῆς μοίρας. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς ὁ 'Αλέξανδρος, ἐσπούδαζεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅταν συνελήφθη ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν δολοφονικὴν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ Τσάρου 'Αλεξάνδρου Γ'. Εἶχεν ὀργανωθῇ εἰς τὰς παρανόμους τρομοκρατικὰς ὀργανώσεις τῶν μαρξιστῶν καὶ εἶχεν

ΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΟΥΝ ΤΟ ΜΟΓΓΟΛΙΚΟΝ ΚΡΑΝΙΟΝ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑ· ΠΙΣΤΩΣΟΥΝ ΔΙΑΤΙ ΥΠΗΡΧΕ ΜΕΣΑ ΤΟΣΟΝ ΜΙΣΟΣ..

ἀναλάβει τὴν κατασκευὴν βομβῶν, ὡς ὁ ἴδιος παρεδέχθη καὶ ὡμολόγησεν εἰς τὴν διεξαχθεῖσαν δίκην. Πέντε ἐκ τῶν κατηγορουμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτός, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον δι' ἀπαγχονισμοῦ, ἐξετελέσθησαν δὲ τὴν 8ην Μαΐου 1887. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ Βλαντιμίρ, ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιον καὶ ἡτοιμάζετο διὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἡ διαγωγή του ἦτο ὑποδειγματικὴ καὶ ἰδιαιτέρως σύμφωνος πρὸς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τὸ σχετικὸν πιστοποιητικόν, τὸν ὁποῖον ἐξέδωσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ γυμνασίου Φ. Κερένσκυ. Εἰς αὐτὸ ἀναφέρεται, ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι του εἰς τὰ μαθήματα δὲν ὀφείλονται μόνον εἰς τὴν ἰδιοφυΐαν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μεθ' ὧν παρηκολούθει τὰς σπουδάς του, ἰδιότητες, αἵτινες ὠφείλοντο εἰς τὴν πειθαρχίαν τῆς οἰκογενειακῆς του ἀνατροφῆς. Ὑπογραμμίζει δὲ, ὅτι τὴν βάσιν τῆς ἀνατροφῆς του ἀπετέλει ἡ θρησκεία καὶ ὅτι ἦτο τύπος κλειστὸς καὶ ἀκοινώνητος.

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1887, ἡ οἰκογένεια Οὐλιάνωφ μετώκησεν εἰς Καζάν, ἔνθα εἰς τὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιον θὰ ἐφοίτα ὁ Βλαντιμίρ, ὅστις, παρὰ τὴν φαινομενικήν του προσήλωσιν εἰς τὰ ἰδεώδη τῆς τάξεως καὶ τῆς θρησκείας, ἐσυνέχιζε τὴν μελέτην τῶν μαρξιστικῶν συγγραμάτων, ἅτινα εἶχεν ἀρχίσει μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἐκτελεσθέντος ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου. Εἰς τὰς 4 Δεκεμβρίου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ταραχώδους συγκεντρώσεως τῶν φοιτητῶν, συνελήφθη, μεθ' ἑτέρων 40 φοιτητῶν, διετάχθη δὲ νὰ παραμένῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ χωρίον Κοκούσκινο, 40 βέρτσια μακρὰν τοῦ Καζάν, εἰς κτῆμα τῆς μητρός του. Ἐκεῖ ὁ Βλαντιμίρ, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἀδελφή του Ἄννα, ἐμελέτα πανεπιστημιακὰ καὶ μαρξιστικὰ βιβλία καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τὸ κυνήγιον καὶ τὸσκί (!). Τὸ φθινόπωρον τοῦ 1888 ἐπετράπη νὰ ἐγκατασταθῇ πάλιν εἰς Καζάν. Ἐκεῖ συνεδέθη ἐκ νέου μετὰ τῶν παρανόμων «μαρξιστικῶν κύκλων». Τὸν Μάϊον τοῦ 1889 ὁ Βλαντιμίρ καὶ ἡ οἰκογένειά του ἐγκατεστάθησαν εἰς Σαμάραν, ὅπου ἡ μητέρα του εἶχεν ἀγοράσει ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα καὶ ὅπου ἐξηκολούθησε τὰς μελέτας του, τὸ δὲ 1891 ἔδωσε πτυχιακὰς ἐξετάσεις εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Πετρουπόλεως καὶ ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου. Εἰς τὴν Σαμάρα, ἔμενε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Μὰρκ Τιμοφέεβιτς Ἐλιζάρωφ, ἐπαναστάτου φοιτητοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνυμφεύθη ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βλαντιμίρ, ἡ Ἄννα. Ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μὰρκ ἦτο ὁ Πάβελ Τιμοφέεβιτς, ὅστις εἶχε πλουτίσει, ἐνοικιάζων, τὰ βασιλικὰ κτήματα τοῦ Τσάρου καὶ ὑπενοικιάζων αὐτὰ εἰς τοὺς ἀγρότας!

Ἡ κυρία δρᾶσις τοῦ Βλαντιμίρ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασίν του εἰς Πετρούπολιν. Μέχρι τῆς περιόδου αὐτῆς, ὁ Βλαντιμίρ παρουσιάζεται ὡς ἕνας γνήσιος γόνος ἀστικῆς οἰκογενείας, χωρὶς βασανιστικὰ προβλήματα ἐπιβιώσεως. Ὁ ὄπουλος καὶ ψοφοδεὴς (ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερον) χαρακτήρ του, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ διακινδυνεύσῃ. Καὶ ἂν ἔτυχε νὰ ἐπισημανθῇ ἡ δρᾶσις του ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ἦτο διότι ἐθεωρεῖτο ὕποπτος, καθ' ὃ ἀδελφὸς τοῦ ἀπαγχονισθέντος τρομοκράτου. Εἰς συγ-

Ο ΛΕΝΙΝ ΕΦΗΡΜΟΖΕ ΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗΝ «ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙ· ΜΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ». ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΙΑ· ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΟΙ ΙΔΙΟΙ, ΑΛΛΑ ΟΙ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΙ ΤΩΝ!

κρούσεις καὶ ταραχάς, οὐδέποτε ἔλαβε μέρος, πολὺ δὲ περισσότερον ὡς ἡγέτης καὶ πρωτοστατῶν. Ἐφήρμοζε ἤδη τὴν ἀργότερον διεθνῶς καθιερωθεῖσαν φιλοτομαριστικὴν τακτικὴν «τῶν πολυτίμων καθοδηγητικῶν στελεχῶν»... οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ διακινδυνεύουν!!! Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν, εἶναι ὅτι μέσα εἰς τὴν σύγχισιν, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Μαρξιστικῶν ἰδεῶν, ὁ Βλαντιμὶρ μὲ σκέψιν σατανικὴν ἔδωσε μίαν νέαν ἑρμηνείαν καὶ ἕνα καινούργιον τρόπον ἐφαρμογῆς. Ἕνα τρόπον, ὅπως θὰ ἴδωμεν, χωρὶς ἠθικοὺς φραγμοὺς καὶ συναισθηματισμούς, τρόπον τὸν ὁποῖον ὡς ἀστυνομικοὶ δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς τὸ «τέλειον ἔγκλημα». Οἱ ψυχολόγοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον διερευνήσει τί συνέβη εἰς τὸ μογγολικὸν κρανίον. ὥστε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, χωρὶς νὰ ὑποστῇ ποτὲ ἐκμετάλλευσιν (ὁ γαμβρός του μάλιστα ἐξεμεταλλεύετο τοὺς πτωχοὺς μουζίκους), χωρὶς νὰ κουρασθῇ, χωρὶς νὰ ἐργασθῇ, χωρὶς νὰ πεινάσῃ, μὲ μόνον στοιχεῖον τὸν θάνατον —ἐκτέλεσιν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου— νὰ συσσωρεύσῃ τόσην σατανικότητα, τόσον μῖσος, τόσην σκληρότητα, τόσον σαδισμόν... Τὰ μικρὰ διαπεραστικὰ μάτια του ἐκαθρέπτιζον τὸ μῖσος τοῦ θρασυδίλου καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ ἀδυνάτου. Ἀπὸ τὰ πλήγματα αὐτῆς τῆς σκληρότητος δὲν διέφυγον, ὄχι μόνον οἱ «ἐχθροί» τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀλλ' οὔτε οἱ στενοὶ φίλοι καὶ συνεργάται του. Ἀκόμη καὶ ὁ ἐπιστήμων μελετητὴς καὶ φιλόσοφος, ὁ γερμανοεβραῖος, υἱὸς ραβίνου Μορντοχάϊ, Κάρλ Μάρξ, ὑπέστη τὸν πρῶτον ἀναθεωρητισμόν, ἀπὸ τὸν Βλαντιμίρ, ὅστις ἤρχισε τὴν ἐπαναστατικὴν δρᾶσιν του ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νικολάϊ Λένιν (πιθανὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποταμοῦ Λένα).

(Συνεχίζεται)

Τὰ στοιχεῖα τῆς κυρίως δράσεως τοῦ Λένιν, ἥτις συμβαδίζει μὲ τὴν προπαρασκευὴν καὶ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ρωσικῆς Ἐπαναστάσεως, θὰ τὰ ἀρυσθῶμεν, σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου, ἀπὸ σοβιετικὰς πηγὰς καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς συνήθους ἀντικομμουνιστικῆς φιλολογίας.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΦΩΣ

ΑΝΤ. ΔΕΛΩΝΗ, Δασκάλου - Λογοτέχνου

ΚΑΛΟΤΥΧΑ τὰ ἔθνη, ποὺ μποροῦν νὰ περνᾶνε τὶς συμπληγάδες τῆς Λήθης καὶ νὰ ξαναφαίνωνται στὴν κονίστρα τῆς παγκοσμίου ἱστορικῆς σημασίας ὄμορφα, σὰν πρῶτα, ἀνέγγιχτα κι' ἀστραποβόλα.

Ἐλάχιστες φορές, στὸ χῶρο τῆς Ἱστορίας, συναντᾶμε τὴν περίπτωση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸ κίνημα δὲν ἦταν τόσο ἐπιθυμία κι' ὄνειρο... δὲν ἦταν τόσο τὸ ὁρᾶμα κι' ἡ ἀπαντοχή...

...Ἡ προέκτασή ἦταν, ἡ παντοδύναμη προέκταση τοῦ Αἰωνίου κι' Ἀκαταλύτου, τοῦ Ὡραίου καὶ τ' Ἀληθινοῦ Νόμου, ποὺ δυναστεύει τὸν τόπο τοῦτο μὲ τὴ γλυκειά του παρουσία: τοῦ Νόμου τοῦ Φωτός!

«Φῶς τὸ χέρι,
Φῶς τὸ πόδι,
κι' ὅλα γύρω ἦσαν φῶς...»

Μιὰ εἶναι ἡ παντοδύναμη ἀλήθεια: ὁ τόπος τοῦτος θέλει φῶς γιὰ νὰ ζήσῃ! Πρὶν ἀπ' ὅλα, φ ῶ ς !

Ἡ Ἑλληνικὴ Παλιγγενεσία τοῦ 21 δὲν εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο, ἕνα «θαῦμα», ἕνα ὁποιοδήποτε σημαντικὸ τοπικὸ γεγονός, μὲ περιορισμένη ἔννοια ἱστορική. Εἶναι αὐτὸ τὸ κάτι ἄλλο: εἶναι ὁ παγκόσμιος ἀγώνας μὲ τὸ παναθρώπινο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν καθολικὴ σημασία, ἔννοιες ποὺ ταιριάζουν μόνο σὲ μεγάλες ἱστορικὲς στιγμές.

Ὁ Ἀγώνας τοῦ 21 εἶναι ἡ μάχη, γιὰ τὴν κατοχύρωση τῶν ἀναφαιρέτων ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, σὲ παγκόσμιο κλίμακα. Εἶναι ἡ συνέπεια τοῦ ἀτέγκτου ἱστορικοῦ νόμου, ποὺ ρυθμίζει τὸ ἄνεμο «γίγνεσθαι» τῶν ἱστορικῶν πεπρωμένων.

Πνεῦμα κυρίαρχο τοῦ Ἀγῶνα τοῦ 21 ἦταν ἡ δέα τῆς ἱστορικῆς εὐθύνης τοῦ λαοῦ μας ἀπέναντι στὴν διαλεκτικὴ συνέχεια τοῦ ἑλληνοκεντρικοῦ καὶ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορικῆς συνειδήσεως τῆς ἐπιβιώσεώς του μὲ ἀναπε-

πταμένο τὸ ὅραμα τῆς Λευτεριᾶς τοῦ Γένους.

Ἰδεολογικὸς ὁ σκοπὸς πιότερο καὶ ἰδεολογικὰ τὰ κίνητρα ποὺ ὥθησαν τὸν μεγάλο «ἐλεύθερο πολιορκημένο» λαὸ στὴν ἐπανάσταση. Δὲν ἦταν «ταξικὸς» ὁ ἀγώνας, ὅπως ἰσχυρίστηκαν μερικοί, οὔτε «κεφαλαιοκρατικὴ ὑπόθεση», καὶ βέβαια, οὔτε «ἀστικὴ ἐπανάσταση» ἢ «ἐπανάσταση γραικοσλαβικοῦ ἔθνους», ὅπως ὑποστήριξαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Φυλῆς. Ἂν ἦταν δυνατό!

Ἡ ἀναγεννητικὴ πανεθνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 21 ἦταν ἕνα αἴτημα καθολικό, ἱστορικὰ δικαιωμένο, γιὰ μιὰ ἀλλαγὴ οὐσιαστικώτερη, «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερία». Ἦταν ἕνα πανελλήνιο κίνημα, μὲ νόημα παγκόσμιο καὶ σκοπὸ ὑπερεθνικό, ποὺ ὁδηγοῦσε σὲ θυσίες κι' ὁλοκαυτώματα μὲ μία ὅραση καθαρή, μὲ μιὰ κοινὴ ἀπόφαση, χωρὶς συνδιαλλαγὲς κι' ὀπισθοχωρήσεις καὶ μὲ ἦθος ἀγωνιστικό.

Μεγάλες ἀρετὲς καθαγίασαν τὸν Ἀγώνα τοῦτο: ἡ πίστη στὸ Θεὸ καὶ στὰ ἱστορικὰ πεπρωμένα, ἡ ἄρρηκτη ψυχικὴ ἑνότητα, ἡ ἠθικὴ βάση τῆς πράξεως, ἡ αὐτεπίγνωση τῆς μεγάλης ἀποστολῆς, ὁ ἡρωϊσμός, ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ γενναιοψυχία κι' ἡ ἐγκαρτέρηση, τόσες ἄλλες...

«Ἀρετὴν καὶ τόλμην θέλει ἡ ἐλευθερία...!», θὰ πῆ ὁ ποιητής. Καὶ τὰ δυὸ ὁ ἀγωνιστὴς Ἑλληνικὸς λαὸς τὰ εἶχε περίσσια. Ξόδεμα καθημερινὸ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τ' ἀείζωο φῶς... Τὸ σπέρμα εἶχε φυτρώσει. Κι' ὁ ἐργάτης ποὺ θὰ τὸ καλλιεργοῦσε ὑπῆρχε... ὁ Ἕλληνας!

Ἡ μεγάλη αὐτὴ παλιγγενεσία ἔχει πλέον περάσει στὴν ἱστορία, σὰν ὁρόσημο ἐθνικό, εὐρωπαϊκό, παγκόσμιο.

Ἐθνικό, γιατὶ ἀλλάζει τὰ πεπρωμένα τοῦ Γένους, εὐρωπαϊκό, γιατὶ μιὰ κρίσιμη ἱστορικὴ περίοδο πολιτικῶν ἀνακατατάξεων στὴν Εὐρώπη ἡ Ἐπανάσταση θὰ παιδαγωγήσῃ τὰ ἔθνη της, γιὰ τὸ τί σημαίνει Λευτεριὰ καὶ συντελεῖ στὴν ὁριστικὴν πτώση τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Παγκόσμιο, γιατὶ οἱ λαοὶ ἀνακατατάσσουν τὶς ἰδέες τους καὶ τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς σ' ὅλα τὰ πεδία, πνευματικά, ψυχικά, ἠθικά, παίρνοντας σὰν μέτρο τὴν θυσία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Εἰκοσιένα.

Τὸ μεγάλο... θαυμάσιο φῶς! Τ' ἀείζωο ἐκεῖνο φῶς, ποὺ ἐκτυφλωτικὰ φώτισε τὴν Οἰκουμένη κι' ἔδειξε πόσο τὰ ἔθνη μποροῦν νὰ μεγαλουργήσουν, ὅταν ὑπάρχει μέσα στὴν ἱστορική τους μοῖρα γραμμένος ὁ μοναδικὸς λόγος τοῦ ποιητοῦ:

«Στὰ ἔθνη ἡ μεγαλοσύνη δὲν μετριέται
[μὲ τὸ στρέμμα,
μὲ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα μετριέται
[καὶ μὲ τὸ αἷμα».

ΑΝΤ. ΔΕΛΩΝΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

ΗΤΑΝ τότε, ἐδῶ καὶ ὁλόκληρα 149 χρόνια. Ἦταν ὅλα σιωπηλά, γιατὶ τά 'σκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά. Χρόνια ἀπὸ τότε, πού ἀλώθηκε ἡ Βασιλίδα. Χωρὶς νὰ πέση καὶ ἡ λεύτερη καρδιά. Κι' ἡ ψυχή, ἀπὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας στιγμή, νὰ γλυκοτραγουδῆ: Πάλε μὲ χρόνια μὲ καιρούς, πάλε δικά μας θά 'ναι. Κι' ἀκαρτέρει κι' ἀκαρτέρι, ὥς που, νά την, φθάνει ἡ χαρούμενη ἡμέρα.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ: 'Αναρριγεῖ κάθε χρονιά, κάθε καρδιὰ 'Ελληνική, τὴν ἅγια τούτη μέρα. Τοῦ 'Εθνικοῦ Σηκωμοῦ ἡ καθιερωμένη ἀρχή. Τί κι' ἂν ἀρχίζει, δυὸ ἢ τρεῖς μέρες μπροστὰ ἢ μετά, στὴν Καλαμάτα ἢ στὴν Ἅγια Λαύρα, ἡ λευτεριά. Σημασία ἔχει ὁ Σηκωμός, γιὰ τὴν νεκρανάσταση τοῦ Γένους τοῦ 'Ελληνικοῦ. Σκέψου τί θά 'μασταν ἀκόμη, ἂν δὲν γινόταν! Φρίκη φέρνει καὶ μόνη τῆς ἀπουσίας του ἡ ἰδέα. Δίχως ἐθνικὴ λευτεριά, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀνθρώπινη ζωή.

'Ιστορία γνωστή. Σὰν τὴ σπίθα, κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη, φυλαγμένη ἡ φωτιὰ ἡ ἐθνική. Κρυφοκαίει καὶ τ' ἁγιοκέρι στὸ μικρὸ κρυφὸ σχολειό. Νὰ πλουταίνη ὁ ραγιᾶς, ὅπου θάλασσα καὶ γῆς, νὰ φωτίζεται ὁ νοῦς, ν' ἀντριεύη ἡ ψυχή. Βρόντοι ἀπὸ καριοφίλια κι' ἀπὸ πάλες ἀστραπές, νὰ κρατοῦν τά μετερίζια καὶ τὰ διάσελα ἀνοικτά. Ὄρθιος σκοπός, ὄρθιος Ρωμιός, θάνατος ἢ λευτεριά, ὅρκος στὴν ἀτρόμητη παλληκαριά. Ὡς που νά 'ρθῆ ἡ εὐλογημένη ὥρα, ν' ἀνεμίσουν τ' ἅγια λάβαρα, νὰ φουσκώσουν καὶ τὰ ράσα, γέροι, νέοι καὶ παιδιά, μὲ τὶς μάννες πιὸ μπροστά, νὰ σηκώσουν μπαϊράκια, σπιθαμὴ τὴ σπιθαμή, νὰ σαρώσουν ἀπ' ἀγαρηνούς, λίγο τόπο πατρικό, νὰ ξανανοίξουν καὶ τά σπίτια, ν' ἀνάψουν κι' ἁγιοκέρια, στὴν εἰκόνα μπρὸς τῆς Παναγιᾶς.

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ! Ποιός μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσει; Μὴ δὲν εἶναι καὶ δική Της τούτ' ἡμέρα, ἡ γιορτινή; Σὲ πιὰ πιστὴ ἢ ἄπιστη ψυχή, δὲν κρυφοαντηχεῖ τοῦ 'Αγγέλου ἡ φωνή! Χαῖρε, Κεχαριτωμένη καὶ χαρὰ μεγάλη εὐαγγελίζου. Τοῦ ἀνθρώπου Υἱὸ θὰ γεννήσης, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. 'Εσύ, ἡ Ἄμωμη Μητέρα, ποὺ κρύβεις μέσα Σου τῆς Γέννας ὅλον τὸν Πόνο κι' ὅλης τῆς Ζωῆς τὴν χαρά. Ποιά μάννα δὲν πονεῖ καὶ δὲν χαίρεται μαζί; Ποιό πρωτοκλάμα παιδικὸ πρωτοχαιρετισμὸ δὲν στέλλει, στὸν ἥλιο τῆς χαρᾶς; Δίχως τέκνου πνοή, ποιό νόημα μπορεῖ νά 'χει κι' ἡ ζωή; Τί πὼς θά 'ρθη κι' αὐτὸ στοῦ κόσμου τούτου τὰ βάσανα νὰ μπῆ, ἀκόμα καὶ νὰ σταυρωθῆ; Μὴ δὲν εἶναι ὁ ἀμνός, ὁ αἴρων τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου;

Ὑπάρχει δρόμος, ποὺ νὰ μὴν περνᾶ ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ γιά νὰ φθάση ὡς τὴν 'Ανάσταση; Μὴ λυπᾶσαι, Δέσποινα Κυρά μου. Ὁ Μονογενής Σου θὰ γενῆ μιὰ μέρα καὶ Πολυγενής. Κι' ἀπ' τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι, θά 'ρθη καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἔτσι, νὰ χαρῆς καὶ Σὺ μιὰν 'Ανάσταση καλή.

'Ανάσταση! Μήνυμα τοῦ Εἰκοσιένα. Ἄγγελμα στὴν Παναγιά. Τοῦ Γένους καὶ τοῦ 'Ανθρώπου. Τό 'να φέρνει καὶ τ' ἄλλο. Κι' ἀπαραίτητα τὰ δυό. Τὸ μηνᾶ ἡ Γῆ, τὸ μηνοῦν κι' οἱ Οὐρανοί. Ἅπλωσε τὸ χέρι στὴν Σημαία τὴν 'Ελληνικὴ καὶ στὴν Παναγιὰ τὸ γόνυ κλίνε εὐλαβικά. Σοῦ τὸ παραγγέλλουν τοῦ Εἰκοσιένα οἱ νεκροὶ οἱ ἡρωϊκοί. Τὸ καλεῖ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχή.

ΦΡΑΓΚΟΥΛΙΑ ΣΟΦΙΑ
'Αστυφύλαξ

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕ ΤΟ ὄνομα τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Σοφοῦ καὶ μὲ τὸν τίτλον «Ἐπαρχιακὸν Βιβλίον» σώζεται μία σειρὰ σοφῶν διατάξεων, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σημαντικωτάτην συμβολήν, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς μεσαιωνικῆς διοικήσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μεγάλης Ἑλληνικῆς Μοναρχίας, κατὰ τὸν ἕνατον αἰῶνα.

Τὸ χειρόγραφον τοῦ «Ἐπαρχιακοῦ Βιβλίου» Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, εὑρέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Γενεύης καὶ ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ἡ δὲ μελέτη τοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ μεγάλη πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους ἡ «Θεοφύλακτος Πόλις», κέντρον καὶ ψυχὴ τοῦ κολοσσιαίου ἐκείνου ὀργανισμοῦ, παρουσίαζεν ἀπὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος τὴν εἰκόνα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὀργανώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ἔχομεν κάμει προόδους, ἴσως δὲ καὶ εἰς μερικὰ σημεῖα δὲν ἐφθάσαμεν κἂν.

Ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς της θέσεως ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπετέλει τὸ κέντρον τεραστίας ἐμπορικῆς κινήσεως. Ἔμποροι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔφεραν ἐκεῖ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης τὰ ἐμπορεύματά των διὰ νὰ τὰ πωλήσουν ἢ νὰ τ' ἀνταλλάξουν μὲ ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν εἰς τοὺς τόπους των.

Ὁ λιμήν, ἢ μᾶλλον οἱ λιμένες της, παρουσίαζον ἰλιγγιώδες θέαμα. Εἰς αὐτοὺς συνηντῶντο τὰ κάτεργα τῶν Βυζαντινῶν, αἱ γαλέραι τῶν Γενουησίων, τὰ μονόξυλα τῶν Ρώσσων, τὰ ἐλαφρὰ καὶ ταχύτατα πλοῖα τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι —ὅπως ἄλλως ὅλοι οἱ θαλασσινοὶ τοῦ Μεσαίωνος— ἦσαν ἐναλλὰξ ἔμποροι καὶ πειραταί, ἐπιχειρηματίαι μαζὶ καὶ κουρσάροι. Καὶ ἐπὶ τέλους εἰς τὰ προάστεια τῆς πόλεως, πρὸς τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτήν, ἔφθαναν τὰ καράβανια τῆς Ἀραβίας, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀπωτάτης Ἀνατολῆς καὶ τὰ βαρύτατα ἀμάξια τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Περσίας, φορτωμένα θησαυροὺς ὁλοκλήρους.

—Διὰ νὰ ρυθμισθῇ ὅλη αὐτὴ ἡ κολοσσιαία ἐμπορικὴ κίνησις, διὰ νὰ διευκολυνθῇ τὸ ἐμπόριον τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τὸ διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον, ἐχρειάζετο διαρκὴς καὶ λεπτεπίλεπτος καὶ προβλεπτικὴ ἐνέργεια τῶν ἀρχῶν καὶ προσωπικὸν πυκνότατον καὶ ὑπαλληλικὴ παράδοσις στε-

ρεά, ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα καὶ συχνότατα πολιτικὰ γεγονότα. Ἔπρεπεν ἐπίσης ἡ Ἀστυνομία νὰ εἶναι ἄγρυπνος. Τὸ Βυζάντιον περιεκυκλοῦτο πάντοτε ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ οἱ ἔμποροι, ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου δὲν ἦσαν πάντοτε εἰρηνικοὶ καὶ ἀκίνδυνοι ἐπιχειρηματίαι. Ἦσαν συχνότατα καὶ κατάσκοποι ἐρχόμενοι νὰ συνενοηθοῦν μὲ τοὺς ἐγκατεστημένους εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁμοεθνεῖς των καὶ νὰ προετοιμάσουν ἐκεῖ τὴν ἐπιδρομὴν τῆς ἐρχομένης ἀνοίξεως.

Διὰ νὰ κανονισθῇ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου, διὰ νὰ προστατευθῇ τὸ κράτος ἀπὸ τοὺς ταραχοποιοὺς ξένους, διὰ νὰ ματαιωθοῦν τὰ σχέδια τῶν ὑπόπτων, διὰ νὰ ἐξυπηρετηθῇ ἡ κοινωνία, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὄχι μόνον ἡ τάξις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀταιτουμένη διὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην πρωτεύουσαν εὐπρέπεια, ἐχρειάζετο μία πολυπληθὴς ὑπαλληλία, μία λεπτομερὴς καὶ προβλεπτική, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόσιμος νομοθεσία καὶ ἕνας παντοδύναμος ἀρχηγός. Αὐτὸς δὲ ἦτο ὁ Ἔπαρχος τῆς πόλεως, μεγιστὰν μεγάλης δυνάμεως, συνδυάζων δύο ἰδιότητας, τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ Δ)ντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Ἡ δικαιοδοσία του ἐξετείνετο εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ τοὺς λιμένας, εἰς τὰ προάστεια, μίλια ἀκόμη ὁλόκληρα εἰς τὴν ὕπαιθρον χώραν, ἐπὶ ἐντοπίων καὶ ξένων, ἐπὶ τῶν ἀστῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ὄχλου. Ἀνωτάτη προληπτικὴ καὶ καταδιωκτικὴ ἀρχή, εἶχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς ταραχώδεις ἐκείνους χρόνους.

Ἓν μόνον μέρος τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἐπάρχου περιγράφει τὸ «Ἐπαρχιακὸν Βιβλίον» τοῦ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, τὸ μέρος τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς συντεχνίας τῆς Θεοφυλάκτου Πόλεως. Καὶ αὐτὸ ὅμως τὸ μέρος, περιέχον σειρὰν ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἀποδεικνύει ἀφ' ἑνὸς πόσα ζητήματα, τὰ ὁποῖα κολακευόμεθα νὰ νομίζωμεν σημερινὰ ἐγεννῶντο ἔκτοτε καὶ ἀφ' ἑτέρου πόσον σοφὰ ἐφρόντιζε διὰ τὰς μᾶλλον πολυπλόκους σχέσεις τοῦ πολίτου πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἡ διοίκησις τοῦ Κράτους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον τόσον ἐσυκοφαντήθη εἰς τὴν δύσιν καὶ τόσον ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν ἀμεσωτάτων ἀπογόνων του. Αὐστηρὰ καὶ προφυλακτικὴ ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ μεσαιωνικὴ ἀστυνομία ἀπέναντι τῶν ξένων ἐμπόρων. Οἱ εἰσάγοντες τὰ ἐμπορεύματά των εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔπρεπε νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπάρχου διὰ νὰ δηλώσουν τὰ ἐμπορεύματά των, νὰ τὰ πωλήσουν ἐντὸς τριῶν μηνῶν καὶ νὰ φύγουν. Ἂν εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν μηνῶν τὸ ἐμπόρευμα δὲν εἶχεν ἐξαντληθῇ, ἔπρεπε πάλιν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὸν Ἔπαρχον, ὁ ὁποῖος ν' ἀποφασίσῃ τί θὰ γίνῃ. Ἐν πάσει περιπτώσει δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι ἐδίδετο παράτασις διαμονῆς εἰς ἐκεῖνον τὸν ἔμπορον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν κατορθώσει νὰ ἐξαντλήσῃ ἐμπροθέσμως τὰ ἐμπορεύματά του.

Ἐνῷ δὲ αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ἐλαμβάνοντο ἐναντίον τῶν ξένων ἐμπόρων, ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις ἐξαγωγῆς ὑπῆρχον διὰ μερικὰ εἴδη ἐγχωρίου βιομηχανίας, ὑφάσματα ὡρισμένα, μέταξαν, πορφύραν κ.λ.π. Οἱ ἔμποροι ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν εἰς ποίους πωλοῦν τὰ ὑφάσματα αὐτά, ὥστε νὰ μὴ ἐξαχθοῦν, ἀπηγορεύετο δὲ ρητῶς ἡ πώλησις μετάξης εἰς τοὺς Ἑβραίους.

Μία ἀπόδειξις τῶν φροντίδων διὰ τὴν εὐπρεπῆ ἐμφάνισιν τῆς πόλεως ἦσαν οἱ κανονισμοὶ τῶν θέσεων τῆς πωλήσεως τῶν διαφόρων ἐμπορικῶν εἰδῶν. Ἀπὸ τῆς Χαλκῆς Πύλης ἕως τὸ Μίλιον —μίαν ἀπὸ τὰς κεντρικὰς λεωφόρους τῆς πρωτευούσης— ἐπετρέπετο νὰ ἔχουν τὰ καταστήματά των οἱ μυροπῶλαι. Εἰς τὰ καταστήματα αὐτὰ ἐπωλοῦντο τὰ μυρωδικὰ τῆς ἀνατολῆς: νάρδος, λίβανος, σμύρνα, ἁλόη μύρα, βάλσαμον, μόσχος, θῦμος, μελισσόφυλλον, καὶ εἴδη βαφικῆς, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο εἰς τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καταστήματα ἐπομένως πολυτελείας εἶχον τὴν θέσιν των εἰς τὸ κεντρικώτατον ἐκεῖνο μέρος τῆς πόλεως. Ἡ Χαλκῆ Πύλη ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγάλας πυλας τῶν ἀνακτόρων, κοσμουμένη μὲ εἰκόνας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις, ἡ ὁρίζουσα εἰς τοὺς μυρεψοὺς τὴν περιφέρειαν ἐ-

κείνην, προσθέτει ὅτι μόνον αὐτοὶ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ καταστήματα των ἐκεῖ, διότι ἡ εὐλάβεια πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ βασιλικὰ προπύλαια μόνον εὐωδίαν ἐπιτρέπει ἐκεῖ. Ἐπίσης τὰ καταστήματα τῶν χρυσοχόων ἔπρεπε νὰ εἶναι εἰς τὴν μέσην, τὴν μεγάλην λεωφόρον, ἡ ὁποία διέσχιζε τὴν πρωτεύουσαν. Εἰς τὰ ἐργαστήρια αὐτὰ ἠργάζοντο δημοσίᾳ χρησοχόοι, ὥστε καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ στολίζουν καὶ νὰ εἶναι ὑπὸ διαρκῆ ἐπιτήρησιν. Ἀντιθέτως μερικὰ εἴδη, ἀπαραίτητα μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ κοσμητικά, ἔπρεπε νὰ εἶναι συγκεντρωμένα εἰς ὡρισμένα μέρη καὶ ἄλλα ἐκτὸς τῆς πόλεως. Τοιουτοτρόπως οἱ ἰχθυοπῶλαι ἔπρεπε νὰ ἐκθέτουν τὰ ψάρια των εἰς τὰς Μεγάλας Καμάρας, οἱ Μακελλάριοι —οἱ κρεοπῶλαι— τὰ «θρέματά» των εἰς τὸ Στρενάγιον καὶ οἱ ἱππέμποροι τὰ ἄλογά των εἰς τὸν Γαῦρον.

Μόνον οἱ σαλδαμάριοι —οἱ σημερινοὶ παντοπῶλαι— εἶχον δικαίωμα νὰ ἀνοίγουν καταστήματα παντοῦ, διότι τὰ εἴδη των ἦσαν κοινῆς χρήσεως καὶ πρώτης ἀνάγκης. Εἰς πλατείας, εἰς κεντρικοὺς δρόμους, εἰς παρόδους, οἱ σαλδαμάριοι, ἐπωλοῦσαν κρέας, ψάρια, παστά, βούτυρον, τυρί, μέλι, λάδι, ὄσπρια, καρφιά, γῦψον, σταφίδα καὶ βυτία.

Πόση χρῆσις σάπωνος καὶ ἑπομένως πόσα σαπωνοποιεῖα ὑπῆρχον, ἀποδεικνύουν αἱ διατάξεις περὶ σαπωνοπρατῶν. Ὁ προτιθέμενος ν' ἀνοίξῃ σαπωνοποιεῖον ἔπρεπε ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν Ἔπαρχον, ὅτι εἶχε τὰ προσόντα, τὰ καταστήματα δὲ ἔπρεπε ν' ἀπέχουν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλον τοὐλάχιστον πήχεις ἑπτὰ ἢ πόδας δώδεκα, ὥστε νὰ μὴ ἀναπτύσσεται ὑπερβολικὸς συναγωνισμός. Βαρύταται δὲ ἦσαν αἱ ποιναὶ ἐκείνων ποὺ ἐνόθευαν τὸ σαποῦνι.

Εἰς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ καλλιτεχνία τῶν ἀργυρῶν ἢ χρυσῶν σκευῶν εἶχε τόσην ἐπίδοσιν, ἡ Ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ λάβῃ μέτρα διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰς ἐκκλησίας ἀπὸ κλοπάς. Ὁ χρυσοχόος λοιπόν, ὁ ὁποῖος ἠγόραζεν ἱερὸν σκεῦος ἀκέραιον ἢ «τεθλαμένον», ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἐπάρχου, ἐτιμωρεῖτο ὅπως καὶ ὁ πωλητής. Ἐπίσης ὁ χρυσοχόος ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ἀπὸ ποῦ προέρχεται κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπώλει.

Καὶ διὰ τὴν κιβδηλείαν ἐλάμβανε αὐστηρότατα μέτρα ἡ Ἀστυνομία. Ἡ Κωνσταντινούπολις, κέντρον τόσης ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς κινήσεως, ἀνεγνώριζε πληρέστατα τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ νόμισμα ὑγιὲς καὶ ἀπολαῦον τὴν ἐμπιστοσύνην ὅλου τοῦ κόσμου. Πραγματικῶς δὲ τὸ Βυζαντινὸν νόμισμα, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους —πλὴν συντομωτάτων χρονικῶν διαλειμμάτων— ἀπέλαυε τῆς ὑπολήψεως τὴν ὁποίαν ἔχει σήμερον ἡ Ἀγγλικὴ λίρα. Διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ καλὴ αὕτη ὑπόληψις, τὸ κράτος ἐπέβαλλεν αὐστηροτάτας ποινάς, ὄχι μόνον εἰς τοὺς κιβδηλοποιούς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔξυον τὰ νομίσματα καὶ ἑπομένως ἠλάττωναν τὴν ἀξίαν των.

Καὶ ὅπως ἐπετηρεῖτο ἡ ἐργασία τῶν χρυσοχόων, ἐπεβλέπετο ἡ ἐργασία ὅλων τῶν βιομηχάνων καὶ τὰ σταθμὰ καὶ τὰ ζύγια ὅλων τῶν πωλητῶν. Ἐσφραγίζοντο τὰ ζύγια καὶ τὰ σταθμὰ καὶ τὰ ἔργα τῆς χρυσοχοΐας καὶ τὰ ὑφάσματα καὶ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχωνται κάθε στιγμὴν εἰς τὰ ἐργοστάσια ὑφασμάτων οἱ ἁρμόδιοι διὰ νὰ ἐξετάσουν τὰ νήματα, ὥστε νὰ μὴ γίνεται νοθεία. Μία λεπτομέρεια τῆς ἐποπτείας αὐτῆς ἀξίζει νὰ σημειωθῇ: Φαίνεται ὅτι βιομήχανοι τῆς μετάξης ἐσυνήθιζαν νὰ βάφουν μὲ αἷμα. Εἰδικὴ διάταξις ἀπηγόρευε τὸ εἶδος αὐτῆς τῆς βαφῆς καὶ ἡ ποινὴ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν παραβάτην εἶναι τρομερά. Τοῦ ἐκόπτετο τὸ χέρι.

Εἶναι αὐτονόητον, ὅτι μὲ τόσην ἐμπορικὴν κίνησιν ὑπῆρχαν καὶ θέσεις εἰς διαφόρους ἀγορὰς ἰδιαιτέρως εὐνοϊκαὶ διὰ τὸ ἐμπόριον. Φυσικὸν εἶναι, ὅτι θ' ἀνεπτύσσοντο προσπάθειαι ἐκ μέρους μερικῶν ἐμπόρων νὰ ἐκτοπίσουν ἕνα ἀνταγωνιστὴν των ἀπὸ τὸ κατάστημά του, προσφέροντες ἀνώτερον ἐνοίκιον. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ Βυζαντινὴ ἀστυνομία. Καὶ ἔχομεν ἓν εἶδος διαρκοῦς ἐνοικιοστασίου. Ὁ ἔμπορος, ὁ ὁποῖος θὰ προσέφερε περισσότερον ἐνοίκιον, εἴτε φανερὰ εἴτε κρυφίως,

κατεδικάζετο εἰς μαστίγωσιν καὶ ἐφυλακίζετο. Ἀφοῦ ὅμως ἠμπόδιζε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸν ἐθέμιτον συναγωνισμὸν ἡ ἀστυνομία, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ, ὥστε νὰ μὴ ζημιώνονται οἱ καταστηματάρχαι ἀπὸ τοὺς γυρολόγους. Καὶ πραγματικῶς ἀπηγορεύετο τὸ διαλάλημα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ μόνον ὑφάσματα τῆς κατωτέρας χρήσεως, διὰ νὰ εὐκολύνουν τὸν λαὸν εἰς προμήθειαν τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν εἰδῶν, εἶχε δικαίωμα ὁ γυρολόγος νὰ περιφέρῃ ἐπ' ὤμου εἰς τοὺς δρόμους.

Τὸ διαλάλημα ἐν τούτοις, τὸ ἐπιτρεπόμενον εἰς τοὺς γυρολόγους δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς ἐμπόρους τῆς μετάξης. Τὸ ἐμπόριον αὐτό, τοῦ ὁποίου ἡ Κων)πολις ἐπέμενε νὰ κρατήσῃ τὸ μονοπώλιον, ἔπρεπε νὰ διεξάγεται μετὰ σοβαρότητος. Ὁ ἐννοῶν νὰ διαφημίσῃ τὰ ἐμπόρευμά του μὲ θόρυβον, ἐξεδιώκετο ἀπὸ τὴν συντεχνίαν «μετὰ πληγῶν καὶ ὕβρεων». Ποία διαδικασία ἀπητεῖτο διὰ νὰ δοθοῦν αἱ πληγαὶ εἰς τὸν ἀνήσυχον ἔμπορον δὲν ἀναφέρει τὸ «Ἐπαρχιακὸν Βιβλίον». Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ὁ Ἔπαρχος ἦτο ταυτοχρόνως καὶ δικαστής, ὅτι εἶχεν «ἕδραν» ἰδικήν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίκαζε τὰς παραβάσεις τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων —ἀπαράλακτα, ὅπως σήμερον τὸ ἀστυνομικὸν πταισματοδικεῖον — καὶ ἑπομένως, διὰ νὰ μὴν ἀναφέρεται ὁ τρόπος τῆς παραπομπῆς καὶ τῆς διαδικασίας, σημαίνει, ὅτι οὗτος θὰ ἦτο πολὺ γνωστὸς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Διὰ μέσου τῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς ὅλας τὰς συντεχνίας φαίνεται καθαρὰ ἡ προσπάθεια τοῦ κράτους νὰ προστατεύσῃ τὸν πολίτην ἀπὸ πάσης συγκεντρώσεως καὶ ἀποκρύψεως εἰδῶν ἐμπορίου. Εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους διὰ τὸ κράτος, εἰς περιπτώσεις θαλασσίου ἀποκλεισμοῦ, ὅταν πολλάκις οἱ ἐχθροὶ ἔφθαναν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κων)πόλεως καὶ ἔκλειναν τοὺς μεγάλους πρὸς αὐτὴν ἐμπορικοὺς δρόμους, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ εὑρέθησαν κερδοσκόποι ἕτοιμοι νὰ προαγοράσουν ὡρισμένα εἴδη, νὰ τ' ἀποκρύψουν καὶ νὰ τὰ δίδουν ἔπειτα εἰς τὴν κατανάλωσιν μὲ ὑπέρογκον καὶ ἀθέμιτον κέρδος.

Ἡ μεσαιωνικὴ Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία ἔλαβε μέτρα προληπτικὰ καὶ μέτρα ἀπαγορευτικὰ τῶν διαθέσεων αὐτῶν. Διὰ τῆς καταγραφῆς καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἐμπορευμάτων εἰς ὡρισμένα μέρη, ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἐπάρχου ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ποῖα εἴδη καὶ εἰς πόσας ποσότητας εἰσῆλθον καὶ εἰς ποῖον ἀνῆκον. Ποιναί, ποικίλλουσαι ἀπὸ τὴν διαπόμπευσιν μέχρι τῆς ἀποκοπῆς τῆς χειρὸς καὶ εἰς μερικὰ εἴδη καὶ μέχρι θανάτου, περιώριζαν τὴν αἰσχροκέρδειαν εἰς σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετύχαμεν νὰ φθάσωμεν σήμερον.

Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ νοθεία εἰς ὅλα τὰ εἴδη τά ἐπιδεχόμενα ἀλλοίωσιν κατεδιώκετο ἀμειλίκτως. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀρτοποιούς, ἦσαν ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶσαν ὑπηρεσίαν δημοσίαν, δὲν ἐστρατεύοντο, καὶ ἡ ἐπίταξις δὲν περιελάμβανεν καὶ τὰ ἰδικά των ζῶα διὰ νὰ εἶναι πάντοτε ἀπησχολημένοι εἰς τὸ ἔργον τῆς τροφοδοσίας τοῦ λαοῦ. Ὁ Ἔπαρχος ἐκανόνιζε τὴν τιμὴν τοῦ σίτου, ἐν συνενοήσει μὲ τοὺς προϊσταμένους τῆς συντεχνίας τῶν ἀρτοποιῶν, ἀναλόγως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς εἰσαγωγῆς. Διαταγαὶ τοῦ Ἐπάρχου, ἐκανόνιζον τὸ κέρδος τόσον τῶν ἀρτοποιῶν, ὅσον καὶ τῶν ἄλλων ἐμπόρων. Τὸ «Ἐπαρχιακὸν Βιβλίον» Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, ἀποτελεῖ σημαντικὴν μαρτυρίαν τῆς τελειότητος τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς διοικήσεως. Εἰς ἐποχὴν τὴν ὁποίαν ἐπιμένομεν ν' ἀνοοῦμεν καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἐποχὴ σκότους διὰ τὴν Δύσιν, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προσεπάθει ἤδη νὰ ρυθμίσῃ τὰς σχέσεις τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς καταναλώσεως ἐπὶ βάσεων τὰς ὁποίας —ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν— δὲν ἐπετύχαμεν ἀκόμη εἰς μερικὰ σημεῖα μὲ ὅλας τὰς προόδους ὅσας ἰσχυριζόμεθα, ὅτι ἔκαμαν τὰ νέα διοικητικὰ συστήματα.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ ΑΣΤΥΝ. Α΄ κ. ΙΩΑΝ. ΣΤΑΘΑΡΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑΣ

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ, ἤτοι ὁ ἄνευ ὀδύνης καὶ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπερχόμενος θάνατος, ἀπησχόλησε τούς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος καὶ συγκεκριμένως ὑπὸ τὰς τρεῖς ἀκολούθους κυρίως μορφάς του: α) τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τούτου τοῦ πάσχοντος, ὅπως θέτῃ τέρμα εἰς τὸ μαρτύριόν του δι' αὐτοκτονίας· β) τοῦ δικαιώματος τοῦ πάσχοντος, ὅπως αἰτῆται ἀπὸ τρίτους, συγγενεῖς, φίλους καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τὸν ἰατρόν, νὰ θέτουν τέρμα εἰς τὴν ζωήν του· καὶ γ) τοῦ δικαιώματος τῶν ἄλλων συγγενῶν, φίλων, ἰατρῶν, ὅπως, διὰ λόγους ἀνθρωπιστικούς, προκαλοῦν τὸν θάνατον τοῦ ἀνιάτως καὶ βαναύσως πάσχοντος, χωρὶς νὰ ζητοῦν τὴν συγκατάθεσίν του.

ΚΑΤΑ τοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς ἀρχῆς τῆς εὐθανασίας, ὁ θάνατος, ἡ ἐπέλευσις τοῦ ὁποίου ἐπισπεύδεται διὰ τεχνητῶν μέσων, εἰς ἄτομα πάσχοντα ἀπὸ ἀνίατον καὶ βασανιστικὴν νόσον, σημαίνει ἀπαλλαγήν, ἐνῷ, ἀντιθέτως, ἡ διατήρησις εἰς τὴν ζωήν, οὐχὶ σπανίως μάλιστα διὰ τεχνητῶν, ἐπίσης, μέσων ἐπιτυγχανομένη, σημαίνει συνέχειαν τοῦ μαρτυρίου του.

Τὸ πρόβλημα παρουσιάζεται θρησκευτικόν, ἀνθρωπιστικόν, νομικὸν καὶ ἰατρικόν.

Ἡ τεχνητὴ εὐθανασία ἀπορρίπτεται κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις, στηριζομένη ἐπὶ τῆς ϑης ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου, «οὐ φονεύσῃς», ἀπαγορεύει εἰς οἱονδήποτε καὶ ὑφ' οἱασδήποτε συνθήκας νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν (ἄλλων ἢ καὶ τὴν ἰδικήν του), τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Θεός, Ὅστις καὶ τὴν ἔδωκε, δύναται νὰ τὴν λάϑῃ ὀπίσω.

Ἡ Πολιτεία ἀπορρίπτει κατ' ἀρχήν, ἐπίσης, τὴν τεχνητὴν πρόκλησιν τοῦ θανάτου, εἴτε τῇ συγκαταθέσει, εἴτε ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ πάσχοντος, ἰδιαίτατα δὲ τοῦ δευτέρου — δοθέντος ὅτι δύναται εὐχερέστατα νὰ ὁδηγήσῃ εἰς παντὸς εἴδους ἐγκληματικὰς ὑπερβασίας. Τὴν τεχνητὴν εὐθανασίαν ἀπορρίπτει κατ' ἀρχὴν καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ Ἰατρικὴ Ἐπιστήμη, στηριζομένη εἰς τὸ ἰατρικὸν δόγμα, καθ' ὃ

τὸ καθῆκον τοῦ ἰατροῦ συνίσταται εἰς τὸ θεραπεύειν ἤ, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀποβαίνῃ ἀδύνατον, εἰς τὸ παρηγορεῖν καὶ ἐνθαρρύνειν τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἐπιστήμην, ἡ τεχνητὴ εὐθανασία εὑρίσκει πολλοὺς ὀπαδοὺς μεταξὺ τῶν ἀνθρωπιστῶν, οἵτινες, διὰ τῶν κηρυγμάτων αὐτῶν, ἐπηρεάζουν ὁλονὲν εὐρυτέρους κύκλους, εἰς τρόπον ὥστε, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, νὰ καμφθῇ ἡ ἀδιαλλαξία τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐπιστήμης, ἔτι δὲ καὶ μεμονωμένων κληρικῶν. Ὁ Binding λέγει, π. χ., ὅτι ἀπηγορευμένη ἀνθρωποκτονία θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ εὐθανασία μόνον, ἐὰν «ἡ ἔννομος τάξις ἦτο τοσοῦτον βάρβαρος, ὥστε νὰ ἀξιοῖ, ὅπως ὁ ἑτοιμοθάνατος ἐκμετρήσῃ τὸ ζῆν ἀποκλειστικῶς συνεπείᾳ τῶν βασάνων του».

Τὸ παρ' ἡμῖν κρατοῦν δίκαιον ἀπορρίπτει τὴν ἀρχὴν τῆς εὐθανασίας, μεταχειρίζεται δὲ ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπιεικέστερον τὸν ἐπιχειροῦντα εὐθανασίαν ἔναντι τοῦ κοινοῦ ἀνθρωποκτόνου, ὑπὸ τὰς ἀκολούθους προϋποθέσεις: Ὁ ἐξ οὗ ἀφαιρεῖται ἡ ζωή, πρέπει νὰ πάσχῃ ἀνιάτως, ἡ ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς του νὰ ἐπιχειρῆται κατόπιν σπουδαίας καὶ ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ τελῆται ἐξ οἴκτου πρὸς αὐτόν. Ἐὰν ἔστω καὶ ἓν ἐκ τῶν ὡς ἄνω στοιχείων ἐλλείπῃ, τότε ὁ ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν ἄλλου θέλει τιμωρηθῆ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ κοινοῦ ἀνθρωποκτόνου (Π.Κ. 300. Ἀνθρωποκτονία ἐν συναινέσει).

Οἱ ἀνθρωπισταί, περὶ ὧν ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἀπορρίπτουν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη τὴν εὐθανασίαν, ὡς μέσον ἀπαλλαγῆς τῆς κοινωνίας ἀπὸ ἄτομα ἐκ γενετῆς ἢ λόγῳ ἀσθενείας, τραυματισμοῦ, ἡλικίας κ.λ.π., καταστάντα διανοητικῶς ἢ σωματικῶς ἀνίκανα ἢ ἄλλως πως ἄχρηστα ἢ ἔστω καὶ ἐπικίνδυνα δι' αὐτήν.

Ἐξαίρεσιν τῆς ἀρχῆς ἀπετέλεσεν ἡ δίκη τῆς Νυρεμβέργης, καθ' ἣν λέγεται, ὅτι ἀπεκαλύφθησαν τοιαῦται περιπτώσεις, τελεσθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

Τὸ παγκοσμίου κύρους Γαλλικὸν Ἐπιστημονικὸν Ἵδρυμα, ἡ «Ἀκαδημία τῶν Ἠθικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν», τὴν 20.6.49, ἐξέδωκεν ἀπόφασιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, νὰ θεσπισθῇ νομίμως «ἡ ἐξ οἴκτου» θανάτωσις μελλοθανάτου, διότι θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τραγικὰς συνεπείας διὰ τὴν κοινωνίαν.

Εἰδικώτερον: 1) Ἀπορρίπτει κατηγορηματικῶς ὅλας τὰς μεθόδους, τὰς ἀποβλεπούσας εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρουν τὸν θάνατον ἀτόμων, θεωρουμένων ὡς τερατογενῶν, κακῶς πεπλασμένων, διανοητικῶς καθυστερημένων ἢ ἀνιάτως πασχόντων, ἐπειδή, ἐκτὸς ἄλλων αἰτίων, πᾶσα ἰατρικὴ ἢ κοινωνικὴ θεωρία, ἥτις δὲν σέβεται συστηματικῶς αὐτὰς ταύτας τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς, ἀπολήγει μοιραίως, ὡς τὸ ἀπέδειξε πρόσφατος πεῖρα, εἰς φρικώδη ἐγκλήματα, εἶτα δὲ καὶ εἰς θυσίαν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα, παρὰ τὰς φυσικάς των ἀτελείας, δύνανται, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ἡ Ἱστορία, νὰ συμβάλλουν μεγαλειωδῶς εἰς τὴν σταθεροποίησιν τοῦ πολιτισμοῦ μας.(*)

2) Θεωρεῖ τὴν εὐθανασίαν καὶ γενικώτερον ὅλας τὰς μεθόδους, τὰς ἐπιδιωκούσας, ἐξ οἴκτου πρὸς τοὺς ἑτοιμοθανάτους, «γλυκὺν καὶ ἤρεμον» θάνατον, ὡς ἐπίσης ἀπευκταίας. Περιλαμβάνεται ἀσφαλῶς εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἰατροῦ νὰ ἐλαττώσῃ, ἐν ὅλῳ τῷ μέτρῳ τῶν τεχνικῶν δυνατοτήτων του, τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἑτοιμοθανάτου...

Ἡ κατηγορηματικὴ αὕτη γνώμη (ἡ καταδικάζουσα τὴν εὐθανασίαν) στηρίζεται μεταξὺ ἄλλων καὶ ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν εἶναι πάντοτε δυνατὴ ἡ μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος διαπίστωσις τοῦ ἀνιάτου μιᾶς νόσου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὅτι ἀκόμη καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι τὸ ἀνίατον εἶναι ἀπολύτως βεβαιωμένον, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μεθόδων αὐτῶν θὰ ἰσοδυνάμει μὲ τὴν ἀναγνώρισιν εἰς τοὺς ἰατροὺς κυριαρχικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου, δικαιωμάτων ἀντιτιθεμένων εἰς τὸν πραγμα-

(*) Ἡ τελευταία αὕτη περικοπὴ ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀνάπηρον Πρόεδρον τῶν Η.Π.Α. Φραγκλῖνον Ροῦσβελτ.

τικὸν ρόλον, ὅστις συνίσταται εἰς τὸ θεραπεύειν, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς παραδόσεις των εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς μιᾶς ἠθικῆς διαπλάσεως διὰ μέσῳ τῶν χιλιετηρίδων, ὡς ἀναγνωριζούσας τὴν ἐλπίδα ὡς ἓν ἐκ τῶν βάθρων της.

3) Φρονεῖ, ὅτι, ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας, δὲν φαίνεται ἐνδεδειγμένη ἡ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ τροποποίησις τῆς ὑφισταμένης Γαλλικῆς Νομοθεσίας.

Προσφυὲς πρὸς τὸ μὴ ἐνδεδειγμένον τῆς ἀρχῆς τῆς εὐθανασίας ἐπὶ ἀτόμων μὲ φυσικὰς ἀτελείας εἶναι τὸ κάτωθι κείμενον τοῦ Consdanse J. Foster, ὅπερ, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ γράφοντος, παρατίθεται κατωτέρω ὡς ἔχει:

«Ὅταν ὁ δόκτωρ Μαρλὶν ἦτο νεαρὸς σπουδαστὴς τῆς Ἰατρικῆς, εἶχεν ἀρκετὰ ἰσχυρὰς πεποιθήσεις περὶ τῆς μωρίας καὶ τῆς ἀκαταστασίας τοῦ κόσμου, ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικὸν ἀσθενεῖς καὶ μειονεκτικοί. Ἦτο ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς ἀρχῆς τῆς εὐθανασίας. Συνήθιζε νὰ συζητῇ μὲ ἐπιχειρήματα περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος μὲ τοὺς ἄλλους σπουδαστὰς εἰς τὴν τάξιν του.

«Μὰ γι' αὐτὸ τὸ λόγο βρισκόμαστε ὅμως ἐδῶ», διεμαρτύροντο οἱ συμφοιτηταί του, «νὰ μάθωμε νὰ φροντίζωμε γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἀναπήρων, τῶν χωλῶν καὶ τῶν τυφλῶν». «Οἱ ἰατροὶ ὑπάρχουν στὴν κοινωνία γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ἀρρώστους καλά». Ἀλλὰ ὁ Μαρλὶν ἔφερε πάντοτε τὰς ἀντιρρήσεις του. «Καὶ ἐὰν τίποτε, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνῃ καλά, τότε θὰ εἶναι καλλίτερα νὰ πεθάνουν».

Μίαν νύκτα, ὁ Μαρλὶν ἐξετέλει εἰς τοκετὸν «τὸ λαχάνιασμα» ποὺ ἐπερίμενε, δηλαδὴ τὴν ἐφόρμησιν τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βρέφους καὶ κατόπιν ἤκουσεν ἕνα ἀσθενικὸν θρηνῶδες παράπονον διαμαρτυρίας τοῦ βρέφους.

Ὁ δόκτωρ ἔλαβε τὴν τσάνταν του καὶ ἀνεχώρησεν, ἐφαίνετο δέ, καθὼς ἠκολούθει τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς του, διασχίζων τὴν πόλιν, ὅτι εἶχε μεταμεληθῇ, ἐπειδὴ ἐφείσθη τῆς ζωῆς τοῦ ἔχοντος διαμαρτυρίαν περὶ τὴν διάπλασιν παιδός. «Δὲν κυκαλαβαίνω γιατί τὸ ἔκανα αὐτό», ἐμουρμούριζε. «Τόσα πολλὰ παιδιὰ τώρα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ποὺ μαστίζεται ἀπὸ τὴ φτώχεια! Γιατί νὰ σώσω αὐτὸ τὸ ἐλαττωματικὸ παιδί; Ὁ κόσμος θὰ ἦταν καλλίτερος χωρὶς τέτοιους σακάτηδες».

Τὰ χρόνια ἐπέρασαν. Ὁ δόκτωρ μετώκησεν εἰς μίαν βιομηχανικὴν πόλιν καὶ ἐδημιούργησεν ἐκεῖ μίαν σοβαρὰν πελατείαν. Ὁ νεανικός του ριζοσπαστισμὸς τὸν ἐγκατέλειψεν, ἐξαφανισθείς, καὶ ὁ δόκτωρ ἐγένετο ἀκριβῶς ἕνας ἄλλος μοχθῶν ἄνθρωπος, πάντοτε ἐξαντλούμενος ἐκ τῆς ἐργασίας του ἰατρός, ὁ φυλάσσων τοὺς ἀνθρώπους ζωντανούς, ἀσχέτως πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο ἐὰν ἦσαν «ἀποθαμμένοι»! Ὁ ἀρχαῖος Ἱπποκράτης εἶχε νικήσει.

Ὁ δόκτωρ εἶχε τὸ μερίδιόν του εἰς τὴν ἰδέαν - χίμαιραν, ἥτις τὸν ἀπησχόλησεν εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ μοναδικὸς υἱός του καὶ ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ του ἐφονεύθησαν εἰς ἓν αὐτοκινητιστικὸν δυστύχημα καὶ ὁ δόκτωρ ἀνέλαβε τὴν περίθαλψιν καὶ τὴν μέριμναν διὰ τὸ θῆλυ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἐγκατέλειψαν. Ὁ δόκτωρ ἐλάτρευε «τὸ κοριτσάκι». Μίαν πρωΐαν ἑνὸς θέρους, κατὰ τὸ ὁποῖον συνεπλήρωσε τὸ 10ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἡ Βαρβάρα ἐξύπνησε παραπονουμένη δι' ἕνα δύσκαμπτον λαιμὸν καὶ διὰ «κάτι παράξενους πόνους εἰς τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας της».

Ἀρχικῶς ἐφαίνετο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πολυμυελίτιδος, ἀλλ' ἀπεδείχθη, ὅμως, ὅτι ἦτο ἕνας οὐχὶ συνήθης μολυσματικὸς ἰός, παρατηρούμενος τόσον σπανίως καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχουν βραχεῖαι περιγραφαὶ εἰς τὰ ἰατρικὰ βιβλία. Ὁ ἴδιος ὁ δόκτωρ Μαρλίν, ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ μίαν μοναδικήν, ἔστω, περίπτωσιν αὐτῆς τῆς νόσου. Ἐπεσκέφθη νευρολόγους, οἱ ὁποῖοι ἐκίνουν τὴν κεφαλήν των. Εἶπον ὅτι ἦτο ἄγνωστος ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς νόσου, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται βρα-

δέως εἰς μαγλύτερον ἢ μικρότερον βαθμὸν παραλύσεως.

«Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα, ὑπάρχει ἕνας νεαρὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος προσφάτως ἔχει δημοσιεύσει ἕνα ἄρθρον περὶ τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸν χειρισμὸν μερικῶν ἐξ αὐτῶν τῶν περιπτώσεων», εἶπεν εἰς τὸν δόκτορα ἕνας ἐκ τῶν εἰδικῶν, ἀναφέρων τὸ ὄνομά του καὶ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

«Ὡς τελειόφοιτος φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, ἐκλήθη ν' ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸν τοκετὸν μίαν μετανάστιδα Γερμανίδα τοῦ «φτωχομαχαλᾶ» τῆς πόλεως. Τὸ βρέφος ἦτο τὸ 10ον «παιδί» της, κατ' εἰρωνείαν δὲ τῆς τύχης, ἐγεννήθη μὲ τὴν μίαν κνήμην βραχυτέραν τῆς ἄλλης. Ἡ δύναμις τῆς συνηθείας ὑπεχρέωσε τὸν ἰατρὸν νὰ ἐμφυσήσῃ ἐντὸς τοῦ στόματος τοῦ νεογνοῦ, ἵνα τοῦ παράσχῃ τὴν δυνατότητα ν' ἀναπνεύσῃ, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ μίαν στιγμὴν τοῦ ἦλθεν ἡ σκέψις: «Τί στὸ διάβολο! Σ' ὅλη του τὴν ζωὴ θὰ πρέπει νὰ σέρνεται μ' αὐτὸ τὸ φοβερὰ ἀνάπηρο πόδι! Τὰ ἄλλα παιδιὰ θὰ τὸν φωνάζουν «κουτσό». Γιατί, τάχα, θὰ πρέπει νὰ κουράζωνται νὰ τὸν περιποιοῦνται γιὰ νὰ ζήσῃ. Ὁ κόσμος ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἀποζητήσῃ».

Εἰς τὸν δόκτορα ἐνυπῆρχεν, ἐν τούτοις, ἀρκετὴ ψυχικὴ δύναμις, ὥστε νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ παύσῃ τὰς προσπαθείας του, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐπιστήμης του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπανελθοῦσα εἰς αὐτὸν ὑγιὴς σκέψις, ἔφερεν ἐκεῖνο τὸ ζεῦγος τῶν μικρῶν πνευμόνων εἰς θέσιν ν' ἀρχίσῃ τὴν λειτουργίαν του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ παρατηρηθῇ ἕνας Τ. Τ. Μίλλερ. Θὰ ἠρχόμην εἰς ἐπαφὴν μαζί του, ἐὰν εὑρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας».

Ὁ δόκτωρ, παραλαβὼν τὴν Βαρβάραν, μετέβη μετὰ ταύτης εἰς τὸ μικρὸν ἰδιωτικὸν νοσοκομεῖον, ἔνθα ὁ δόκτωρ Μίλλερ ἐφήρμοζε τὴν νέαν ἐπαναστατικὴν ἰατρικὴν μέθοδόν του θεραπείας, διὰ τὰ θύματα διαφόρων ἀσθενειῶν τῆς ἀναπηρίας. Ὁ δόκτωρ παρετήρησεν, ὅτι ὁ συνάδελφός του Μίλλερ περιεπάτει μὲ καταφανῆ χωλότητα.

«Αὐτὸ τὸ ἀνάπηρο πόδι μου συμπληρώνει τὸ ἄλλο», εἶπεν ὁ δόκτωρ Μίλλερ, καθὼς ἀντελήφθη «τὴ ματιὰ» τοῦ δόκτορος. «Ἄφηνα τὰ παιδιὰ νὰ μὲ φωνάζουν κουτσὸ καὶ τοὺς ἀρέσει αὐτὴ ἡ προσωνυμία. Στὴν πραγματικότητα καὶ μένα μοῦ ἀρέσει καλλίτερα ἀπὸ τὸ πραγματικό μου ὄνομα «Θάντεους», ποὺ πάντοτε μοῦ φαίνεται μᾶλλον προκλητικό. Βλέπετε πῶς, ὅπως πολλὰ παιδιά, ὠνομάσθηκα «κουτσός», ἀπὸ τότε ποὺ ἕνας φοιτητὴς μὲ ἔφερε στὸν κόσμο».

Ὁ δόκτωρ Θάντεους Μαρλὶν ἦλθεν εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Ἀνεπόλησε, πῶς, ὅταν ἦτο νεαρὸς φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, εἶχεν εἴπει δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον: «Ὁ κόσμος ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀποζητήσῃ». Πόσον τυφλὸς ἦτο ἐκείνην τὴν ἐποχήν!

Προσέφερε τὴν χεῖραν του εἰς τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ καταστήσῃ τὴν Βαρβάραν ἱκανὴν νὰ περιπατήσῃ καὶ πάλιν.

«Εἶναι καλλίτερα νὰ εἶσαι σακάτης, παρὰ τυφλός», εἶπεν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΑΘΑΡΑΣ

ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Θέλω νὰ μαζέψω τοῦ κόσμου τὶς ψευτιές,
καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὴν κακία,
τὶς πονηρὲς νὰ συγκεντρώσω τὶς ματιές,
ποὺ τὴ ζωὴ γεμίζουν ἀδικία.
Καὶ ἀσπίδα, ἄτρωτη, μ' αὐτὰ νὰ φτιάσω,
νὰ προστατεύω κάθε ψυχὴ ἁγνή,
καὶ τὴν ἀλήθεια —ποὺ κυνηγῶ— νὰ φθάσω,
ὅπως τὴ βλέπω, ξεκάθαρη, γυμνή.
Μ' ἄπλετη ἀγάπη, τὸ μῖσος νὰ νικῶ,
καὶ νὰ σκορπῶ παντοῦ δικαιοσύνη,
καὶ σ' ὅσους σκέπτονται νὰ κάνουν τὸ κακό,
ἁπλόχερα νὰ δίνω καλωσύνη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀστυν. Β'

Στιγμιότυπα ἐκ τῆς παρελάσεως τῆς 25ης Μαρτίου 1970

Ἄνω: Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων. Κάτω: Ἡ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων.

ΖΗΤΩ Η 25Η
1
8
«Όταν ἀποφασί
Ἐπανάσταση δέ
τε πόσοι εἴμεθα,
ἄρματα..., ἀλλὰ
ὅλους μας ἡ ἐπιθυ
ΘΕΟΔ

ΜΑΡΤΙΟΥ

νὰ κάνωμε τὴν
λλογισθήκαμε οὔ-
ε πὼς δὲν ἔχομε
ὰ βροχὴ ἔπεσε εἰς
ῆς Ἐλευθερίας...»
Σ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

21

Στιγμιότυπα ἐκ τῆς παρελάσεως τῆς 25ης Μαρτίου 1970

Ἄνω: Τὸ Τμῆμα τῆς Γυναικείας Βοηθητικῆς Ἀστυνομίας. Κάτω: Μοτοσυκλεττισταὶ τῆς Τροχαίας Κινήσεως.

Προσωπικότητες τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος

Εἷς Θεὸς ἔν τε θεοῖσι
καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος.

Οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ,
οὖλος δὲ τ' ἀκούει.

Οἱ βροτοὶ δοκέουσι
γεννᾶσθαι Θεούς,
τὴν σφετέρην δ' ἐσθῆτα
ἔχει τε δέμας τε.

Ὑπὸ Ἀρχιφ. κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΡΙΒΙΖΑ

2 ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ : Ἡ γέφυρα μεταξὺ Μεταφυσικῆς καὶ Ἐπιστήμης

Ο ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ δὲν εἶναι σήμερον ἰδιαιτέρως γνωστός. Εἰς τὴν ἐποχὴν του, ὅμως, ὑπῆρξε μιὰ μεγάλη φιλοσοφικὴ μορφή, συνετέλεσε δὲ εἰς τὴν ἀποδέσμευσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Μῦθον. Ἀνήκει καὶ αὐτὸς εις τὴν πλειάδα τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἰωνικῆς φιλοσοφίας.

Ὅπως εἴπομεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀνεπτύχθη ἡ Ἰωνικὴ Φιλοσοφία χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν κοσμογονικὴν ἀλλαγὴν ἰδεῶν, ἀπὸ ἕν νέον πρῖσμα ἀντιλήψεων περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ξενοφάνης, ἀπὸ τὴν Κολοφῶνα (570 — 480 π.χ.), ὑπῆρξεν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς στοχαστὰς οἱ ὁποῖοι διεῖδον ὀρθῶς καὶ μακρὰν μίαν νέαν τάξιν ἰδεῶν καὶ πραγμάτων, δὲν ἐδίστασεν δὲ μὲ σθένος νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἰδέας του.

Εἰς ἡλικίαν μόλις 25 ἐτῶν, ὅταν ὁ Κῦρος ὑπεδούλωνε τὴν Ἰωνίαν, ἠναγκάσθη νὰ ζήσῃ τὸ δρᾶμα τοῦ ἐκπατρισμοῦ. Κατέφυγεν εἰς Ἐλέαν τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅπου καὶ ἵδρυσε τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν Σχολήν. Ὁ Ξενοφάνης, μελετῶν τὴν πτῶσιν τῆς Ἰωνίας, διεπίστωσεν ὅτι αἴτια τῆς πτώσεως αὐτῆς ἦσαν ὁ «ξεπεσμὸς» τοῦ θρησκευτικοῦ προβληματισμοῦ, ἡ ἀποχαύνωσις, ἥτις προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐπικὴν ποίησιν, ἡ ἔλλειψις ἰδανικῶν διὰ τὸν λαόν, ἡ ἀνόητος καὶ τυφλὴ ὑποταγὴ εἰς τὴν μαντικὴν τῆς ἐποχῆς του. Δὲν ἐδίστασε νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ἐναντίον τῶν παναρχαίων εἰδώλων τοῦ λαοῦ του.

Τὸ φιλοσοφικόν του «πιστεύω» ἀπετέλεσαν τρία σημεῖα: 1) Ἐδέχετο τὴν ἀμεταβλητότητα, τὸ μονοσήμαντον καὶ ἀμετάθετον τοῦ Εἶναι, δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. 2) Ἐδέχετο ὅτι αἱ γνώσεις, αἱ προερχόμεναι ἀπὸ τὴν λογικήν, ἔχουν ἀξίαν, ἐνῷ αἱ προερχόμεναι ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις εἶναι ἀβέβαιοι, ἀνασφαλεῖς. 3) Ἐδέχετο τὸ ἐνιαῖον, ἀδιαίρετον καὶ ἀγέννητον τοῦ «Ὄντος» τοῦ ὁ-

ποίου ἡ γνῶσις ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ περὶ τοῦ Θείου δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς: Ὁ Θεὸς εἶναι μακρὰν καὶ ξένος πρὸς ὅ,τι ἀνθρωπόμορφον. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου. Εἶναι πνεῦμα καὶ ἐποπτεύει τὰ πάντα. Εἶναι τὸ Σύμπαν, μένων ἀκίνητος αἰωνίως. Δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν, ὅτι εἶναι ὑπέρμαχος ἑνὸς πανθεϊστικοῦ μονοθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνάπτυξις μιᾶς λαϊκῆς Θρησκείας. Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἔφθασε μελετῶν τὴν ἑνότητα, ἥτις ἐνυπάρχει εἰς τὴν Φύσιν. Ὁ ἴδιος λέγει: «Εἷς Θεὸς ἔν τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι μέγιστος» καὶ ἀλλαχοῦ «Οὖλος ὁρᾷ, οὖλος δὲ νοεῖ, οὖλος δὲ τ' ἀκούει». (Προσωκρ. Β 32, 2 καὶ Β 24).

Ἀντιλαμβάνεται τὴν σχέσιν τῆς φιλοσοφίας πρὸς τὴν θρησκείαν ὡς ἕνα διαρκῆ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ θρησκευτικοῦ μύθου, παραδέχεται δὲ ὅτι αἱ διάφοραι μορφαὶ τῶν Θεῶν ὀφείλονται εἰς ἐθνολογικὰς διαφορὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποδίδει τὸν ἀνθρωπομορφισμὸν τῶν Θεῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον, «ἀλλ' οἱ βροτοὶ δοκέουσι γεννᾶσθαι Θεούς, τὴν σφετέρην δ' ἐσθῆτα ἔχει τε δέμας τε» (Προσωκρ. Β 14, 2).

Ὑποστηρίζει ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα τῶν Θεῶν ἔχουν καταστῆ ἀφόρητα διὰ τὰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Ξενοφάνης, ἐπίσης, ἀπορρίπτει τὴν Μαντικὴν ἀνεπιφυλάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ὅρκου, διαμαρτύρεται δὲ εἰς ἓν ποίημά του διὰ τὴν ὑπερεκτίμησιν τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ κατακεραυνώνει τὰ λαϊκὰ ἔθιμα, εἰρωνευόμενος τὴν λαϊκὴν πίστιν, ὅτι τοὺς μύθους ἐφεῦρον οἱ Θεοί. Ἀποδίδει δηλ. τὴν γνῶσιν εἰς τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων. Εἰς ἓν περίφημον ἀνέκδοτον παρουσιάζεται ὡς πολέμιος ὅλων τῶν ἀντιφατικῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων καὶ ἐθίμων «Ξενοφάνη Ἐλεάτοις ἐρωτῶσιν, εἰ θύωσι τῇ Λευκοθέᾳ καὶ θρηνῶσιν ἢ μή, συνεβούλευσεν, εἰ μὲν Θεὸν ὑπολαμβάνουσιν, μὴ θρηνεῖν, εἰ δ' ἄνθρωπον, μὴ θύειν» (Προσωκρ. 21 Α 13).

Ἡ Ἐλεατικὴ Σχολὴ τοῦ Ξενοφάνους περιέλαβεν ἀξιολόγους φιλοσόφους (Παρμενίδης, Ζήνων, Μέλισσος καὶ ἀργότερα οἱ Γοργίας καὶ Ἀντιφῶν). Φυσικὰ αἱ γνῶμαι των δὲν συμπίπτουν, ἀλλ' ἡ βασική των γραμμὴ συμφωνεῖ εἰς τὰ κύρια σημεῖα τῆς «γραμμῆς πλεύσεως» τοῦ Ξενοφάνους.

Ὁ ἴδιος ὁ Ξενοφάνης ἔζησε μίαν περιπετειώδη ζωήν, ὁρμώμενος περισσότερον ἀπὸ μίαν ροπὴν πρὸς τὴν περιπέτειαν, ἐσωτερικὴν ἐλευθερίαν, ἀποφυγὴν δεσμεύσεων καὶ θήραν τῆς γνώσεως.

Μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ραψωδοῦ. Κατὰ καιροὺς ἠσχολήθη ἐπίσης μὲ τὴν Γεωλογίαν (ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς γῆς εἶναι ἀποτέλεσμα σειρᾶς μεταμορφώσεων) καὶ συνεπέρανε τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὀργανικοῦ καὶ ἀνοργάνου κόσμου ἀπὸ τὴν παρατήρησιν τῶν ἀπολιθωμάτων φυτῶν καὶ ζώων. Ἦτο, δηλαδή, καὶ φυσιοδίφης.

Ἐκ τῶν ἔργων σώζονται μόνον μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔπη, τὰ ὁποῖα ἔγραψε διὰ τὴν πατρίδα τοῦ Κολοφῶντα.

Ὁ Ξενοφάνης, παρὰ τὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον ἔτρεφε διὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον, δὲν ἐδίστασε νὰ τοὺς κατηγορήσῃ διὰ τὸ ὅτι ἀπέδιδον εἰς τοὺς Θεοὺς ἀνθρώπινα πάθη, κατεβιβάζοντα τὴν ἠθικὴν τῶν ἀνθρώπων.

Γενικῶς, ἂν καὶ ἡ θεωρία καὶ διδασκαλία του περιέχουν ὡρισμένας ἀντιφάσεις, ἐν τούτοις ὁ Ξενοφάνης θεωρεῖται μεγάλος Ἴων στοχαστής, διότι ἐπροβληματίσθη πρῶτος αὐτός, κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν) ἀπορρίψας ὡς ἀχρήστους καὶ ἐπιζημίους τὰς μεταφυσικὰς δοξασίας καὶ τὸν Μῦθον. Εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐμίλησε διὰ τὸν ἕνα Θεὸν (αἰῶνας πρὸ τοῦ Παύλου) καὶ εἰς τὴν ἐποχήν του ἔπαιξε ρόλον σημαντικόν. Δικαίως, λοιπόν, ὁ Ξενοφάνης ὠνομάσθη ἡ γέφυρα ἀπὸ τὴν Μεταφυσικὴν (ἀοριστίαν) εἰς τὴν Ἐπιστήμην (θετικὴ στάσις).

ΚΩΝΣΤ. ΤΡΙΒΙΖΑΣ

Εἰς τὸ ἑπόμενον: ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, μία ἐπιστημονικὴ μορφή.

Ἀστυνόμου Α΄ κ. Γ. ΑΚΡΙΒΟΥ

ΟΙ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΟΙ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ,,

ΑΝ ΚΑΙ πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε, ποὺ ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ὁ μπάρμπα - Θανάσης ὁ ἐπιγραφοποιός, τὸν βλέπω συνεχῶς μπροστά μου.

Ἰδίως, βλέπω τὰ ἔργα του κρεμασμένα ἀκόμα, ἀλλὰ ξεθωριασμένα σὲ πολλὰ μικρομάγαζα τῆς περιοχῆς, ὅπου ἔμεινε ἐν ζωῇ.

Ἦταν ὑψηλὸς ἀλλὰ σκευρωμένος ἀπὸ τὰ πολλὰ χρόνια ποὺ εἶχε στὴν πλάτη του.

Μερικὰ μαλλιὰ ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει πάνω ἀπὸ τὰ αὐτιά του, οὔτε τὰ χτένιζε οὔτε τὰ κούρευε ποτέ.

Πίστευε ὅτι ἦταν μεγάλος καλλιτέχνης στὸ εἶδος του καὶ γι᾽ αὐτὸ ἤθελε νὰ παρουσιάζεται ὡς ἰδιόρρυθμος.

Ὅταν καμμιὰ φορὰ τὸν ἔπιαναν τὰ μεράκια του καὶ ἤθελε νὰ τραγουδήση... ἔπαιρνε τὸ ὕφος τοῦ... «Ριγολέττο» καὶ ἡ, σχεδὸν δραματικὴ ζωή του, γινότανε... μελόδραμα.

Δὲν παντρεύτηκε ποτὲ γιὰ νὰ ἔχη οἰκογένεια δική του, ἀλλ᾽ οὔτε καὶ γιὰ συγγενεῖς του ἀκούστηκε νὰ κάνη λόγο.

Δὲν ἤθελε νὰ ἀποκαλύψη περὶ τοῦ «πόθεν κρατᾷ ἡ σκούφια του».

Τὸ φέρσιμό του ὅμως καὶ ἡ φυσιογνωμία του, ἔδειχναν κάποιο ἀπομεινάρι παληᾶς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας.

Ποτὲ δὲν θόλωσε τὸ νερὸ κανενὸς καὶ οὔτε μυργῆγκι πάτησε, γιὰ νὰ μὴ παραξηγηθῆ ὡς κακοῦργος...

Τὸ καλλιτεχνικό του... στερέωμα, τὸ εἶχε στὸ ἡμιϋπόγειο κάποιου παληοῦ σαρακωμένου καὶ ἀνήλιαγου σπιτιοῦ.

Μέσα ἐκεῖ ἐσκάρωνε τὶς ἐπιγραφὲς ποὺ τοῦ παράγγελναν οἱ πελάτες του, ἐκεῖ συνήθως ἔτρωγε τὴν ξηρὰ τροφή του καὶ ἐκεῖ ἄπλωνε τὶς «ἀρίδες του», πάνω σὲ ἕνα ἀρχαιολογικὸ ράντσο, ὅταν νόμιζε ὅτι πρέπει νὰ ξεκουρασθῆ.

Ἕνας μεγαλόσωμος ἀσπρόμαυρος γά-

τος, ἡ μόνιμη συντροφιά του.

Ὁ γάτος αὐτός, ἀφοῦ δὲν εὕρισκε πουθενὰ φαγητὰ οὔτε ἀποφάγια, εἶχε μεταβληθῆ, ἐξ ἀνάγκης, εἰς ἀπηνῆ διώκτην κάθε ποντικοῦ, μικροῦ ἢ μεγάλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔβαζε χέρι στὸ ράντσο ἢ στὶς παληοκουβέρτες τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Πολλὲς φορὲς ξερογλυφότανε καὶ γιὰ τὶς ἀράχνες, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὑφάνει πέρα ὡς πέρα τὴν ὀροφὴ τοῦ «καταστήματος». Ἀλλὰ ὁ μπάρμπα - Θανάσης, ἀπὸ συναδελφικὴ ἀλληλεγγύη πρὸς τὶς ἀκούραστες αὐτὲς ὑφάντριες, τὸν ἐμπόδιζε τὸν κακομοίρη, ὅταν ἔπαιρνε φόρα γιὰ κανένα σάλτο πρὸς τὰ πάνω.

Καίτοι οἱ συνθῆκες διαβιώσεως τοῦ τετραπόδου δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστες, ὅμως, ποτὲ δὲν ἀνεζήτησε ἀλλοῦ καλύτερη τύχη.

Συνεχῶς κουνοῦσε τὴν οὐρά του δὲν νιαούριζε, γιὰ νὰ μὴ διαταράξη τὴν ἡσυχία τοῦ περιβάλλοντος.

Μέσα στὸ «ἀτελιέ» του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σύνεργα ποὺ εἶχε γιὰ νὰ ζωγραφίζη τὶς ἐπιγραφές, εἶχε καὶ ἕνα ὀρθογραφικὸ λεξικὸ γιὰ νὰ τὸ συμβουλεύεται στὴ δουλειά του.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὶς... ὀρθογραφικές του ἱκανότητες, δὲν τὸ ἄνοιγε ποτέ.

Στὸ δικό του τὸ μαγαζὶ δὲν εἶχε κρεμάσει ἐπιγραφή, οὔτε καὶ κρέμασε ποτέ, παρὰ τὶς συστάσεις μας. Πάντοτε μὲ σοβαρὸ ὕφος, προέβαλε τὴν ἴδια δικαιολογία, ὅτι δηλαδὴ ἂν ἔβαζε ἐπιγραφή, δὲν θὰ ἦταν σύμφωνος πρὸς τὶς ἀρχὲς τῶν ἄλλων ἐπαγγελματιῶν, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται τελείως τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα παράγουν.

Ὡς παράδειγμα, μᾶς ἔδειχνε τὸν παραπλεύρως του ὑποδηματοποιό, ὁ ὁποῖος καίτοι κατεσκεύαζε ὑποδήματα πολυτελείας, τὰ δικά του τὰ παπούτσια πολὺ λίγο διέφεραν ἀπὸ τὰ γουρουνοτσάρουχα τῶν «εὐτυχῶν κατοίκων τῆς χώρας τοῦ Ἐμβὲρ Χότζα».

Κάποια μέρα, βλέπω νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο μου ὁ γνωστός μου καὶ μή... ἐξαιρετέος... καλλιτέχνης, μαζὶ μὲ κάποιον μεσόκοπον, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἀγριεμένος καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι «τοῦ σκότωσαν τὸν πατέρα».

Τί συμβαίνει μπάρμπα - Θανάση;

«Παιδί μου, ἔχω μιὰ διαφορὰ μὲ τὸν κύριο ἀπὸ δῶ καὶ θὰ ἤθελα ἀπὸ σένα, ποὺ μὲ ξέρεις τί ἄνθρωπος εἶμαι, νὰ τοῦ κάμης μιὰ σύστασι».

Ἐὰν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητός μου, εὐχαρίστως, ἀφοῦ καθίσετε πρῶτα γιὰ νὰ ἠρεμήση καὶ ὁ κύριος.

«Λοιπόν, ποὺ λέτε, κατασκεύασα μιὰ ἐπιγραφὴ τοῦ κυρίου ποὺ βλέπετε καὶ δὲν τὴν παραλαβαίνη νὰ μὲ πληρώση καὶ νὰ τελειώνουμε».

«Πῶς νὰ τὴν παραλάβω ἀφοῦ εἶναι ἀνορθόγραφη» συμπληρώνει ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν σύγχυσί του κουνοῦσε ἀνελλιπῶς τὰ μεγάλα φρύδια του.

Δηλαδή;

«Δηλαδή, μοῦ ἔγραψε τὴν ἐπιγραφὴ μὲ τὴν λέξη «ΜΑΡΜΑΡΟΓΛΥΦΕΙΟΝ» —γιατὶ ἐγὼ εἶναι μαρμαρᾶς— καὶ ἔβαλε τὸ «ΓΛΥ» μὲ «Ι», ἐνῷ θέλει μὲ... «Η».

«Σεῖς τί λέτε, δὲν ἔχω δίκηο»;

Ἐγὼ λέω, νὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ τὸ βάλετε μὲ «Υ» καὶ πιὸ πολὺ νὰ κάμετε τὴ χάρι τῆς ὀρθογραφίας, ἡ ὁποία τὸ θέλει μόνο μὲ «Υ».

«Δὲν εἶναι δυνατόν», εἶπαν μὲ ἕνα στόμα οἱ ἀντίδικοι, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ κατατροπώσουν ἐμένα, συνεμάχησαν ἀμέσως.

Εἶναι καὶ παραεῖναι, τοὺς εἶπα. Ἂν θέλετε κοιτάξτε καὶ τὸ λεξικό.

Τώρα νὰ πᾶτε στὸ καλὸ καὶ ὅταν τὰ κανονίσετε, ἂς περάση ὁ ἕνας σας νὰ μοῦ τὸ εἰπῆ γιὰ νὰ χαρῶ πολύ.

Ἔφυγαν οἱ χριστιανοὶ καὶ δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν πῆγαν «στὸ καλό», οὔτε καὶ ἂν ἔγινε ἡ διόρθωσις τοῦ λάθους τῆς ἐπιγραφῆς, ὅπως τοὺς ὑπέδειξα.

Ἀλλὰ τί σημασία ἔχει ἂν ἔγινε ἢ δὲν ἔγινε ἡ διόρθωσις;

Μήπως καὶ σήμερα εἶναι ἐν τάξει οἱ ἐπιγραφές;

Ὅπου καὶ νὰ κοιτάξης, βλέπεις... ἀνθοκήπια γεμᾶτα μαργαρίτες.

Οἱ περισσότερες εἶναι ξενόγλωσσες καὶ καταλαβαίνετε, ἂν τὶς καταλαβαίνουμε οἱ περισσότεροι!

Σ' αὐτὲς τὶς ἐπιγραφές, ὅπως εἶναι φανερό, δὲν ἐνδιαφέρουν καὶ πολὺ τὰ λάθη, ἐπειδὴ εἶναι ἐλάχιστοι οἱ ἀναγνῶστες των.

Ἀπ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀπόψεως... εὐτυχῶς ποὺ εἶναι ξενόγλωσσες καὶ γλυτώνουν ἀπὸ τὴν «συγκοπὴ» οἱ φιλόλογοι.

Μέσα στὸ λεωφορεῖο, ἕνας φουκαρᾶς βαστοῦσε κάποτε ἕνα κουτὶ μὲ γλυκὰ καὶ εἶχε τὰ μάτια του συνεχῶς ἐστραμμένα πρὸς αὐτό. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ λιχουδεύεται καὶ ὅπου νᾶταν θὰ τὸ ἄνοιγε γιὰ νὰ... χυμήξη.

Αὐτός, φαίνεται, ὅτι ἤθελε νὰ διαβάση ἐκεῖνα τὰ «πατισσερὶ» κ.λ.π. καὶ δὲν τὰ καταλάβαινε. Ὁπότε, κάποια στιγμή, ξεσπάθωσε καὶ ἐρωτᾶ τὸν παρακαθήμενο. «Μήξως ξέρεις τί γράμματα εἶναι αὐτά»;

Ἔπεσε ὅμως στὴν περίπτωση. Αὐτὸς κοιμώτανε καὶ παραξηγήθηκε ποὺ τὸν ξύπνησε. Ἐγὼ δὲν εἶμαι διερμηνέας εἶπε καὶ «ξαναγλάρωσε».

Πολλὲς ἐπιγραφὲς ἔχουν ἀσήκωτα λάθη καὶ εἶναι περίεργο πὼς δὲν πέφτουν ἀπὸ τὸ βάρος.

Ὁ ἀέρας, ὅταν εἶναι δυνατός, στρέφει τὴν μανία του, ὁ ἀθεόφοβος, πρὸς τὰ δέντρα, τὰ ὁποῖα δὲν φταῖνε τίποτα, καὶ ἀφήνει τὶς ἐπιγραφὲς μὲ τὶς «μαργαρίτες» νὰ καμαρώνουν.

Ἀλλὰ τί περιμένετε ἀπὸ τόν... ἀέρα.

Οἱ περισσότερες ἐπιγραφὲς ἔχουν τέτοιο περιεχόμενο, ποὺ θὰ πρέπει, ἐλαφρᾶ νὰ τὶς ὀνομάσουμε «μπουρμπουλῆθρες».

Βλέπετε τὸ «Κρεοπωλεῖον» π.χ. μὲ τὸ χαϊδευτικό του «Ἡ καλὴ καρδιά».

Καὶ ὁ κρεοπώλης ποὺ παρήγγειλε ἔτσι τὴν ἐπιγραφή, ἐννοεῖ βεβαίως τὴν καρδιὰ τὴ δική του.

Στὸ μεταξύ, ὅταν σηκώνη τὴν «χατζάρα» του, σὲ κόβει κρῦος ἱδρώτας, ἀφοῦ σοῦ θυμίζει τὸν «καπετὰν - Μάρκο», ὅπως ἔκανε, ὅταν... χάϊδευε τοὺς... «φασίστες».

Πολὺ συχνὰ βλέπουμε, πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῶν, συνοικιακῶν ἰδίως, ταβερνείων, μὲ γράμματα τοῦ ἀναστήματος τοῦ ταβερνιάρη, τὴν πολὺ... συγκινητικὴν ἐπιγραφὴν μὲ τὴ λέξη «ΧΑΣΑΠΟΤΑΒΕΡΝΑ».

Δὲν γνωρίζω ποιὸς ἀτσίδας ἐπενόησε τὸν «σπουδαῖον» αὐτὸν τίτλον, οὔτε ἂν πῆρε κανένα βραβεῖον διὰ τὴν... ἐφεύρεσιν.

Ὅταν ὁ ἴδιος ἐπεκτείνη τὸ ἔργον του καὶ στὰ ἄλλα μαγαζιά, ποὺ κατὰ ἕνα τρόπον, τὰ πωλούμενα εἴδη τους περιέχουν καὶ κρέας, θὰ ἀπολαύσουμε, ὅπου νᾶναι καὶ τὸ πρῶτον συνθετικὸν τοῦ ἑστιατορίου σὲ «ΧΑΣΑΠΟΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ» ἢ «ΧΑΣΑΠΟΜΠΑΡ» ἢ «ΧΑΣΑΠΟΣΟΥΒΛΑΚΙΑ».

Τὸ πρᾶγμα ἀποκτᾶ περισσότερον ἐνδιαφέρον, ὅταν μέσα σὲ ΧΑΣΑΠΟΤΑΒΕΡΝΑ συνατήσουμε καὶ κανένα χασάπη νὰ χορεύη «χασάπικο» καὶ νὰ λέγεται καὶ... Χασάπης.

Ἐν προκειμένῳ ἂν ἡ «Χασαποταβέρνα» εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ διπλασιάζουν τὸν λογαριασμό, κατὰ... λάθος, θὰ μποροῦσε, δίπλα ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή, νὰ προστεθῆ ἡ λέξις «ΣΦΑΓΕΙΟΝ».

Ὑπῆρχε κάποτε, κοντὰ στὴν Ὁμόνοια, καὶ θὰ τὸ θυμοῦνται ἀκόμα πολλοί, μιὰ

ὑπόγειος ταβέρνα, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιγραφὴ ἔλεγε: Ταβέρνα «ὁ διάβολος».

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ κατεβῶ σ' αὐτὴ τὴ «διαβολοταβέρνα» γιὰ νὰ ἰδῶ αὐτοὺς ποὺ ἔτρωγαν ἐκεῖ, ἂν ἔκαναν τὸ σταυρό τους.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ὅμως, ὅτι ἐκεῖ ἐσύχναζαν μόνον οἱ θαυμασταὶ τῆς... κολάσεως.

Γιὰ τοὺς στραβωμένους ἀπὸ τὴν πεῖνα, δὲν εἶχε σημασία ἡ ἐπιγραφὴ τὴν ὁποίαν, στὸ κάτω - κάτω, δὲν ἔβλεπαν.

Αὐτοὶ ἤθελαν νὰ... βουτήξουν περισσότερο στὴ φασολάδα καὶ πολὺ λίγο ἢ καθόλου στὴν ἁμαρτία, πρὸς τὴν ὁποίαν τοὺς παρώτρυνε ἡ ἐπιγραφή.

Πολλὰ ψιλικατζίδικα εἶναι καὶ σήμερα παραφουσκωμένα ἀπὸ ἐπιγραφές.

Σ' αὐτὰ βλέπεις ὅλα τὰ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ σχέδια καὶ ἀπὸ πάνω καὶ στὰ πλάγια, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ ὁ μανδρότοιχος τοῦ... ἀπέναντι τετραγώνου.

Γράφουν πολλὰ καὶ διάφορα μὲ ἐξέχουσα πάντοτε θέσιν τῆς λίαν μορφωτικῆς λέξεως... «κομπιναιζόν».

Ἀφοῦ πουλᾶνε ψιλικά, δὲν ξέρω γιατὶ τὰ γράφουν ὅλα αὐτά.

Μήπως τάχα θέλουν νὰ προειδοποιήσουν τὴν ἀξιότιμον πελατείαν των, ὅτι δὲν πουλᾶνε... καστανόχωμα γιὰ τὰ λουλούδια;

Ἡ ἐπιγραφὴ «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΗΔΕΙΩΝ», ποὺ ἔδινε... πολὺ κουράγιο στοὺς ἀσθενῆς καὶ στοὺς ἀδυνάτους, εὐτυχῶς μετωνομάσθη σὲ «ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΛΕΤΩΝ»...

Ἡ οὐσία, ὅμως, δὲν ἄλλαξε καθόλου, ἀφοῦ τὰ γραφεῖα αὐτὰ ἐξακολουθοῦν ἀκόμα νὰ χρησιμοποιοῦν ἀπὸ... τέσσερις «κόρακες» τὸ καθένα.

Ἐξ ἄλλου καὶ τώρα, ὅπως καὶ πρῶτα, ἅμα κοιτάξης τὴν... βιτρίνα τους, σοῦ κόβεται ἡ χολή.

Θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ προστεθῆ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ κάτι τό... σχετικόν, π.χ. «Ἡ καλὴ ξάπλα», παρὰ νὰ βλέπης μέσα τὴν μαυροφορεμένη τετράδα σὲ... ἐπιφυλακὴ γιὰ τυχὸν... κουβάλημα.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε καὶ τὶς φωτεινὲς ἐπιγραφές, οἱ ὁποῖες, ἂν δὲν προσφέρουν τίποτα ἄλλο, τοὐλάχιστον φωτίζουν καὶ διευκολύνουν πολὺ ἐκείνους ποὺ βλέπουν τὸν ἀνήφορο, σὰν κατήφορο...

Αὐτοὶ θὰ πρέπει νὰ συχωρᾶνε τὰ πεθαμένα καὶ αὐτοῦ ποὺ τὶς ἔφτιαξε καὶ τοῦ κοσμάκη, ποὺ ψωνίζει στὰ πολυφωτισμένα καταστήματα, γιατὶ αὐτὸς πληρώνει τὸ ρεῦμα στὴ Δ.Ε.Η., μέσῳ τοῦ καταστηματάρχου...

Ἕνα στεφάνι ἀπὸ μαργαρίτες εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κατατεθῆ στὸν τάφο τοῦ μπάρμπα - Θανάση, ἀπὸ μέρους πολλῶν ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἐπιγραφοποιῶν.

Ἐκτὸς ἂν τὸ ἐπιτύμβιον ἐσκαλίσθη ἀπὸ τὸν φίλο του τὸν μαρμαρᾶ, ὁπότε εἶμαι σίγουρος ὅτι δὲν χρειάζεται τό στεφάνι...

Τὸ κακὸ μὲ τὶς ἐπιγραφὲς δὲν θὰ λυθῆ, ἂν δὲν ληφθῆ νομοθετικὴ μέριμνα, ἀπὸ τὴν σοβαρὰν ὅμως πλευρὰν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν εὔθυμον ποὺ τὸ παρουσιάζουμε ἐμεῖς, ποὺ δὲν εἴμεθα νομοθέται.

ΓΕΩΡ. ΑΘ. ΑΚΡΙΒΟΣ

Διήμερος ἐκπαιδευτικὴ καὶ ψυχαγωγικὴ ἐκδρομὴ ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων εἰς Ἀνατολικὴν Στερεάν Ἑλλάδα - Θεσσαλίαν - Ἤπειρον καὶ Ἀκαρνανίαν

Οἱ ἐκδρομεῖς, φωτογραφούμενοι πρὸ τοῦ ἡρώου τοῦ Ρήγα Φεραίου.

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β΄ κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ

Σάββατον, 7 Μαρτίου 1970

Παραμονὴ τῶν Ἀπόκρεω. Τὸ πούλμαν «τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κεφιοῦ» ἔχει σταθμεύσει εἰς τὸν πρὸ τοῦ Μουσείου χῶρον καὶ δέχεται τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐπιβάτας του, Ἀστυνομικοὺς καὶ Διοικητικοὺς ὑπαλλήλους, ἐκπροσώπους διαφόρων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν (Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως — Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων — Γ.Δ.Ε.Α. — Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν — Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν — Διευθύνσεως Τουρισμοῦ — Τ.Α.Υ.Α.Π. — Ε.Τ.Υ.Α.Π.), οἱ ὁποῖοι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀργίας τῶν Ἀπόκρεω καὶ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, θὰ πραγματοποιήσουν ἐκπαιδευτικὴν καὶ ψυχαγωγικὴν ἐκδρομὴν εἰς ὡρισμένας περιοχὰς τῆς ὡραιοτάτης πατρίδος μας (Ἀνατολικὴν Στερεάν, Θεσσαλίαν, Ἤπειρον καὶ Ἀκαρνανίαν).

Ἡ ὥρα 1 μ.μ. Οἱ ἐντὸς τοῦ πούλμαν

ἐκδρομεῖς, χαρούμενοι καὶ κεφᾶτοι, ὑποδέχονται τὴν κυρίαν Τσιούγκου, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ συζύγου της, Ὑπαρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, κ. Κωνσταντίνου Τσιούγκου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐπικεφαλῆς τῆς ἐκδρομῆς.

Ὁ κ. Ὑπαρχηγός, ἐν τῇ διακαεῖ ἐπιθυμίᾳ του, ὅπως ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐξηγεῖ διὰ λόγου μεστοῦ περιεχομένου τὸν σκοπὸν ταύτης δίδει ἐνδιαφερούσας ὁδηγίας πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς καὶ εὔχεται «καλὸ ταξίδι».

Ὁ ξεναγός μας, ἀστυφ. κ. Ἰωάννης Ἀλεξανδρῆς, δὲν χάνει καιρόν. Ἀπὸ τὸ Μουσεῖον ἤδη ἀρχίζει τὴν ξενάγησιν.

Ἤδη εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Ἐθνικὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν—Λαμίας, εἰς τὸ ἐξαίρετον αὐτὸ τεχνικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τουριστικῆς κινήσεως ἐν Ἑλλάδι.

Τὸ πούλμαν τρέχει διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν συντομώτερον τὴν δίψαν τῶν ἐκδρομέων, νὰ γνωρίσουν τὰ μαγευτικὰ τοπία τῆς Ἑλλάδος μας.

Ἀριστερά μας ὑψοῦται ἡ ὡραία ἐλατόφυτος Πάρνης μὲ τὸ ἐπιβλητικόν της ξενοδοχεῖον «Μὸν Παρνές».

Δεξιὰ ἀφίνομεν τὸ «τραυματισμένον» ἀπὸ τοὺς λατόμους Πεντελικόν, τὸ φημισμένον διὰ τὰ λευκά του μάρμαρα.

Ὅλη ἡ διαδρομὴ τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Λαμίας εἶναι εὐχάριστος. Διασχίζει πευκοδάση καὶ ἀγροὺς μὲ ποικίλην καλλιέργειαν. Ἀνηφορίζει. Κατηφορίζει. Διέρχεται στενὰ μὲ πευκοφύτους πλαγιὰς καὶ ὁλοπράσινους λόφους ἐξαιρετικῆς ὁμορφιᾶς.

Προχωροῦμεν. Ἀφίνομεν δεξιά μας τώρα τὴν τεχνητὴν λίμνην τοῦ Μαραθῶνος μὲ τὰ γαλανὰ νερά της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ 2.000.000 ἀτόμων. Μετὰ ἀπὸ τὴν Μαλακάσαν ἀρχίζει ψιλὴ βροχούλα!

Τὰ καταπράσινα σιτάρια, τὰ λειβάδια καὶ οἱ ἐλαιῶνες δέχονται μὲ εὐγνωμοσύνην τὸ θεῖον δῶρον, διότι, ὡς λέγει ἡ λαϊκὴ σοφία:

Ἂν ρίξῃ ὁ Μάρτης δυὸ νερὰ
κι' ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ἕνα,
χαρὰ σ' ἐκεῖν' τὸ γεωργὸ
ποὺ ἔχει πολλὰ σπαρμένα».

Μετ' ὀλίγον εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Νομὸν Βοιωτίας. Ἀριστερὰ εἰς τὸ βάθος διακρίνονται αἱ Θῆβαι, μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας ἑλληνικὰς πόλεις, μὲ παναρχαίους μύθους καὶ παραδόσεις, πατρὶς τοῦ μεγαλυτέρου λυρικοῦ τῆς ἀρχαιότητος Πινδάρου καὶ τῶν Στρατηγῶν Πελοπίδου καὶ Ἐπαμεινώνδου. Ἐμπρός μας προβάλλει καὶ ὁ Παρνασσός! Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως δὲν εἶναι «συνεφιασμένος», ἀλλὰ καμαρώνει χιονισμένος. Ξαφνικὰ δεξιὰ ἐμφανίζεται ἡ Λίμνη Ὑλίκη. Πολὺ ὡραία. Περιτριγυρίζεται ἀπὸ ἄδενδρα βουνά, ἀλλ' ἔχει καθρεπτίζοντα νερά, τὰ ὁποῖα ἐνισχύουν τὴν λίμνην Μαραθῶνος. Ἀλλεπάλληλοι ἐμφανίσεις καὶ ἐξαφανίσεις τῆς λίμνης μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους.

Μετὰ ἀπὸ ὀλίγας κατηφορικὰς στροφὰς προβάλλει ἡ πεδιὰς τῆς Κωπαΐδος. Σειραὶ ἀπὸ λεύκας σημαδεύουν τὰ κανάλια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰ νερὰ τῆς Κωπαΐδος.

Ἤδη ἀφίνομεν καὶ τὸν Νομὸν Βοιωτίας καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Νομὸν Φθιώτιδος.

Διερχόμεθα ἀπὸ μεγάλας πευκοφύτους περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὰ ὄμορφα κεφαλοχώρια τοῦ Μαρτίνου, τῆς Λαρύμνης καὶ τῆς Μαλεσίνας. Ἀλλὰ τί εὐχάριστος ἔκπληξις! Ἀπὸ τὸ ὀρεινὸν τοπίον δεξιὰ μας γαλάζια θάλασσα! Εἶναι ὁ Εὐβοϊκὸς κόλπος μὲ τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπέναντι, ἡ ὁποία προβάλλει τὴν γυμνὴν πλευράν τοῦ βουνοῦ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἡ ὄμορφη Αἰδηψός. Τὴν ἀπεραντωσύνην τοῦ πρασίνου τὴν διαδέχεται τὸ γαλανὸν χρῶμα τῆς θαλάσσης. Ἡ ἐναλλαγὴ αὐτὴ τῶν τοπίων εἶναι πράγματι μιὰ ὀπτικὴ ἀπόλαυσις. Ἀριστερὰ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Χλωμοῦ εἶναι ἡ Ἀταλάντη.

Ἰδοὺ καὶ οἱ Λιβανᾶτες, ἡ πατρὶς τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου. Ἀφίνομεν

τὴν παραλιακὴν κωμόπολιν «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» καὶ προχωροῦμεν πρὸς Καμένα Βοῦρλα. Ὁ δρόμος ἐδῶ διασχίζει ἕνα ἀπὸ τὰ μαγευτικώτερα τοπία. Τὰ πεῦκα ἀρχίζουν ψηλὰ ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ φθάνουν μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς θαλάσσης.

ΜΟΤΕΛ ΛΕΒΕΝΤΗ

Ὀλιγόλεπτος στάσις διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν ὑπέροχον συνδυασμὸν βουνοῦ καὶ θαλάσσης. Ὁ χρόνος μᾶς ἐπιβάλλει ταχύτητα. Ὁ καιρὸς τώρα ἔχει βελτιωθῆ.

Φθάνομεν εἰς τὰ Καμένα Βοῦρλα, μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας λουτροπόλεις τῆς Ἑλλάδος, μὲ θαυμασίας ραδιούχους ἰαματικὰς πηγάς. Ἔχει μεγάλην τουριστικὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐπισκέπτονται καὶ ἄρχοντες ξένων κρατῶν. Εἰς τὴν παραλίαν οἱ ψαράδες ἔχουν ἁπλωμένα τὰ δίκτυα των.

Τὸ ταξίδι μας συνεχίζεται τώρα ἐντὸς τῆς κοιλάδος τῆς Φθιώτιδος. Διερχόμεθα ἀπὸ τὰς θρυλικὰς Θερμοπύλας, ὅπου τὸ 480 π.Χ. ὁ Λεωνίδας μὲ τοὺς Σπαρτιάτας εἶπεν εἰς τοὺς Πέρσας τοῦ Ξέρξου τὸ «Μολὼν λαβέ» καὶ ἔπεσαν ὅλοι «τοῖς ’κείνων ρήμασι πειθόμενοι». Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Λεωνίδου προβάλλει δεξιά μας ἐπιβλητικὰ διὰ νὰ μᾶς θυμίζῃ ὅτι διὰ τὴν Ἑλλάδα μας καμμία θυσία δὲν εἶναι χαμένη. «Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει».

Ἐκεῖ πλησίον εὑρίσκονται καὶ αἱ τόσον ἐνδιαφέρουσαι ἰαματικαὶ πηγαί των. Ἀριστερά μας ὀρθοῦται χιονισμένον τὸ Καλλίδρομον, εἰς τὸ βάθος προβάλλει ἡ ὄμορφη Οἴτη μὲ «τὶς ξακουστὲς καταβόθρες της» καὶ τὰ κρυστάλλινα νερά της. Εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος τῆς Φθιώτιδος ρέει γαλήνιος ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Ἐπ’ αὐτοῦ ἡ ἱστορικὴ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας, ὅπου ὁ νεώτερος ἥρως τοῦ 1821, Ἀθανάσιος Διάκος, κατετρόπωσε τὰς στρατιὰς τοῦ Ὀμὲρ Βρυώνη καὶ ἀφοῦ «ἔσφαξε Τούρκους ἄπειρους», ἠχμαλωτίσθη καὶ τελικῶς εὗρε μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὴν Λαμίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ κενοτάφιόν του καὶ ὁ ἀνδριάς του. Αὐτὸς ἐδῶ ὁ τόπος, μὲ τὴν ἔνδοξον αὐτὴν ἱστορίαν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῆς Ἀλαμάνας, εἶναι, μὲ λίγα λόγια, ἡ ἀθάνατος λεβεντογέννα Ρούμελη.

Παρακάμπτομεν τὴν γραφικωτάτην Λαμίαν, πρωτεύουσαν τοῦ Νομοῦ Φθιώτιδος, καὶ κατευθυνόμεθα πρὸς Στυλίδα, τὸ ἐπίνειον τῆς Λαμίας. Διασχίζομεν πυκνοὺς ἐλαιῶνας, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Στυλίδα. Σκαρφαλωμένη εἰς ὁλόκληρον πλαγιάν, ἡ μικρὴ αὐτὴ πόλις φθάνει μέχρι τῆς παραλίας. Οἱ ἐλαιῶνες, οἱ ὁποῖοι τὴν περιστοιχίζουν καὶ ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία φθάνει εἰς τὰ πόδια της, τῆς δίδουν μίαν ἰδιαιτέραν χάριν.

Ἐνῶ συνεχίζομεν τὴν θαυμασίαν αὐτὴν διαδρομήν, μὲ προορισμὸν τὴν Λάρισαν, ἂς ἴδωμεν, μετὰ τὴν περιληπτικὴν αὐτὴν περιγραφήν, καὶ τοὺς ἐκδρομεῖς μας.

Μέσα εἰς τὸ πούλμαν «ξεφάντωμα κυριολεκτικό»! Τὸ σύνθημα ἔδωσε πρῶτος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐκδρομῆς, ὁ κ. Ὑπαρ-

Οἱ ἐκδρομεῖς
πρὸ τῆς Μονῆς Βαρλαὰμ
τῶν Μετεώρων,
μετὰ τοῦ ἡγουμένου αὐτῆς.

χηγὸς μὲ τὰ ὡραῖα του δημοτικὰ τραγούδια. Τὸν ἀκολουθήσαμεν ὅλοι καὶ οὕτως ἐδημιουργήθη μία ὑπέροχος ψυχαγωγικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἔξυπνα ἀνέκδοτα μὲ λεπτὸν «χιοῦμορ» καὶ ξενάγησις τῶν διαφόρων τοπίων τόσον ἀπὸ τὸν κ. Ἀλεξανδρῆν, ὅσον καὶ ἀπὸ ἄλλα μέλη τῆς ἐκδρομῆς (Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν κ. Ντζιώραν Δημήτριον, ὑγειον. ἀξιωματικὸν κ. Μιχόπουλον κ.ἄ.) ἐποίκιλλον τὴν μαγευτικὴν αὐτὴν ἐκδρομήν.

Μετὰ τὴν Στυλίδα ἀφίνομεν κατὰ τὴν διαδρομὴν τὰ χωρία Ἀχινός, Ράχες, Παραλίαν, Πελασγίαν. Ἀνηφορίζομεν τὴν Ὄρθρυν. Ἀπέναντι τὸ πευκόφυτον Εὐβοϊκὸν ἀκρωτήριον τῆς Λιχάδας. Πιὸ ἐπάνω οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι, κτισμένοι εἰς εὐχάριστον τοποθεσίαν. Δεξιὰ τὸ Ἀχίλλειον, παραθαλάσσιον χωρίον, ζωγραφισμένον εἰς τὸν μυχὸν ἑνὸς συμπαθητικοῦ κολπίσκου. Εἶναι ἡ πλάζ τῆς περιοχῆς.

Μετ' ὀλίγον εἰσερχόμεθα εἰς τὸν παραλιακὸν κάμπον τοῦ Ἁλμυροῦ. Καταπράσινος ἀπὸ τοὺς σιτοβολῶνας, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ προμηνύουν πλουσίαν τὴν ἐσοδείαν. Κτηνοτρόφοι βόσκουν τὰ πρόβατά των μέσα εἰς τὰ καταπράσινα λειβάδια. Τὰ ἀρνάκια τρέχουν χαρούμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Εἰς τὸ βάθος δεξιὰ διακρίνομεν τὸ Τρίκκερι καὶ ἐντὸς ὀλίγου καὶ τὸ γραφικὸν Πήλιον μὲ τὰ ὀμορφώτερα τοπία τοῦ κόσμου.

Τὴν 6.10 μ.μ. φθάνομεν εἰς τὸ ἱστορικὸν Βελεστῖνον, ὅπου ἄλλοτε εὑρίσκετο ἡ πόλις Φερραί. Εἶναι ἡ πατράς τοῦ βάρδου τῆς Ἐλευθερίας Ρήγα Φεραίου τοῦ Βελεστινλῆ.

Ὀλίγα πεῦκα στολίζουν τώρα τὸν χῶρον ὅπου πρωτοαντίκρυσε τὸ φῶς καὶ ἐπέρασε τὰ νεανικά του χρόνια ὁ Ρήγας. Ἡ προτομή του, πλησίον τοῦ Σταδίου, ἐνθυμίζει εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι γυμνάζονται ἐκεῖ, τὴν ὡραίαν, μεγάλην, τραγικὴν μορφὴν τοῦ μεγαλοπνόου πρωτοπόρου. Εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ ἀναπολοῦμεν τὴν δρᾶσιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ αἰσθανόμεθα ῥῖγος διαβάζοντες τὸ τετράστιχον ἐπὶ τῆς προτομῆς του:

«Σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι
καὶ Νότο καὶ Βορειά,
γιὰ τὴν Πατρίδα ὅλοι
νἄχωμε μιὰ καρδιά».

Ἀφίνομεν τὴν ὡραίαν πόλιν τοῦ Βελεστίνου μὲ τὰ πολλὰ ὀπωροφόρα δένδρα, καί, διὰ τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ, κατευθυνόμεθα πρὸς Λάρισαν. Ἡ ὀμορφιὰ τῆς διαδρομῆς μέσῳ ἀτελειώτων δενδροστοιχιῶν ἀπὸ λεύκας εἶναι κάτι τὸ μαγευτικόν.

Ἡλιοβασίλεμα. Ὁ κ. Ὑπαρχηγὸς καὶ πάλιν πρωτοστατεῖ. Τὸ ρομαντικὸν τῆς διαδρομῆς τὸν προκαλεῖ καὶ ἀρχίζει μὲ τὸ τραγούδι «Ὁ ἥλιος βασιλεύει κι' ἡμέρα σώνεται».

Τὸν συνοδεύομεν ὅλοι. Ψυχαγωγικὴ ἔξαρσις ἐπικρατεῖ μέχρι τῆς Λαρίσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθάσαμεν τὴν 7.30 ἑσπερινήν.

Ἡ Λάρισα, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, ἔχει ἐξελιχθῆ εἰς ἀξιόλογον μεγαλούπολιν. Πολυτελῆ δημόσια κτίρια, ξενοδοχεῖα, ἐμπορικὰ καταστήματα πάσης φύσεως, πολυκατοικίαι κ.λ.π. κοσμοῦν τὴν πόλιν ταύτην.

Διενυκτερεύσαμεν εἰς ὡραῖα ξενοδοχεῖα μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα καὶ ἐπεράσαμεν μίαν ὡραίαν θορυβώδη ἀποκρηάτικη νύκτα.

Κυριακή, 8 Μαρτίου

Ὥρα 7.20 π.μ. ὅλοι παρόντες καὶ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν διανυκτέρευσίν μας εἰς τὴν ὡραίαν Λάρισαν. Ὁ κ. Ὑπαρχηγὸς δίδει καὶ πάλιν τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Γίνεται ξενάγησις ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐν συνεχείᾳ, ὑπὸ βροχήν, κατευθυνόμεθα πρὸς Τρίκαλα. Ἡ διαδρομὴ ἐδῶ εἶναι συνεχῶς ἐπὶ πεδινῆς περιοχῆς. Τὰ σιτάρια καταπράσινα καὶ τὰ δένδρα ἀνθισμένα. Μυρίζει ἄνοιξις!

Φθάνομεν εἰς Τρίκαλα, πρωτεύουσαν τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ. Ὡραιοτάτη πόλις. Τὴν στεφανώνει τὸ φρούριον καὶ ὁ πευκόφυτος λόγγος τοῦ Προφήτη Ἠλία. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ρέει ὁ ποταμὸς Ληθαῖος μὲ τοὺς

θαυμασίους καταρράκτας του. Λαμβάνομεν τὸ πρωϊνόν μας καὶ συνεχίζομεν πρὸς Καλαμπάκαν, μὲ προορισμὸν τὰ Μετέωρα. Ὁ καιρὸς βελτιοῦται. Ἡ Κατάρα προβάλλει εἰς τὸ βάθος χιονισμένη. Τώρα διακρίνεται καὶ ὁ Πηνειὸς ποταμός, ὁ ὁποῖος ἤρεμος καὶ γαλήνιος διασχίζει τὴν ἀπέραντον θεσσαλικὴν πεδιάδα.

Ἀπέναντί μας ὑψοῦται μεγαλοπρεπῶς ὁ γραφικὸς Κόζιακας, ὀρεινὸν συγκρότημα συνέχεια τῆς Πίνδου.

Καθ' ὁδὸν μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν Μετεώρων ὁ πάντοτε ἀκούραστος ξεναγός μας κ. Ἀλεξανδρῆς. Ἐντὸς ὀλίγου φθάνομεν εἰς τὴν Καλαμπάκαν. Εἶναι κτισμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Μετεώρων. Καθαρὴ καὶ περιποιημένη πόλις.

Ἀνερχόμενοι πρὸς Μετέωρα, διερχόμεθα ἀπὸ τὸ χωρίον Καστράκι, μὲ τοὺς ὡραίους ἀμπελῶνας του καὶ «τὶς ἀνθισμένες μυγδαλιές» του.

ΜΕΤΕΩΡΑ

Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Καλαμπάκαν καὶ τὸ Καστράκι ὀρθώνονται, ὡς γιγάντειοι φρουροί, οἱ πανύψηλοι καὶ θεαματικώτατοι βράχοι τῶν Μετεώρων. Ὅσοι εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ τοὺς μετρήσουν, λέγουν ὅτι περνοῦν τὴν χιλιάδα. Ἔχουν καὶ χίλια δύο σχήματα καὶ ὅλοι μαζὶ ἀποτελοῦν σωστὸν «βραχοδάσος». Πῶς καὶ πότε ἐσχηματίσθησαν; «Ἐκ τῆς συσσωματώσεως ἑτερογενῶν μορίων», λέγουν μερικοί. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι «εἰς παλαιοτάτην γεωλογικὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ Θεσσαλία ὁλόκληρος ἦτο μεγάλη λίμνη, συνείχοντο μεταξύ των καὶ ἀπετέλουν βραχώδη ἀκτήν». Τὴν ἡλικίαν των ἀνεβάζουν εἰς 60 ἑκατομμύρια χρόνια! Τοὺς ἀντικρύζεις καὶ γεμίζει ἡ ψυχή σου ἀπὸ θάμβος καὶ ἔκστασιν. Εἶναι τὸ «θαῦμα τῆς Ἀνατολῆς», ἄλλαι πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, τὰ «θαυμαστὰ καὶ θεόκτιστα Μετέωρα».

Εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πανυψήλους καὶ ἀποτόμους τούτους βράχους εἶναι, ὡσὰν ἀετοφωλιά, κτισμένον τὸ Μοναστήρι τοῦ Βαρλαάμ.

«Ἐρχόμενος στοῦ Βαρλαὰμ
θωρῶ τὸ ὕψος πῶχει,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο μ' ἔλεγα,
δὲν ἀναβαίνω, ὄχι!»

Εἶχε δίκαιον ὁ Ἐπίσκοπος Ράσκας Γεράσιμος, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ Μοναστήρι τὴν παλαιὰν ἐποχήν.

Σήμερον μὲ τὴν λαξευμένην σκάλαν ἀνεβαίνει κανεὶς μὲ ἀσφάλειαν.

Ἀνεβαίνομεν ὅλοι τὰ 195 σκαλιά! Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς μᾶς ὑποδέχεται ὁ ἅγιος ἡγούμενος. Μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ μᾶς ξεναγεῖ εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα αὐτῆς, τὴν ἀποθήκην μὲ τὸ μεγάλο βαρέλι, ὅπου ἄλλοτε ἔβαζαν κρασί, τὸ Μουσεῖον καὶ τὸ ἀναβατόριον μὲ τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον παλαιότερον ἐχρησιμοποίουν διὰ τὸ ἀνέβασμα. Ἀνατριχιάζει κανείς, ὅταν ἀ-

Οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸν χῶρον τοῦ Μαντείου τῆς Ἀρχαίας Δωδώνης.

ναλογίζεται τὴν ἄνοδον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

Ὁ κ. Ὑπαρχηγὸς εὐχαριστεῖ τὸν ἅγιον ἡγούμενον διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ μὲ ὑπέροχα καὶ συγκινητικὰ λόγια ἐξαίρει τὸν ρόλον τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἐν μέσῳ τῆς μακραίωνος καὶ τρικυμιώδους ἱστορίας του.

Μετὰ τὴν Μονὴν τοῦ Βαρλαάμ ἐπισκεπτόμεθα τὴν ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσαν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (Γυναικεία Μονή).

Ἡ θέα ἀπὸ τὴν Μονὴν ταύτην εἶναι κάτι τὸ ἰδιαίτερον, ὅπως εἶναι καὶ τὰ ἴδια τὰ Μετέωρα. Τὸ σκηνικόν, τὸ ὁποῖον προβάλλεται ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τους, εἶναι διαφορετικὸν εἰς κάθε μετακίνησιν.

Τὴν 11.20 π.μ. ἀναχωροῦμεν ἐκ Μετεώρων καί, ἀνηφορίζοντες πρὸς Ἰωάννινα, διερχόμεθα τὰ γραφικὰ χωρία τῆς περιοχῆς. Μετὰ τὸ χωρίον Παναγιὰ εὑρισκόμεθα ἐντὸς χιονισμένης περιοχῆς. Εἰς τὴν ὡραίαν τοποθεσίαν «Ὁ κάμπος τοῦ Δεσπότη», πραγματοποιοῦμεν στάσιν. Τὰ ἔλατα εἶναι κατάλευκα. Τὸ θέαμα εἶναι γοητευτικόν. Δὲν προλαμβάνομεν νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτὸ τὸ σπάνιον θέαμα, τὸ ὁποῖον, ὡς μᾶς εἶπεν ἡ κυρία Τσιούγκου, οὔτε εἰς τὰς περιφήμους Ἄλπεις δὲν ὑπάρχει, καὶ δεχόμεθα αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεσιν. Ἐχθρὸς ἐν ὄψει! Χιονοπόλεμος! Ὁ ἀγῶνας αὐτὸς μᾶς θυμίζει τὰ παιδικά μας χρόνια.

Ὁ χρόνος ὅμως καὶ πάλιν μᾶς ἐπιβάλλει νὰ συνεχίσωμεν. Τὸ πούλμαν διασκελίζει τὸν αὐχένα τῆς Κατάρας (ὑψ. 1.705 μ.). Ὤ, Θεέ μου, τί θέαμα πάλιν! Τὰ πάντα χιονισμένα. Γράμμος, Ζυγός, Μιτσικέλι καὶ Μετσοβίτικα βουνὰ μὲ τὸ ὁλόλευκον συγκρότημα «Περιστέρι». Ὅλοι μένομεν ἔκθαμβοι. Πρωτοφανὲς θέαμα. Τὸ συγκρότημα τῆς Πίνδου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἡ ὀρεινὴ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Ἑλλάδος. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ Μέτσοβον βλέπομεν τὸ περίφημον «Τελεφερίκ» μέσα εἰς τὰ χιόνια.

ΜΕΤΣΟΒΟΝ

Ὥρα 2.30 μ.μ. Εὑρισκόμεθα εἰς τὸ Μέτσοβον, τὴν πατρίδα τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν Ἀβέρωφ, Τοσίτσα, Ζάππα καὶ Στουρνάρα καὶ ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Τοσίτσα, τὸ ὁποῖον σήμερον εἶναι Μουσεῖον. Καὶ τί δὲν βλέπομεν ἐκεῖ μέσα! Ἀρχοντικὲς τοπικὲς ἐνδυμασίες, οἰκιακὰ σκεύη κ.λ.π., μία χαμένη πιά... ἀγνὴ ζωή!

Μετὰ τὴν συνεστίασιν εἰς τὸ κεντρικὸν ἑστιατόριον τοῦ Μετσόβου, ἐπισκεπτόμεθα τὴν χιονισμένην πλατεῖαν, βλέποντες ἡλικιωμένους λεβεντόκορμους Μετσοβίτες καὶ Μετσοβίτισσες μὲ τὶς ὄμορφες τοπικὲς ἐνδυμασίες.

Εἰς τὰς 4 μ.μ. ἀφίνομεν τὸ τόσον ὡραῖον Μέτσοβον.

Διερχόμεθα τὸ χωρίον Βουτονόσι, ὅπου ὑπεγράφη ἡ ἀνακωχὴ μὲ τοὺς Γερμανούς τὸ 1941. Σκαρφαλώνομεν εἰς τὸ βουνὸ Μιτσικέλι καὶ μετ' ὀλίγον προβάλλουν ἐμπρός μας τὰ «ξακουσμένα Γιάννενα». Κτισμένα εἰς τὶς ὄχθες τῆς λίμνης Παμβώτιδος, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκονται κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Εἶναι ἕνα ἡλιόλουστον δειλινόν.

Πρὶν φθάσωμεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐπισκεπτόμεθα τὸ περίφημον σπήλαιον τοῦ Περάματος. Εἶναι τὸ πιὸ ἀξιόλογον ἀπὸ τὰ ὁριζόντια σπήλαια τῶν Βαλκανίων.

Τὸ βράδυ διανυκτερεύομεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, τὰ ὁποῖα λόγῳ καὶ τῶν Ἀπόκρεω παρουσιάζουν ἐξαιρετικὴν κίνησιν μέχρις ἀργὰ τὴν νύκτα.

Καθαρὰ Δευτέρα 9 Μαρτίου

Περιήγησις ἐντὸς τῆς ὡραιοτάτης πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ ἀξιοθέατα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ. Εὐτυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, οἱ μεγάλοι ἐθνικοὶ εὐεργέται Ἀβέρωφ, Τοσίτσας, Σίνας, Στουρνάρας, Ἀρσάκης, Ζάππας, Καπλάνας, Ζωσιμάδας καὶ ἄλλοι ἐμερίμνησαν πρὸς τοῦτο. Ἂς ἀποτελοῦν πάντοτε τὸ καλύτερον παράδειγμα πρὸς μίμησιν δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Τὰ ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν

εἶναι τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, ἡ Ζωσιμαία Σχολή, τὸ Γηροκομεῖον Ζωσιμαδῶν, τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον, ἡ Νομαρχία, τὸ Διοικητήριον, τὸ Ἡρῷον καὶ πολλοὶ ἱεροὶ ναοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μὲ τὸ θαυμάσιον ξυλόγλυπτον τέμπλον του. Ἐν συνεχείᾳ διασχίζομεν τὴν λίμνην μὲ βενζινάκατον διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν ἀπέναντι τῶν Ἰωαννίνων πηγὴν μὲ «τὶς πέστροφες» καὶ ἀκολούθως τὸ γραφικώτατον νησὶ τῆς λίμνης. Εἰς αὐτὸ εἶναι κτισμένα 6 βυζαντινὰ μοναστήρια. Εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτά, τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα, κατέφυγεν ὁ Ἀλῆς μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένην του Βασιλικήν, ὅταν ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φρούριον, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Σουλτάνου. Ἐδῶ ἐφονεύθη, μετὰ ἀπὸ ἀντίστασιν 22 ἡμερῶν.

Μετὰ τὸ νησὶ ἐπισκεπτόμεθα τὸ φρούριον. Ἐκεῖ ἦτο ἡ κατοικία τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Σήμερον στεγάζεται τὸ Μουσεῖον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἀξιόλογον ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον.

Ἡ ὥρα ὅμως εἶναι 11. Ἡ ὁμορφιὰ τῶν Ἰωαννίνων μᾶς ἐκράτησε πολύ.

Ἀναχωροῦμεν διὰ τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης. Ὡραία διαδρομὴ ἐπάνω εἰς γραφικοὺς λοφίσκους. Φθάνομεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τομάρου. Ἐκεῖ κάτω εἰς μίαν μικρὰν κοιλάδα γόνιμον, ἀλλὰ παγερήν, εὑρίσκεται τὸ περίφημον πανάρχαιον Μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός.

Εἰς τὸ ἀναστηλωμένον σήμερον θέατρον δίδονται παραστάσεις ἀρχαίου δράματος, κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Ἐπιστρέφομεν ἀπὸ τὴν Δωδώνην καὶ κατευθυνόμεθα πρὸς Ἄρταν. Διερχόμεθα ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν Μπιζάνι, ὅπου ὁ ἔνδοξος Ἑλληνικὸς Στρατὸς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1913 ἔδρεψε καὶ πάλιν δάφνας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Στρατηλάτου Κωνσταντίνου καὶ ἀπελευθέρωσε τὰ «σκλαβωμένα Γιάννενα».

Κατερχόμεθα τὴν χαράδραν τοῦ ποταμοῦ Λούρου διὰ μέσου πλατάνων. Συναντῶμεν τὸ φράγμα τοῦ Λούρου μὲ τοὺς ἀφρίζοντας μαγευτικοὺς καταρράκτας του. Ὀλίγα χιλιόμετρα κατωτέρω εἶναι τὸ ὑδροηλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τοῦ Λούρου. Ὡραία περιοχή! Κοιλὰς καταπράσινη. Ξαφνικὰ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν εὐφορωτάτην πεδιάδα τῆς Ἄρτης. Θαυμάζομεν τοὺς πορτοκαλεῶνας. Οἱ κάτοικοι ἔχουν πλημμυρίσει τὶς ἐξοχὲς διὰ νὰ ἑορτάσουν τὰ «κούλουμα» καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὴν μαρτιάτικη λιακάδα.

Διασχίζομεν τὴν πόλιν τῆς Ἄρτης, ἡ ὁποία κοσμεῖται μὲ ἔξοχα μνημεῖα βυζαντινῆς τέχνης, ὅπως ἡ ἐκκλησία τῆς «Παρηγορίτισσας», ἡ Μονὴ Κάτω Παναγιᾶς, οἱ ναοὶ τῆς Ἁγίας Θεοδώρας καὶ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ πλάτανος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ μὲ τὸ θρυλικὸ γεφύρι τῆς Ἄρτας.

Εἰς τὰς 2.30 μ.μ. φθάνομεν εἰς τὴν Ἀμφιλοχίαν, τὸν ἄλλοτε Καρβασαρᾶν. Παραμένομεν ὀλίγον διὰ νὰ γευματίσωμεν καὶ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν θαυμασίαν πα-

Οἱ ἐκδρομεῖς πρὸ τοῦ ἡρώου τοῦ Μεσολογγίου.

ραλίαν μὲ τὴν γοητευτικὴν θέαν τοῦ Ἀμβρακικοῦ.

Ἀπὸ τὴν Ἀμφιλοχίαν συνεχίζομεν μὲ προορισμὸν τὸ Μεσολόγγιον. Μέσα ἀπὸ καταπράσινα χωράφια μὲ ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές φθάνομεν εἰς Στράτον. Χιλιάδες Ἀγρινιῶτες καὶ τῶν πέριξ χωρίων ἔχουν κατακλύσει τὰ κέντρα καὶ τοὺς δρόμους τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως καὶ «γλεντοῦν» μὲ λαοῦτα καὶ κλαρίνα «τὰ κούλουμα» μέσα σὲ μία μαγευτικὴ περιοχή. Τὸ πούλμαν σταματᾶ διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ θέαμα. Οἱ ἐκδρομεῖς μας ξεφαντώνουν εἰς τὸ τραγούδι καὶ ἡ διαδρομὴ μὲ κέφι καὶ χαρὰ συνεχίζεται. Ἐντὸς ὀλίγου φθάνομεν εἰς τὸ χαριτωμένον νησάκι τοῦ Αἰτωλικοῦ, τὴν «Βενετία», ὅπως τὴν λένε οἱ κάτοικοί του. Προχωροῦμεν ἐν συνεχείᾳ πρὸς Μεσολόγγιον. Ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Δημ. Ντζιώρας μᾶς φέρει ὑπ' ὄψιν νέα ἱστορικὰ στοιχεῖα διὰ τὸν ἥρωα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 Γεώργιον Καραϊσκάκην, καθὼς καὶ διὰ τὸν ἀφανῆ ἥρωα Ζαραλῆν.

Ὥρα 5 μ.μ. φθάνομεν εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου ὑπάρχουν οἱ τάφοι τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ τοῦ Λόρδου Βύρωνος. Εἶναι χιλιοτραγουδισμένο τὸ Μεσολόγγι, γνωστὸν ἀπὸ τὶς πολιορκίες τῶν Τούρκων καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν κατοίκων. Εἶναι τὸ ἀθάνατον σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐπισκεπτόμεθα τὸ Μουσεῖον, ὅπου ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Μεσολογγίου μὲ προθυμίαν μᾶς ξεναγεῖ καὶ μᾶς ἐπιδεικνύει τὰ πάμπολλα ἐνθυμήματα τοῦ Ἀγῶνος, χειρόγραφα, χάρτες, φύλλα τῶν «Ἑλληνικῶν Χρονικῶν», ἐφημερίδος τὴν ὁποίαν ἔβγαζεν ὁ Μάγερ εἰς τὸ Μεσολόγγι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ κ. Ὑπαρχηγὸς εὐχαριστεῖ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δήμου διὰ τὴν ὡραίαν ξενάγησιν καὶ ἐν συνεχείᾳ μεταβαίνομεν εἰς τὸ Ἡρῷον, ὅπου τὸ κενοτάφιον τῶν πεσόντων κατὰ τὴν Ἔξοδον καὶ ἄλλα ἐνδιαφέροντα ἱστορικὰ μνημεῖα.

Ἡ λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου ἁπλώνεται ἐμπρὸς εἰς τὴν πόλιν καὶ τῆς χαρίζει μίαν ἄφθαστην ὁμορφιά.

Τὴν 5.30 μ.μ. ἀναχωροῦμεν. Τὸ ἡλιοβασίλεμα μᾶς εὑρίσκει ἐπάνω εἰς τὸ φέρρυ μπώτ, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀποβιβάζει εἰς τὸ Ρίον, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἐπιστροφήν μας πρὸς Ἀθήνας διὰ τῆς νέας Ἐθνικῆς ὁδοῦ Πατρῶν—Κορίνθου.

Εἶναι νύκτα πλέον. Τὸ τραγούδι καὶ τὸ γέλιο μέσα εἰς τὸ πούλμαν εὑρίσκονται εἰς τὸ κατακόρυφον. Ὁ κ. Ὑπαρχηγός, ἀνεξάντλητος εἰς τὰ τραγούδια, μᾶς ἐκπλήσσει μὲ τὴν πρωτοτυπίαν του πάντοτε. Ὅλοι αἰσθανόμεθα συγκίνησιν, διότι ἡ θαυμασία αὐτὴ ἐκδρομή μας εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος της. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι ἡ ζωή! Ὅλα ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος! Μόνον αἱ ὡραῖαι ἀναμνήσεις μένουν.

Μὲ μίαν ὀλιγόλεπτον στάσιν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, συνεχίζομεν διὰ νὰ φθάσωμεν, τὴν 10.30 νυκτερινὴν εἰς τὴν πλατεῖαν Λαυρίου, ἔμπροσθεν τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, τὸ ταξίδι μας ἔληξεν αἰσίως. Ἐθαυμάσαμεν τὰ ἀξιοθέατα τῆς ὡραιοτάτης πατρίδος μας. Ἐζήσαμεν συγκινητικὰς στιγμὰς Ἐθνικῆς ἐξάρσεως. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπέδειξαν ἀρίστην διαγωγήν, συνάδουσαν πρὸς τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν τῶν ἀστυνομικῶν. Αἱ ὁδηγίαι τοῦ κ. Ὑπαρχηγοῦ εὗρον πλήρη ἀνταπόκρισιν.

Ἅπαντες, κατενθουσιασμένοι, χειροκροτοῦν τὸν κ. Ὑπερχηγόν εἰς τὸ τέλος τῆς ὑπερόχου αὐτῆς ἐκδρομῆς καὶ εὔχονται τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἄλλων ὁμοίων τοιούτων.

Πρὸς τοῦτο εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἐγκρίνῃ εὐχαρίστως τὴν τόσον διδακτικὴν καὶ ψυχαγωγικὴν αὐτὴν ἐκδρομήν.

Εὐχαριστίαι πρέπουν ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Τμῆμα Δημοσίων Σχέσεων τοῦ Α.Α.Π., εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ὁποίου ὀφείλονται αἱ ὀργανώσεις παρομοίων ἐκδηλώσεων. Ἡ Ὑπηρεσία εἶχε πράξει καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ καθῆκον της ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων της.

ΠΑΝ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΑ ΠΡΟΒΛΕΨΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΝ

Ἀστυφ. κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΑΛΤΑΓΙΑΝΝΗ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ θὰ ἀποθάνῃ. Δὲν εἶναι τοῦτο ἀπειλὴ κατὰ τῶν ἐμφορουμένων ὑπὸ κομμουνιστικῶν ἰδεῶν, δὲν εἶναι ὑπόσχεσις πολιτικοῦ ἀνδρός, ἀνταποκρινομένη εἰς τὸ αἴτημα τοῦ λαοῦ. Εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διακηρύσσουν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὡς τὸ ἀναγκαῖον προϊὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅπως αὕτη ἐκδηλοῦται εἰς τὸ κοινωνικὸν καὶ κρατικὸν πεδίον, εἶναι δέ, ἡ ἀπάντησις αὕτη, οὐχὶ δυναμική, δηλαδὴ ἔχουσα τὴν μορφὴν τῆς ὠμῆς βίας —ἀπάντησις ἥτις δίδεται ὑπὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος— ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον λέγεται πολιτεία, ὅταν διαταράσσεται ἡ ἔννομος τάξις καὶ διακυβεύεται ἡ ὕπαρξις αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας— ἀλλὰ ἀπάντησις ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένη. Εἶναι τὸ λογικὸν συμπέρασμα, τὸ στηριζόμενον εἰς ἀντικειμενικὰ —πραγματικὰ— δεδομένα καὶ εἰς ἐπιστημονικὰς βάσεις.

Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἕνα φαινόμενον πολιτικὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὅτι πᾶσα πρόβλεψις εἶναι ἀδύνατος καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀπορρίψῃ τὴν θέσιν μας. Μόνον διὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὑπάρχει πρόβλεψις. Ἀλλ' ὅμως, τελευταίως, ἡ ἐπιστήμη ἔχει προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ αἱ λεγόμεναι κοινωνικαὶ ἐπιστῆμαι, ἔχουν ἀποκτήσει μίαν ὅλως ἐξαιρετικὴν ἐπικαιρότητα, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι χρησιμοποιοῦν ἐμπειρικὰς μεθόδους, ἤτοι τὰς μεθόδους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, διὰ τὴν ἔρευναν τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν φαινομένων. Καταλήγουν δέ, οὕτως, εἰς γενικεύσεις, εἰς νόμους καὶ καθίσταται οὕτω δυνατὸν νὰ παρακολουθηθῇ ἢ προβλεφθῇ ἡ ἐξέλιξις ἑνὸς πολιτικοῦ φαινομένου.

Καὶ εἶναι δυνατὸν ἡ πρόβλεψις αὕτη νὰ πλησιάσῃ τὴν πραγματικότητα κατὰ 99%. Δὲν θὰ ἀποδείξωμεν τὴν θέσιν μας, βάσει τῆς ἐρεύνης τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιβολῆς, διότι δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὰς προθέσεις καὶ τὴν δυνατότητα ἐπιτυχίας ἑνὸς στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει τὸ ἀπραγματοποίητον, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μέγιστον δυνατόν, ἀλλὰ βάσει τῆς ἐρεύνης τῶν ἐσωτερικῶν ἀναταραχῶν καὶ τῶν συγκρούσεων, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν τόσον εἰς ἀνοικτὰς πολυρρολικὰς κοινωνίας, εἰς τὰς ὁποίας ἔχομεν δημοκρατικὰ καθεστῶτα, ὅσον καὶ εἰς τὰς μονορρολικὰς κλειστὰς κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι ἀντιπροσωπεύουν τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς.

Βεβαίως, οἱ πολῖται ἀσκοῦν διαφόρους ρόλους εἰς τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, ἀλλὰ οἱ ρόλοι τους αὐτοὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν βασικὸν καὶ γενικὸν ρόλον τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοθεωρίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ πορίσματος.

Τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον, διότι, π.χ., εἰς τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴν Γερμανίαν καὶ ὁ φυσικὸς ἐπιστήμων ἀκόμη, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ βλέπῃ καὶ τὰ προβλήματα τῆς φυσικῆς κάτω ἀπὸ τὸ πολιτικὸν πρῖσμα καὶ δι' αὐτὸ ἐξεδίδετο χημεία ὑπὸ τὸν τίτλον «Γερμανικὴ ὀργανικὴ χημεία», ἢ «Γερμανικὴ ἀτομικὴ φυσικὴ» κλπ.

Τὸ ὀρθόν, λοιπόν, εἶναι, ὅτι οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶναι οἱ αὐτοὶ δι' ὅλα τὰ κράτη καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴπωμεν, π.χ., «Γερμανικὸς φυσικὸς νόμος».

Κατ' ἀρχάς, θὰ ἐρευνήσωμεν τὸ ποῦ ὁδηγοῦν αἱ συγκρούσεις εἰς τὰς πολυρρολικὰς κοινωνίας.

Αἱ συγκρούσεις εἰς τὰς ἐν λόγῳ κοινωνίας ὁδηγοῦν εἰς συμβιβασμὸν καὶ εἰς ἑνότητα. Εἶναι δηλαδὴ ἡ σύγκρουσις, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, θετικῆς μορφῆς, ἐνῷ εἰς τὴν μονορρολικὴν κοινωνίαν ἡ σύγκρουσις εἶναι ἀρνητικῆς μορφῆς καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν

διάλυσιν καὶ τὴν καταστροφήν. Θὰ προσπαθήσωμεν, διὰ παραδειγμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς, νὰ θεμειλιώσωμεν τὰς θέσεις μας αὐτὰς καὶ ἐκεῖθεν νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ ἀρχικόν μας συμπέρασμα, τοῦ θανάτου τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὡς γνωστόν, εἰς τὰς συγκρούσεις ἐπικρατεῖ τὸ στοιχεῖον τῆς ἐχθρότητος. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ἀρνητικὴν μορφήν, εἰς μίαν σύγκρουσιν κοινωνικήν. Ὅταν ὅμως βαίνωμεν πρὸς κοινωνικόν σύνολον, κοινωνικῶς, πολιτικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἀνεπτυγμένων χωρῶν, τότε ἡ κοινωνικὴ σύγκρουσις, ὄχι μόνον δὲν περιλαμβάνει ἐχθρότητα, ἀλλ' ἀντιθέτως γίνεται ἄνευ ἐχθρότητος.

Ἐπίσης, ἡ ὕπαρξις πολυκρατικῆς κοινωνίας, μιᾶς μορφῆς κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν πολλαὶ κοινωνικαὶ δυνάμεις καὶ πολλαὶ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι εἶναι φορεῖς τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων καὶ ἡ ὁποία κοινωνία εἰς ἕκαστον τῶν μελῶν της ἐπιτρέπει νὰ ἀνήκῃ ταυτοχρόνως εἰς περισσοτέρας κοινωνικὰς ὁμάδας, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἀντιμετωπίζει διαφόρους συγκρούσεις, προσδιορίζει καὶ περιορίζει τὴν σημασίαν καὶ τὰς δυνατότητας τῆς συγκρούσεως. Ἡ ἔντασις τῆς κοινωνικῆς συγκρούσεως μειοῦται καὶ καθίσταται, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, μία μορφὴ δεσμοῦ κοινωνικῆς συνοχῆς, διότι ὅταν μετέχωμεν εἰς πολὰς ὁμάδας, εἰς ὡρισμένας ἐκδηλώσεις, εἴμεθα συναγωνισταὶ καὶ εἰς ἄλλας εἴμεθα ἀντίπαλοι.

Πολλάκις βλέπομεν τὸν δικηγόρον τοῦ Α καὶ τὸν δικηγόρον τοῦ Β νὰ ὁρύωνται, ἀντιλέγοντες, ἕκαστος ὑπὲρ τοῦ πελάτου του, ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς δίκης νὰ πηγαίνουν μαζὶ διὰ καφέ.

Τὸ ἴδιον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τοὺς εὐγενεῖς φιλάθλους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνος, διαπληκτίζονται καὶ μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ἐπανέρχονται εἰς τὰς προτέρας σχέσεις των.

Μεταξὺ τῆς ὁμάδος τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς ὁμάδος τῶν ἐργοδοτῶν λαμβάνει χώραν ἀγὼν διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ μισθοῦ, ἀλλὰ κατὰ τ' ἄλλα ὑπάρχει μεταξύ των πλήρης φιλία καὶ συνεργασία. Ἡ σύγκρουσις διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ μισθοῦ δὲν σημαίνει καὶ ἐχθρότητα.

Ὅταν ὑπάρχῃ ἀνοικτὴ κοινωνία, δηλαδὴ πολυκρατική, καὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ πολιτισμοῦ ὑποβοηθεῖ εἰς συμμετοχὴν περισσοτέρων τῆς μιᾶς ὁμάδος καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς περισσοτέρους ρόλους, εἴμεθα πολλὰς φορὰς ἐντεταγμένοι εἰς διαφόρους ἀνταγωνιστικὰς ὁμάδας, π.χ. καὶ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἐνοικιαστῶν καὶ πολλὰς φορὰς μετὰ τὴν σύγκρουσιν, ἐρχόμεθα εἰς μεγαλύτερον δεσμόν.

Ἐντὸς τῆς ἀνοικτῆς κοινωνίας ἀναγνωρίζεται ἡ ὕπαρξις διαφόρων συμφερόντων καὶ ὑπάρχει προδιαγεγραμμένη λύσις ἑκάστης συγκρούσεως, ἡ ὁποία περιορίζει τὴν σύγκρουσιν καὶ ἀμβλύνει τὰς ἐχθρότητας. Ἡ σύγκρουσις, ὅταν γίνεται ἐντὸς δεδομένων πλαισίων ἑνὸς συνταγματικοῦ καθεστῶτος καὶ ὅταν τὸ κοινωνικόν σύνολον εἶναι πολυκρατικόν, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν μοναδικὴν ἐπιβολὴν ἑνὸς συμφέροντος ἢ μιᾶς ἰδεολογίας μιᾶς ὁμάδος, τότε ἡ σύγκρουσις ὑποβοηθεῖ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος καὶ τὴν ἐξισορρόπησιν, διότι ἑκάστη σύγκρουσις κινεῖται ἐντὸς ὁρίων καὶ ἡ λύσις αὐτῆς γίνετι κατὰ ἕνα τρόπον ἐκ τῶν προτέρων προδιαγεγραμμένον.

Ἀντιθέτως, εἰς μίαν μορφὴν κλειστῆς κοινωνίας, ὅπως π.χ. ἕνα μικρὸ χωριό, ἔνθα ἡ ζωὴ κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸν αὐτὸν ρόλον, π.χ. ὅτι ὁ κάθε κάτοικός του εἶναι οἰκογενειάρχης ἢ ἀνήκει εἰς τὸν συνεταιρισμόν τοῦ χωριοῦ του, ὅταν τοῦ θίξωμεν τοὺς ρόλους αὐτούς, ἡ σύγκρουσις γίνεται ἐντονωτέρα.

Ὡρισμένοι ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὁλόκληρος ἡ ζωὴ περιορίζεται εἰς ἕνα μικρὸν συγκεκριμένον τομέα, ὑποστηρίζουν δυναμικῶς τὸν περιωρισμένον ρόλον τὸν ὁποῖον ἀσκοῦν. Ὅταν, π.χ., ἕνας ἔχῃ ἀφήσει μύστακα καὶ ἀσκῇ εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν τὸν ρόλον τοῦ νταῆ, μπορεῖ νὰ μᾶς σκοτώσῃ ὅταν τοῦ θίξωμεν τὸν μύστακα.

Εἰς τὰς κλειστὰς μονορροlικὰς κοινωνίας ἡ ἔντασις καὶ ἡ ἐχθρότης τῆς συγκρούσεως εἶναι μεγάλη καὶ ὡς ἐκ τούτου τό ἀποτέλεσμα μιᾶς δυναμικῆς ἰδεολογικῆς συγκρούσεως εἶναι ἡ καταστροφὴ εἴτε τοῦ κράτους, εἴτε τῶν ἰδεολογικῶς ἀντιτιθεμένων ὁμάδων.

Ἡ καταλυτικὴ δύναμις τῆς τοιαύτης συγκρούσεως εἶναι βεβαία, διότι, διὰ νὰ λυθῇ συμβιβαστικῶς μία τοιαύτη σύγκρουσις, πρέπει νὰ αὐξηθοῦν οἱ κοινωνικοὶ ρόλοι τῶν ἀτόμων καὶ νὰ βελτιωθῇ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν ἀσθενεστέρων τάξεων, πρὸς δὲ νὰ παύσουν οἱ ρόλοι των νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν βασικὸν ρόλον τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοθεωρίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὰς κλειστὰς κοινωνίας ἀνοικτὰς πολυρροlικὰς τοιαύτας.

Εἰς μίαν ἰδεολογικὴν σύγκρουσιν, τὸ κράτος τῶν κλειστῶν κοινωνιῶν εἶναι εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀνωτάτην δύναμιν καὶ νὰ συντρίψῃ τὸ ἰδεολογικῶς ἀντιτιθέμενον πλῆθος. Εἶναι, ὅμως, δυνατόν, λόγῳ τῶν διεθνῶν περιορισμῶν, νὰ μὴ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἀνωτάτη δύναμις τοῦ κράτους καὶ νὰ παραχωρηθῇ ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ρόλων, ἀπὸ τὸν γενικὸν βασικὸν ρόλον. Ὁπωσδήποτε, παρ' οἱανδήποτε κρατικὴν παρέμβασιν, ἡ σύγκρουσις λαμβάνει τὴν μορφὴν τῆς ἀρνητικῆς δυνάμεως. Προσδιοριστικὸν παράγοντα τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου τοῦ κομμουνισμοῦ ἀποτελεῖ ἡ βελτίωσις τοῦ ἐπιπέδου ζωῆς τῶν πολιτῶν τῶν ἀνοικτῶν κοινωνιῶν.

Ὅταν ἐπιτευχθῇ τὸ ἄριστον ἐπίπεδον ζωῆς τῶν πολιτῶν τῶν ἀνοικτῶν κοινωνιῶν, τότε ἡ πρόκλησις θὰ εἶναι μεγάλη καὶ οἱ πολῖται τῶν κλειστῶν κοινωνιῶν δὲν θὰ ἀνθέξουν εἰς τὸν πειρασμόν. Ἔχοντες ὡς ὁδηγὸν τὸ αἴτημα τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων, θὰ συγκρουσθοῦν δυναμικῶς πρὸς τὸ κράτος των. Μία τοιαύτη σύγκρουσις θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος τῶν πολιτῶν, ἢ τὴν ἐκμηδένισιν τῶν ἀντιπάλων.

Θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἡ ὕπαρξις τῶν ἐσωτερικῶν ἀναταραχῶν καὶ τῶν συγκρούσεων ἐλήφθη ὡς δεδομένη εἰς τὴν μεθοδολογίαν τῆς ἐρεύνης μας, καὶ τὸ συμπέρασμά μας, ὡς ἐπὶ ὑποθέσεως στηριζόμενον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ βέβαιον. Ἐν τούτοις, τὸ συμπέρασμά μας εἶναι βέβαιον, διότι αἱ ἀναταραχαὶ καὶ αἱ συγκρούσεις ὑπάρχουν εἰς κοινωνίας οἱουδήποτε τύπου καὶ ἀκόμη εἰς κράτη εὐποιΐας, ὅπου παρέχονται τὰ πάντα εἰς τοὺς πολίτας, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτοκτονοῦν ἢ φθάνουν εἰς μορφὰς ἔργων κινηματογραφικῶν, τύπου Μπέργκμαν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν νὰ ζητήσουν τίποτε ἀπὸ τὸ κράτος, οἱ δὲ ἐπιζήσαντες —μὴ παρασυρόμενοι ἐκ τοῦ συρμοῦ τῶν αὐτοκτονιῶν καὶ τῶν ὡς ἄνω μορφῶν— θεωροῦν τὸ κράτος αἴτιον διὰ τὴν ἀρνητικὴν μορφὴν τὴν ὁποίαν λαμβάνει, ἡ ὑπὸ τοῦ κράτους ἱκανοποίησις τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων καὶ ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν, εἰς σύγκρουσιν πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ κράτος.

Δεδομένων, λοιπόν, τῶν δυναμικῶν ἰδεολογικῶν συγκρούσεων καὶ τῆς ἀρνητικῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν αἱ συγκρούσεις εἰς τὰς κλειστὰς μονορροlικὰς κοινωνίας, εἰς ἃς ἐπικρατεῖ τὸ κομμουνιστικὸν καθεστώς, τῆς ἀδυναμίας ἀναπροσαρμογῆς τοῦ συστήματος τούτου καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ συνεχὴς βελτίωσις τῆς ζωῆς εἰς τὰς ἀνοικτὰς κοινωνίας προκαλεῖ καὶ ἐντείνει τὴν ἐχθρότητα τῶν πολιτῶν τῶν κλειστῶν κοινωνιῶν πρὸς τὸ κράτος των, διότι ζητοῦν, ὡς ἐκ τούτου, ἐλευθερίας καὶ ὅ,τι ἄλλο παρέχει ἡ πολυκρατικὴ κοινωνία εἰς τοὺς πολίτας της καὶ γενικῶς ζητοῦν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ρόλων των, ἀπὸ τὸν βασικὸν ρόλον τῆς κομμουνιστικῆς κοσμοθεωρίας, κατά τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀποκλείεται συμβιβασμός, εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ κομμουνισμὸς θὰ ἀποθάνῃ, καθ' ὅσον θὰ συντριβῇ ὡς ἀντίπαλος τῶν πολιτῶν αὐτῶν.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΛΤΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΟΥ ΛΕ΄ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπαστ. Β΄ κ. ΘΕΟΔ. ΑΘΑΝΑΣΑΡΟΥ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ τοῦ Διοικητοῦ μας Ἀστυνόμου Β΄ κ. Ἐμμαν. Γιαμπουρᾶ, περὶ συνεστιάσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τμήματός μας, ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἐφετεινῶν ἀπόκρεων, ἐχαιρετίσθη ἀπό ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους μὲ ἀνείπωτη χαρά. Ἐζητήθη ἀμέσως ἡ ἔγκρισις τῆς Ὑπηρεσίας καί, ὅταν αὕτη ἐλήφθη, ἤρχισε μία πυρετώδης προετοιμασία.

Ἡ αἴθουσα τοῦ Κοσμικοῦ Κέντρου «Παγκόσμιον» ἐκρίθη ὡς ἡ πλέον κατάλληλος καὶ αἱ δηλώσεις συμμετοχῆς, εἰς διάστημα τριῶν μόνον ἡμερῶν, ὑπερέβησαν τῶν ἀριθμὸν τῶν τετρακοσίων πεντήκοντα ἀτόμων.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς συνεστιάσεως ἦτο πλέον γεγονός. Τὰ πάντα, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἀσημάντου λεπτομερείας, εἶχον ρυθμισθῆ μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν ὑπὸ τοῦ κ. Διοικητοῦ μας καὶ τὸ βράδυ τῆς 3ης Μαρτίου, πρῶτος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κέντρου ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους μας.

Ὁ Ἀστυν. Δ)ντὴς Β΄ κ. Κουτάκης Ἀνδρέας, ὁ Πρόεδρος καὶ μέλη τοῦ Στρατοδικείου Ἀθηνῶν, ὁ Δήμαρχος Ἀλίμου κ. Μαγείρου Ἀνδρέας, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἱ Διοικηταὶ καὶ Ἀξιωματικοὶ τῶν ΙΒ΄ καὶ ΚΗ΄ Ἀστυνομικῶν Τμημάτων, Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατεύματος καὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας τοῦ παρ' ἡμῖν Ἀστυν. Τμήματος μὲ τὰς συζύγους των, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν βραδυά μας.

Ἡ αἴθουσα ὑπερεκαλήφθη καὶ ὁ Διοικητής μας μὲ ἐμφανῆ εἰς τὸν πρόσωπον τὴν ἱκανοποίησιν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ μικρόφωνον τῆς πίστας. Ηὐχαρίστησε τὸν λαμπρόν μας Ἀστυνομικὸν Δ)ντὴν τῆς Η΄ Ἀστυν. Ὑποδ)νσεως κ. Κουτάκην Ἀνδρέαν, ὅστις ἐνέκρινε τὴν συνεστίασίν μας καὶ ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του αὐτήν, ἐκαλοσώρισεν ὅλους τοὺς φίλους μας καὶ ἡ ἀξέχαστος αὐτὴ βραδυὰ ἤρχισε.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀπό ὅλους, ὅταν πρώτη ἡ Μαίρη Λίντα ἀνέβαινε στὴν πίστα. Οἱ καλλιτέχνες, ποὺ ἔδωσαν τὸ παρόν τους, διεδέχοντο ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἡ αἴθουσα ἐσείετο. Ὁ Σταθάτος ἔπαιξε «μπουζούκι» μὲ τὰ πόδια του καὶ ὁ μοναδικὸς στὸ εἶδος του Ζαμπέτας ἐτραγούδησε τὸν «Ἀράπη». Ἡ ἀτμόσφαιρα ἠλεκτρίσθη, τὸ κέφι ἄναψε, οἱ σερπαντίνες ἔνωσαν ὅλες τὶς συντροφιὲς καὶ τὰ χειροκροτήματα ἦσαν ἀσταμάτητα. Στὸ μικρόφωνον ὁ Τόλης Βοσκόπουλος καὶ ἡ Διαμαντοπούλου. Ἡ πίστα ἐγέμισεν ἀπό γαρύφαλλα καὶ σερπαντίνες καὶ ἡ «Ἀγωνία» τοῦ Τόλη ἔγινε ὕμνος... «Νὰ μᾶς ζήσῃς κ. Διοικητά».

«Συγχαρητήρια κ. Γιαμπουρᾶ» ἦσαν αἱ φράσεις, ποὺ ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς αἰθούσης ἠκούοντο. Ἡ βραδυά μας, πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει, ἔφτασε στὸ «ζενίθ» της. Ἡ παρέλασις τῶν ἀγαπημένων μας καλλιτεχνῶν δὲν εἶχε σταματήσει. Ἕνα μικρὸ διάλειμμα χοροῦ καὶ νὰ ἀμέσως ἕνας ἄλλος συμπαθέστατος τραγουδηστὴς ὁ Γιάννης Καλατζῆς μὲ τὴν Ἔλια Φιλίππου προσέθεταν κέφι... κέφι στὴν βραδυά μας... Καὶ πάλι χορὸς καὶ πάλι τραγούδι καὶ ἡ ἐπιτυχία δὲν ἦτο πλέον ὄνειρον, ἀλλὰ πραγματικότης. Οἱ προσκεκλημένοι μας διασκέδαζαν ὅλοι μὲ πρωτοφανὲς κέφι. Θὰ μείνῃ ἀξέχαστο τὸ γεγονός, ὅτι τετρακόσια πεντήκοντα καὶ πλέον ἄτομα ἀπετέλεσαν μία καὶ μόνον παρέα σ' ἕνα ἀποκρηάτικο ἀνεπανάληπτο ξεφάντωμα...

→

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως (κοινοπ. καὶ πρὸς Α.Α.Π.), ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἀναφορὰ - ἐπιστολή, ὑπὸ τοῦ Δήμου Ὑμηττοῦ (3.2.70):

«Περὶ τῆς Κινηματογραφικῆς καὶ Ραδιοφωνικῆς Ὑπηρεσίας Ἀστυνομίας Πόλεων.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρω ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1969 ἡ ἐν περιλήψει Κινηματογραφικὴ καὶ Ραδιοφωνικὴ Ὑπηρεσία Ἀστυνομίας Πόλεων, ἥτις στεγάζεται εἰς ὁδὸν Καλλιδρομίου 12, ὑπῆρξε συμπαραστάτης τοῦ Δήμου ἡμῶν εἰς τὸν μορφωτικὸν καὶ ψυχαγωγικὸν τομέα.

Συνεχῶς διέθετεν εἰς τὸν Δῆμον κινηματογραφικὰς ταινίας μορφωτικοῦ, τουριστικοῦ καὶ ψυχαγωγικοῦ περιεχομένου, ὥστε ἀνελλειπῶς, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, νὰ γίνωνται εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Δήμου δωρεὰν κινηματογραφικαὶ προβολαί.

Εἰς τὸν ψυχαγωγικὸν τομέα, κατὰ τὰς διαφόρους ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις, διέθεσεν εἰς τὸν Δῆμον μας καλλιτεχνικὰ συγκροτήματα.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ὑμηττοῦ, τελοῦντες ἐν γνώσει τῆς προσφορᾶς τῆς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας, ὑποδέχονται τὴν ἔναρξιν ἑκάστης ἐκδηλώσεως μὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς **Ἀστυνομίας.**

Διὰ τῆς τοιαύτης δραστηριότητος συνεσφίχθησαν αἱ σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ.

Αἱ ραδιοφωνικαὶ καὶ τηλεοπτικαὶ ἐκπομπαὶ εἶναι ἀπολύτως ἱκανοποιητικαὶ διὰ τοὺς ἀκροατάς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὑποβάλλομεν, εἰς ὑμᾶς τὸν θαυμασμόν μας διὰ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν πασῶν τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τὰς θερμάς μας εὐχαριστίας.

Ὁ Δήμαρχος
ΑΝΑΣΤ. ΑΝΔΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡσαύτως, πρὸς τὸ Α.Α.Π., ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Κέντρου Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων Βούλας, ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ (5.3.70):

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῶν μικρῶν ἀναπήρων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν Βούλᾳ Κέντρου Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παίδων, διὰ τὴν διάθεσιν ὀρχήστρας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἀσθενῶν τοῦ ἀνωτέρω Κέντρου.

Ἡ πρόθυμος καὶ εὐγενὴς διάθεσις τῶν μελῶν τῆς ὀρχήστρας ἐνεποίησεν ἰδιαιτέρως εὐχάριστον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ προσωπικὸν καὶ τοὺς γονεῖς τῶν ἀσθενῶν καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδηλώσεώς των.

Πρὸς τὸν ἐπὶ κεφαλῆς Ἀρχιφύλακα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβάσητε τὰς εὐχαριστίας ὅλων μας.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ παράσχητε ἡμῖν τὴν συνδρομήν σας διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν ἀσθενῶν παιδιῶν μας.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Ι. ΒΙΤΟΥΛΑΔΙΤΗΣ

Οἱ ὧρες κυλοῦσαν ἀπαρατήρητες. Ἔφθασε ἡ δευτέρα πρωϊνὴ καὶ οὐδεὶς τὸ ἀντελήφθη. Ἕνα ὄνομα ἀνηγγέλθη ἀκόμη ἀπὸ τὸν «κομφερασιέ». Μία Αἰγυπτία, ἡ Σαμαρᾶ, σ' ἕνα χορὸ «ὀριεντάλ». Ὅλα ἦσαν τέλεια: Ὁ ρυθμιστὴς τῆς βραδυᾶς εὑρίσκετο ἀνάμεσά μας καὶ ἔπραξε τὸ πᾶν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Τμήματός του καὶ τῶν ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων. Εὐγενῶς ὑπεδέχθη καὶ ηὐχαρίστησε τοὺς ἀνιδιοτελῶς προσφερθέντας καλλιτέχνας καὶ δικαίως ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια πάντων, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς βραδυᾶς.

Ἐκλεκτὸ φαγητό, ἄφθονο κρασί, τέλεια μουσική, διαλεγμένο τραγούδι, ζωντανὸς χορός, πηγαῖο γέλειο καὶ κέφι... κέφι... κέφι συνεχὲς ἦταν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς συνεστιάσεώς μας, ἡ ὁποία παρετάθη μέχρι τῆς 4ης πρωϊνῆς ὥρας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ · ΔΩΡΕΑ

ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Μ. κατοίκου Θεσ)νίκης (ἀστυφύλακος κατὰ τὰ ἔτη 1925—1927) ἀπεστάλη, πρὸς τὴν Ἀστυν)κὴν Δ)νσιν Ἀθηνῶν, τὸ ποσὸν τῶν (1.000) δραχμῶν μετὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς:

«Κύριε Διευθυντά,

Κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἐτῶν 1925—1927 ὑπηρέτησα εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ Τμῆμα τῆς Τροχαίας Ἀθηνῶν.

Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ εὑρισκόμενος ἐπεδόθην μετὰ ζήλου διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῶν ἰσχυουσῶν Ἀστυνομικῶν διατάξεων, καὶ ἰδίως ἐκείνων, αἵτινες προφανῶς ἀφεώρων τὴν κίνησιν τῶν ὀχημάτων.

Προσπαθῶν νὰ μὴ ἀδικῶ κανένα, ὑπῆρξα ὁ ἀμείλικτος διώκτης τῶν παραβατῶν καὶ ἔχω περὶ τούτου ἥσυχον τὴν συνείδησίν μου.

Δι' ἕνα ὅμως παραβάτην δὲν εὑρίσκω ἡσυχίαν καὶ θὰ μὲ βαρύνῃ ἡ συνείδησίς μου ὄχι διότι τὸν ἠδίκησα, ἀλλὰ διότι ἐν τῷ Πταισματοδικείῳ εἰς ὃ ὡδηγήθη, ὄχι μόνον δὲν ἠρνήθη τὴν παράβασιν εἰς ἣν εἶχεν ὑποπέσει —ἐν ἀντιθέσει πρὸς πλείστους ἄλλους, ἀλλὰ ὅταν ἠρωτήθη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Εἰρηνοδίκην καὶ Δημόσιον Κατήγορον τί ἔχει νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ καταγγελόμενα, ἀπήντησεν.

«Δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε. Ὅσα εἶπεν ὁ Κύριος Ἀστυφύλαξ εἶναι σωστά», συγχρόνως δὲ μὲ ἐκοίταξεν εἰς τὰ μάτια. Ἐτιμωρήθη διὰ προστίμου δραχμῶν 300, ὅπερ καὶ ἀγογγύστως κατέβαλε.

Κύριε Διευθυντά, ἡ ματιὰ ἐκείνη δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν δίκοπος μάχαιρα. Μοῦ ἐρράγισε τὴν καρδίαν μου. Πρώτην φορὰν συνήντησα ἄνθρωπον τόσον φιλαλήθη, τόσον πρᾶον καὶ τόσον κοινωνικώτατα φερόμενον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀμέσως μετενόησα, διότι δὲν εἶχον κάμει εἰς αὐτὸν τὰς λεγομένας «συστάσεις».

Ἀποχωρήσας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, παρ' οὗ πολλὰ ὠφελήθην καὶ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων, ἀναπολῶ συχνάκις τὴν σκηνὴν ἐκείνην καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι πολὺ λυποῦμαι καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἡσυχάσω. Νομίζω τὸν ἑαυτόν μου ἔνοχον.

Πόσον ἥσυχος θὰ ἤμην, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ τὸν συναντήσω διὰ νὰ τοῦ καταβάλω τὸ πληρωθὲν πρόστιμον καὶ νὰ τοῦ ζητήσω τὴν συγγνώμην του. Δυστυχῶς οὔτε τὸ ὄνομά του ἐνθυμοῦμαι, οὔτε καὶ ποῦ διαμένει γνωρίζω.

Ἴσως νὰ μὴ εὑρίσκεται καὶ εἰς τὴν ζωήν, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα γεγονότα, ἅτινα ἐν Ἑλλάδι ἐπηκολούθησαν.

Σᾶς ἐσωκλείω τὸ ποσὸν τ ῶ ν δ ρ α χ μ ῶ ν 1.000 καὶ σᾶς παρακαλῶ, ὅπως, εἰς μνήμην τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, διαθέσητε τοῦτο κατὰ βούλησιν. Δὲν εὑρίσκω καλύτερον τρόπον ἐξιλεώσεως.

Σᾶς παρακαλῶ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν. Ἴσως διὰ τοῦ τρόπου τούτου θεωρήσω, ὅτι ἱκανοποιῶ ἐκεῖνον καὶ τὸν ἑαυτόν μου.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὸ τόσον βαρὺ ἔργον ὅπερ —λόγῳ τῆς θέσεως ἣν κατέχετε— σᾶς ἀναθέτω».

Μετὰ τιμῆς Ν. Μ.

Τὸ ἐν λόγῳ χρηματικὸν ποσὸν διετέθη εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου τοῦ περιοδικοῦ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἡ Δ)νσις τοῦ ὁποίου εὐχαριστεῖ τὸν δωρητὴν καὶ ἐγγράφει αὐτὸν συνδρομητήν, τιμῆς ἕνεκεν, διὰ (2) ἔτη.

Σημ.: Ἡ ἀνωνυμία τοῦ ἐν λόγῳ δωρητοῦ ὀφείλεται εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ἰδίου.

Ο ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ Φρῆμαν, μὲ τὸν βοηθό του Φέλιξ, ἀφοῦ ἐξήτασαν τὴν κρεββατοκάμαρα, ἐστάθησαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα, βουτηγμένο εἰς τὸ αἷμα. Τὸ ἐξήτασαν κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξουν κι' ὕστερα ἔκαμαν πάλιν ἕνα μικρὸν περίπατον μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅλα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των: Οἱ κουρτίνες χαμηλωμένες κανονικά, τὰ συρτάρια κλεισμένα, τὸ κρεββάτι στρωμένο, ἡ πολυθρόνα εἰς τὴν γωνίαν καὶ τὸ μικρὸ πορτατὶφ ἐπάνω εἰς τὸ κομοδινάκι, δίπλα εἰς τὸ κρεββάτι. Δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε προηγηθῆ πάλη. Ἕνα τεράστιο ποῦρο, ἀναμμένο ἀκόμα εἰς τὴν ἄκρη, ἦτο παρατημένο μέσα εἰς ἕνα μουράνο.

—Καὶ τώρα πῆτε μου, κύριε Νόρις, εἶπε ὁ Ἀστυνόμος Φρῆμαν, στρέφων εἰς τὸν γέροντα οἰκοδεσπότην. Πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ἱστορία;

—Εἶχα πέσει εἰς τὸ κρεββάτι μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ κοιμηθῶ, τοῦ ἐξήγησε ἐκεῖνος. Εἶχε παρέλθει, ὅμως, ὁλόκληρος ὥρα χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Ξαφνικά, ἤκουσα τὴν πόρτα μου ν' ἀνοίγῃ ἀθορύβως καὶ νὰ εἰσέρχεται κάποιος. Ἐπειδὴ κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπῆρχε εἰς τὸ σπίτι, ἐκατάλαβα ὅτι ὁ ἄγνωστος εἶχε κακὸν σκοπόν. Χωρὶς νὰ διστάσω περισσότερον, ἥρπασα τὸ πιστόλι μου, τὸ ὁποῖον τοποθετῶ πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου, καὶ ἐπυροβόλησα δύο φορές. Οἱ σφαῖρες εὗρον τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην μου εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν ἐφόνευσα. Ἐπήδησα τότε ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, ἤναψα τὸ φῶς καὶ εἶδα πὼς ὁ ἄγνωστος ἦτο ἕνας πρώην ὑπάλληλός μου. Ἀμέσως σᾶς ἐτηλεφώνησα καὶ ἦλθατε.

—Φορεῖτε πάντοτε κόκκινες πυτζάμες κ. Ντόρις;

—Πάντοτε, κύριε Ἀστυνόμε. Ἀλλὰ διατὶ μοῦ κάνετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν;

Ὁ Ἀστυνόμος Φρῆμαν ἐμειδίασε ἀόριστα καὶ τὸν ἠρώτησε πάλιν:

—Ἐκάματε τίποτα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ὥσπου νὰ φθάσωμεν, κύριε Νόρις;

—Ὄχι, ἀπολύτως τίποτα. Ἐνθυμοῦμαι καλῶς.

—Τότε σᾶς συλλαμβάνω διὰ τὸν φόνον τοῦ πρώην ὑπαλλήλου σας. Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν μοῦ εἴπατε, εἶναι τελείως φανταστική. Πέρασέ του, Φέλιξ, «τὰ βραχιόλια». Σὲ λίγο, εἰς τὸ γραφεῖον, θὰ μᾶς τὰ πῇ καλύτερα.

Πῶς ὁ Ἀστυνόμος Φρῆμαν ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας;

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἂν τὰ γεγονότα εἶχον ἐξελιχθῆ, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἀφηγήθη ὁ χρηματιστὴς Φέργκυσον, τὸ θῦμα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κτυπηθῆ στὸ στῆθος ἢ κάπου μπροστά. Ὅμως τὸ πτῶμα του ἔφερε τὸ τραῦμα τῆς σφαῖρας στὴ πλάτη. Ἄρα ὁ Φέργκυσον ἔλεγε ψέμματα.

ΟΡΘΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Ὀρθὰς λύσεις μᾶς ἀπέστειλαν οἱ κάτωθι:

1) Κιττάκη Φωτεινὴ
2) Κυριακοπούλου Ξανθὴ
3) Λίτσα Εὐγενία
4) Σεφερλῆ Ἀσημίνα
5) Ἀσημακόπουλος Γεώργιος
6) Γκουντουβᾶς Δημήτριος
7) Δημόπουλος Ἀθανάσιος
8) Καραντζιᾶς Σωτήριος
9) Κοσκινᾶς Ἀλέξανδρος
10) Λόης Παναγιώτης
11) Περιβολιώτης Γεώργιος
12) Πολύχρονος Δημήτριος
13) Ψαρὸς Παναγιώτης

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

20ὸς Γενικὸς Ἰσολογ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα Ἑλλάδος		14.461.947,55
Ἐθνικὴ Τράπεζα		1.124.316,70
Χρεώγραφα παρ' Ἐθνικῇ Τραπέζῃ		30.000,—
Δάνεια		1.709.598,50
Ἀκίνητα	1.005.000,—	575.835,—
Μεῖον Ἀποσβέσεις	429.165,—	
Βιβλιοθήκη		2.625,—
Διαχείρισις Ἔτους 1967		5.139.377,40
Ἐξοφλητικὸν Ἀπόθεμα		499.400,—
Λογαριασμοὶ Τάξεως Χρεωστικοὶ		23.773.680,—
		47.306.780,15

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου

ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ		20.169.825,60
Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 240 μετόχους	20.119.710,—	
Ἐπιστροφὴ Κρατήσεων εἰς 13 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος	50.115,60	
ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		52.173,40
Ἀποζημίωσις Μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου	16.950,—	
Γραφικὴ Ὕλη	435,—	
Ἐνοίκιον Οἰκήματος	30.000,—	
Προμήθεια Ἐντύπων, Βιβλίων, Σφραγίδων	1.343,—	
Διάφορα Ἔξοδα	240,—	
Τηλεφωνικὰ Τέλη	3.205,40	
ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ		461.723,65
Συντήρησις Ἀκινήτου	1.768,50	
Ἀσφάλιστρα Πυρὸς Ἀκινήτου	635,—	
Μισθοδοσία Προσωπικοῦ	712,15	
Φωτισμὸς Ἀκινήτου	83,50	
Θέρμανσις Ἀκινήτου	24,90	
Καθαριότης Ἀκινήτου	2,70	
Δαπάναι Ἀνελκυστῆρος	9,40	
Ὕδρευσις Ἀκινήτου	3,70	
Φορολογικαὶ Ὑποχρεώσεις Ἀκινήτου	58.483,80	
Τόκοι Τοκοχρεωλυτικοῦ Δανείου	400.000,—	
ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ		26.010,—
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1969		1.979.591,10
		22.689.323,75

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1970

Ὁ Διευθυντὴς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ
Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄

Ὁ Πρόεδρος
ΘΕΡΑΠΩΝ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχηγὸς Ἀστυνομικοῦ Σώματος

ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

ισμὸς Ἔτους 1969

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον	13.286.100,55
Ὑποχρεώσεις	223.898,10
Τοκοχρεωλυτικὰ Δάνεια	10.000.000,—
Ἐκκρεμεῖς Λογαριασμοὶ Παροχῶν	13.101,50
Λογαριασμοὶ Τάξεως Πιστωτικοὶ	23.773.680,—
	47.306.780,15

ΟΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1969

μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1969

ΕΣΟΔΑ

ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			11.303.411,55
Τακτικαὶ		10.608.930,70	
Ἐκ Κρατήσεων 3 % ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασ. μισθοῦ	9.517.892,90		
Ἐξ ἡμίσεος βασ. μισθ. παρ' ἑκάστου μετόχου.	676.898,40		
Ἐκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς	414.139,40		
Εἰδικαὶ		694.480,85	
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	86.058,80		
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως διὰ συμμετοχὴν εἰς Συμβούλια καὶ Ἐπιτροπὰς	63.352,20		
Κράτησις ἐπ' ἀμοιβῶν Ν. περὶ λαθρεμπορίας.	12.088,—		
Κράτησις ἐπὶ δικαιωμάτων ἐκτελέσεως Ποινικῶν Δικογράφων	4.629,50		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν δι' ἐκτέλεσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας	528.352,35		
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			10.628.535,10
Ἐκ διαθέσεως Ἀστυνομικοῦ Ἐνσήμου	4.961.825,—		
Ἐξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ τῶν ἀμοιβαίων στοιχημάτων Ἱπποδρόμου	4.106.210,10		
Ἐκ παραβόλων Θεάτρων καὶ Κινηματογράφων	44.500,—		
Ἐκ Δωρεῶν	16.000,—		
Ἐκ δικαιωμ. σφραγίσεως Μέτρων - Σταθμῶν.	1.500.000,—		
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			69.783,—
ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			687.594,10
Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος	450.909,10		
Τόκοι Τοκοχρεωλυτικῶν Λόσεων Δανείων	74.669,—		
Τόκοι Ὁμολογιῶν Λαχειοφόρου Δανείου	1.241,—		
Ἐνοίκια Διαμερισμάτων	161.675,—		
			22.689.323,75

Ὁ Προϊστάμενος Λογιστηρίου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΑΗΣ
Ἀστυνόμος Α΄

ΠΕΝΘΗ

ΒΑΪΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Τὸ σκληρὸν καθῆκον, μᾶς ἀναγκάζει καὶ πάλι, νὰ κλάψουμε ἀπὸ τὴ θέση μας γιὰ ἕνα ἀκόμα μέλος τῆς ἀστυνομικῆς μας οἰκογενείας, ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά.

Ὁ ἐ. σ. Ἀστυνόμος Α΄ Βάϊος Βλάχος, μᾶς ἄφησε γιὰ πάντα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίγειο, φτερούγισε στὴν αἰώνιο ζωή.

Τὸ νῆμα τῆς ἐδῶ ζωῆς του, κόπηκε τὴν 10.3.1970. Τὴν ἑπομένην, ἐκηδεύθη ὁ ἀείμνηστος Ἀστυνόμος εἰς τὸ νεκροταφεῖον Π. Φαλήρου. Πλῆθος ἀπὸ κόσμο, συγγενεῖς, φίλοι, συνάδελφοι καὶ γνωστοί του, τὸν ἀπεχαιρέτησαν εἰς τὸ μακρυνό, τὸ αἰώνιο ταξίδι του.

Τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, τὸ ὁποῖον μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του ὑπηρέτησε, τὸν ἐτίμησε διὰ πολυαρίθμου ἀντιπροσωπείας, ὑπὸ τὸν Ἀστυν. Δ)ντὴν Β΄ κ. Σῖνον, ὁ ὁποῖος καὶ κατέθεσεν ἐπὶ τῆς σωροῦ του στέφανον. Ἐπίσης, παρέστη ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Τσιούγκος.

Γεννηθεὶς τὸ ἔτος 1907 εἰς Ἑλληνόπυργον Καρδίτσης ὁ Βάϊος Βλάχος, κατετάγη τὸ 1930 ὡς ἀστυφύλαξ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων. Τὸ 1943, προήχθη εἰς Ὑπαστυνόμον Β΄, τὸ 1947 εἰς Ὑπαστυνόμον Α΄, τὸ 1958 εἰς Ἀστυνόμον Β΄, ἀποστρατευθεὶς τὸ 1963, ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Ὑπηρέτησεν εἰς πολλὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας πάντοτε δέ, διεκρήθη διὰ τὸν ζῆλον του πρὸς τὸ καθῆκον, δι' ὃ καὶ ἐξετιμᾶτο ὑπὸ ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων.

Μετὰ τῶν οἰκείων τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου, ἑνώνομεν καὶ ἡμεῖς τὰς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεις μας, ὅπως ἡ ψυχή του ταχθῇ ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ἀστυνόμε Βάϊε Βλάχο. Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη σου καὶ τὸ χῶμα ποὺ σὲ σκέπασε ἂς εἶναι ἐλαφρό.

Α. Χ.

κ. Α. Μ.: Τὸ διήγημά σας «Ἡ γιαγιὰ - Ἀνθούλα», ἀρκετὰ καλόν. Δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμον, λόγῳ ἐπαρκείας σχετικῶν θεμάτων.

κ. Σ. Τ.: Τὸ θέμα σας «Κρίσεις ἐπὶ δημοσιευμάτων εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμον, λόγῳ τοῦ ἐπιτιμητικοῦ πνεύματός σας, κατὰ τοῦ συντάκτου τοῦ ὑποκρίσιν θέματος.

κ. Π. Δ.: Τὸ διήγημά σας «Πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα», δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμον. Ἔχετε τὴν δυνατότητα νὰ δημιουργήσητε πλέον σαφῆ καὶ κατάλληλα κείμενα. Ἀναμένομεν τὴν ἐπανάληψιν τῆς προσπαθείας σας.

κ. Β. Κ.: Τὸ ποίημά σας «Ποιός εἶναι»;, δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμον.

κ. Α. Β.: Ἡ μελέτη σας «Γιὰ σένα μητέρα ἐργαζομένη», δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμος, λόγῳ πληθώρας σχετικῶν συνεργασιῶν. Ὡσαύτως ἡ μελέτη σας «Τί πέταξα σήμερα», λόγῳ τοῦ ἀνεπικαίρου τοῦ θέματος.

κ. Ξ. Χ.: Αἱ μελέται σας «Ἡ 25η Μαρτίου» καὶ «Ἡ ὑψηλὴ τῆς Θρησκείας ἀποστολή», δὲν ἐκρίθησαν δημοσιεύσιμοι, λόγῳ πληθώρας σχετικῆς ὕλης.

κ. Α. Δ.: Τὸ διήγημά μας «Δεσποινὶς ἀστυφύλαξ», πολὺ καλόν. Δὲν ἐκρίθη δημοσιεύσιμον, λόγῳ τοῦ ἰδιάζοντος τοῦ θέματος.

Δα Ι. Λ.: Ὁμοίως ἡ μελέτη σας «Ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ».

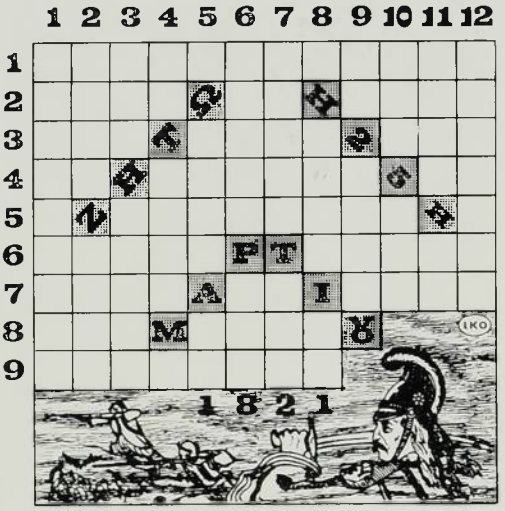
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 36

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῷ 1821 (γεν.).
2. Σύσσωμος, τὴν 25ην Μαρτίου, παρηκολούθησε τὴν θεαματικὴν παρέλασιν. — Εὑρίσκονται... εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Πειραιῶς. —Διετέλεσεν ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. (ἐπών.).
3. Ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορὰ εἰσπράττεται μὲ τὸν λογαριασμὸν τῆς Δ.Ε.Η. (ἀρχικά).— Τὸ 1821, ὑπὸ τὸν τελευταῖον Μπέην της, Πέτρον Μαυρομιχάλην, διεδραμάτισε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Ἐπανάστασιν. — Φθόγγος τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
4. Ρυπαρὸν οἰκόσιτον. — Τουρκοκρατουμένη κωμόπολις τῆς Μεσσηνίας, ἡ ὁποία τὸ 1828 ἀπηλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Μαιζῶνος.— Σημαίνει καλῶς (ἐπίρ.).
5. Παραμένουν οἱ ἥρωες τοῦ «21» (ἀνστρ.)
6. Ἄγγλος ἀρχαιολόγος, φέρας εἰς φῶς τὸ ἐν Κνωσῷ μινωϊκὸν ἀνάκτορον (ἐπών.). — Τὸ ἀπετέλεσαν οἱ νικητήριοι ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων τοῦ «21».
7. Εἷς τῶν Ψαρῶν τὴν ὁλόμαυρη... περπατοῦσε ἡ δόξα μονάχη. — Γράμμα τῆς ἀλφαβήτου. — Ὁ πέμπτος κατὰ σειρὰν ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.
8. Ἡ τιάρα... τὰ ἔχει εἰς τὸ μέσον. — Τῆς Γραβιᾶς ἔμεινεν ἱστορικόν.
9. Λαϊκὴ ὀνομασία τοῦ Σπερχειοῦ, ἐνθυμίζουσα τὸν θάνατον ἥρωος τοῦ «21» (γεν.)

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ Σολωμοῦ.
2. Παρ' ἀρχαίοις, οὕτως ἀπεκαλεῖτο καὶ τὸ θῆλυ. — Μεγάλη θεότης τῶν Χαναναίων καὶ τῶν Φοινίκων.
3. Ἀγχέμαχον ὅπλον τῶν ἀρχαίων. — Παρέστησαν εἰς τὴν δοξολογίαν καὶ παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου (ἀνστρ.).
4. Προσδιορίζουν λεπτομερῆ ἀφήγησιν. — Ἡ τῆς Ἁγίας Λαύρας ἔμεινεν ἱστορικὴ ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν.
5. Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὀχυρὰ πόλις ἐν Λωρραίνῃ τῆς Γαλλίας. — Προηγούμενα τοῦ 11β καθέτως, δίδουν τοπικὸν ἐπίρρημα εἰς τὴν δημοτικήν.
6. Τὴν κρατᾷ ὁ Κολοκοτρώνης εἰς τὴν ἔναντι φωτογραφίαν (σκίτσον). — Γερμανὸς χημικός, ἀνακαλύψας τὸ ραδιοθόριον, μεσοθόριον καὶ τὸ πρωτακτίνιον (ἐπών.).
7. Κοινῶς λέγεται νεῦρον. — Τελικὸς σύνδεσμος.

8. Τὴν ἐπροτίμησαν ἀντὶ τῆς σκλαβιᾶς οἱ Ἕλληνες τοῦ «21» (ἀντιστρ.). — Νημάτιον.
9. Εἷς τὸ ἀλφάβητον εἶναι γειτονικὰ (ἀντ.) —Ὑπάρχουν καὶ συγγνωστὰ (ἀνστρ.).
10. Εἰσαγάγει ὑπόθεσιν. — Τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης (ἀστρ.).
11. Συμπερασματικὸς σύνδεσμος. — Πρακτικὴ μονὰς μετρήσεως τῆς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως τῶν ἀγωγῶν (ἀντιστρ.).
12. Ὑπῆρξεν εἷς τῶν ἱδρυτῶν καὶ ἀρχηγῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας (αἰτ.).

Ι. Κο.

Λύσις προηγουμένου

(ΑΡΙΘ. 35)

Ὁριζοντίως: 1. ΠΑΛΟΣ — ΡΟΥΠΙ, 2. ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟΣ, 3. ΡΑΜΙ—ΑΝΙΑ, 4. ΟΚΑ—ΟΤΕ—ΩΜΑ, 5. ΣΛ — ΟΡΑΜΑ — ΑΜ, 6. ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, 7. ΤΑ (ἀνστρ.) — ΠΟΛΙΝ — ΤΕ, 8. ΣΗΜ — ΣΗΣ — ΤΙΣ, 9. ΑΡΙΑ — ΤΑΚΤ, 10. ΦΙΛΟΤΑΡΑΧΟΙ, 11. Η ΑΙΡΑ— ΑΝΑΣΑ.

Καθέτως: 1. ΠΑΡΟΣ — ΑΣΑΦΗ, 2. ΑΝΑΚΛΗΤΗΡΙΑ, 3. ΛΑΜΑ—ΜΙΛΙ, 4. ΟΤΙ ΟΑΠ—ΑΟΡ, 5. ΟΣ (ἀνστρ.)—ΟΡΚΟΣ—ΤΑ, 6. ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ, 7. ΡΙ — ΕΜΕΙΣ — ΡΑ, 8. ΟΣΑ—ΑΙΝ—ΤΑΝ, 9. ΥΜΝΩ — ΤΑΧΑ. 10. ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΣ, 11. ΙΣΛΑΜ—ΕΣΤΙΑ.